

АЛЕКС КОШ

ПРИМАМКА ЗА ПРИЗРАЦИ

Част 2 от „Мистик“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2023

chitanka.info

ГЛАВА 1

Може би за първи път от момента на появата ми в новия свят се почувствах като истински герой от екшън филм. Не онзи глупав тийнейджър, на когото заповядват да не излиза от колата, а той въпреки това излиза и съсипва всичко, а съвсем истински главен герой. Уморен корав мъж, гордо излизащ да посрещне полицейските коли, които със закъснение пристигат да му помогнат. Вярно, определено нямах намерение да си приписвам смъртта на всички онези хора, които останаха в сградата на изоставената фабрика. Миси ги направи буквално на кайма. Затова ще бъда „героят, който оцеля“ в жестока касапница, без да убива никого. Образ, най-изгоден от гледна точка на абсолютно всяко законодателство.

Прекрачвайки прага, аз се облегнах на стената и започнах да наблюдавам как полицейските коли безшумно влизат в изоставения двор. Тези полицаи много умно не бяха включили сирените. Никога не съм разбирал защо трябва да надуваш сирените, когато летиш към опасно място — нали ще предупредиш за приближаването си и ще дадеш възможност на лошите да се подготвят по-добре или просто да избягат? Не, местните служители на реда делово и много тихо отцепиха района, след което ме избутаха от входа и нахлуха в сградата.

— Какво се е случило тук? — попита един от полицаите, като ме хвана за рамото. Възрастен мъж на около четиридесет, с прошарена коса и предизвикващо доверие добродушно, покрито с бръчки лице на семеен мъж. — Ти ли си Роман Михайлов?

— Да — потвърдих аз. — Тези хора ме отвлякоха, а после някой дойде и ги уби всички. Аз стоях заключен и не видях какво точно се случи.

Разбира се, всичко това си беше чиста истина, нали аз физически не можех да лъжа. Дори това, че нарекох помощничката на Джеймс „някой“ имаше логична обосновка. Коя изобщо е тази „ханьо“? Лично аз не знам. Още помня йокаите от аниметата, онези японски духове. Но как един или една от тях се е кръстосал с човек и защо резултатът

от тяхната извратена любов убива хора с такова удоволствие? Много странно.

От сградата стремглаво изскочи млад полицай, едва успя да се спусне по стълбите покрай нас и изпразни стомаха си под най-близкия храст.

— Какво става? — озадачено попита колегата му.

— Кхъ, там е някаква каша от месо и черва. Що за чудовище е направило това?

Всъщност Миси изобщо не прилича на чудовище, а на сладко момиче. Въпреки че мъжът вижда в корена, така да се каже. Ако сестра ми знаеше кой или какво стои зад образа на скромната секретарка, едва ли щеше да я дразни толкова при първата среща. По-скоро веднага би извадила меч.

— Ти самият добре ли си? — някак със закъснение ме попита сивокосият полицай, без да сваля озадачения си поглед от своя партньор. — Линейката скоро ще пристигне.

— Добре съм — отговорих уверено и също със закъснение, подобно на полицаия, се опомних: — Ох, там, на мястото, където бях отвлечен, остана да лежи момче...

— Той е добре, вече го откараха в болницата.

Това е страхотна новина! Въпреки че не успяхме да спасим сестрата на Деймис, но поне той оцеля.

— И така, кой те отвлече и защо? — предпазливо попита полицаят и като видя, че не бързам да отговарям, добави: — Можеш да ми се довериш, работих с Евгений Михайлов много години. Може дори да ме е споменавал, аз съм Оливър Лок.

Само да знаеше, че подобно изявление изобщо не вдъхва доверие, а по-скоро обратното. А и Евгений Михайлов никога не е говорил с мен и няма как да е споменал някой от колегите си.

— Сложиха ми чувал на главата, когато ме караха насам — малко не на място отговорих аз.

Така. Струва ли си да разкрия самоличността на този, който всъщност ме отвлече? Обикновено във филмите полицаите не реагират много добре на убийства, извършени от техни колеги, и още повече — близки познати, дори и да са заподозрени в престъпления. Затова определено не трябва да споменавам още един бивш колега на Евгений Михайлов. Още повече, че Миси го завлече някъде и най-вероятно

този мръсник никой никога повече няма да го види. Кое то като цяло е най-доброто.

— Но нали си видял кой те отвлече? — настоя полицаят.

— Ами...

Телефонът на полицая изведнъж звънна. Поглеждайки към екрана, той прие обаждането с леко озадачено изражение.

— Да? Откъде изобщо имате телефона ми? Да включа на високоговорител? Откъде накъде? Ъ-ъ... добре.

Оливър протегна телефона пред себе си и натисна екрана.

— Спри, спри, спри! — чу се познатият глас на Джеймс Харнет.
— Момче, не смей да отговаряш на въпроси на полицията.

— Защо така? — обиди се полицаят. — Защо изобщо се месиш, Джеймс?

— Той е мой ученик и официален член на Асоциацията на медиумите. Всякакви разпити са възможни само в мое присъствие.

Полицаят сви рамене, сякаш събеседникът му можеше да види това действие.

— Никого не съм разпитвал, просто зададох няколко въпроса.

— Точно това наричат разпит — саркастично отбеляза Джеймс.
— Каквото и да е казал, то не може да бъде споменато в официалния доклад.

— Да, разбира се — лесно се съгласи мъжът. — Още повече, че с този случай няма да се занимава полицията.

Медиумът замълча за известно време и дори по телефона усетих напрежението му.

— Инквизицията?

— Разбира се — потвърди полицаят. — Те ни изпратиха тук, след като усетили някакво тъмно присъствие или нещо подобно. Между другото, свещениците ще пристигнат всеки момент.

— Пъргави са — изсумтя Джеймс. — Така че, човече, дай телефона на хлапето и се отдалечи на пет метра, ако обичаш. Трябва да поговорим.

— В смисъл?! — вдигна вежди полицаят. — Това всъщност е моят телефон!

— О, не се прави на интересен — раздразнено каза медиумът. — Ще съм ти длъжник. Мисля, че няма да е толкова лошо най-добрият медиум в града да ти е длъжник.

Полицаят се замисли за момент, след което неохотно ми подаде телефона и се отдръпна настрана.

— Сигурен ли си, че не чува нищо? — тихо уточни Джеймс.

— Да — уверих го аз.

— Момче, имай предвид, че с инквизиторите можеш да забравиш за произхода си, на тях не им пука от какво семейство си — бързо заговори медиумът. — Отговаряй честно на всичките им въпроси, дръж се много внимателно и най-важното не забравяй, че никой в нищо не те обвинява. Това е просто техният стил на общуване. Ако наистина имаха нещо против теб, отдавна вече щеше да си в окови някъде дълбоко под земята.

— А защо изобщо ще ме разпитват? — попитах озадачено. — Не съм направил нищо. Всъщност аз съм жертва.

— Забрави ли основния принцип на християнството? Всеки човек се ражда вече виновен — подсмихна се медиумът. — И от тази гледна точка ще говорят с теб. Просто се смири и се постарай да не се изнервяш.

Изсумтах ядосано в телефона и Джеймс отстъпи.

— Добре, възможно е Миси малко да се е престарала в града, защото сега всеки свещеник в радиус от сто километра я търси. Затова не си и помисляй да кажеш кой действително те е спасил.

Еха!

— А това как се вписва със съвета да отговарям честно на всичките им въпроси? — попитах раздранено, забелязвайки, че в двора влиза друга кола — снежнобяла лимузина, или някакво нейно подобие. Не беше трудно да се досетя, че това са именно инквизиторите.

— Е, просто се постарай и се измъкни — продължи да ме „успокоява“ медиумът. — И имай предвид, че такива като тях усещат, когато ги лъжат. Буквално. Можеш спокойно да опишеш външния вид на убиеца, просто не назовавай никакви имена и не свързвай спасяването с мен. Можеш спокойно да посочиш Орлов и Воротов, между другото, не ги съжالياвай. Съжالياването на мъртвите е безполезно.

Просто прекрасно. Намерихме се — аз не мога да лъжа, а те усещат лъжата. И как в такава ситуация изобщо можеш нещо да скриеш?

— А не можете ли да им кажете същото като на полицаите? Че съм член на Асоциацията на медиумите и не мога да бъда разпитван без вие да присъствате?

— С тях това не работи — разочарова ме медиумът. — По-скоро точно обратното, Църквата стои над Асоциацията на медиумите. Най-важното, не се страхувай. Аз съм на път и ще се постарая да те подсигурия.

След като върнах телефона на сивокосия полицай, аз седнах обратно на стълбите и продължих леко напрегнато да наблюдавам как от скъпата кола слизат двама „страшни инквизитори“ в бели дрехи. Не знам защо изобщо медиумът реши, че ще се уплаша от свещениците. И двамата мъже изглеждаха много представително, а лицата им не изразяваха агресия, недоволство или други негативни емоции. Дори бих казал, напротив, младият изглеждаше на около трийсет години и буквално излъчваше студено спокойствие, а по-възрастният силно напомняше на добродушен брадат дядо. Да, разбира се, всички помним истории за чичовци с добри очи, които изпращат хора на кладата... но аз реално нищо не бях направил. От какво да се страхувам?

— Бог да те благослови, момче — поздрави ме по-възрастният, а по-младият само мълчаливо кимна и мина покрай нас в сградата.

Отблизо брадатият инквизитор изглеждаше като истински Дядо Коледа, само дето беше доста слаб. Очите едни такива добрички-добрички, усмивката под сивата брада такава една разбираща-разбираща. Сигурно с цялата си външност вдъхваше доверие и уважение у хората около себе си, но мен откровено ме ужаси. И всичко това, защото освен живи хора аз виждах и мъртвите.

— Здравейте — поздравих учтиво аз, стараяйки се да гледам само лицето му.

Това не беше толкова лесно, защото зад гърба на милото старче се появи призрак. Плешив, слаб и абсолютно гол мъж, опакован от глава до пети с бодлива тел, впила се дълбоко в кожата. Цялото му тяло кървеше от многобройни рани, кръвта се стичаше по краката и ръцете му, но не падаше на земята, а изчезваше направо във въздуха. Само главата му не беше омотана с тел, затова пък очите, устата и ушите му бяха плътно защити с дебел ленен конец.

Мамка му! Страхотия!

Дългата бодлива тел се увиваше около цялото тяло на призрака, а краят ѝ отиваше някъде към тила на стария свещеник.

— Разбирам, че сега си уплашен, Роман, защото се е случило нещо много ужасно. Толкова много хора са загинали — меко каза старецът.

Дори леко трепнах, когато каза името ми. Вероятно не е много добре, когато на първата среща по име те нарича представител на инквизицията.

— А аз мислех, че основното престъпление е отвличането на тийнейджър — отбелязах аз, неспособен да си държа езика зад зъбите. — И тук са загинали само престъпници.

— Разбира се — меко се усмихна свещеникът. — Ти си пострадалият. Но не се потапяй в басейна на омразата, в края на краищата божии деца са загинали от ръцете на тъмно създание. Бях наблизил и усетих, че тук се е появило истинско зло. Затова трябва да разбере кой точно е убил всички хора в тази сграда?

Аха, значи почувствал злото тук, а когато на два пъти едва не бяхме убити от кървавото същество зад вратата, инквизицията не е усетила какво зло? Някак много избирателен локатор имат.

За съжаление толкова се увлякох в мислите си, че не успях да измисля достатъчно честен и в същото време витиеват отговор.

— Не се страхувай и просто отговори — с неочаквано заповеден тон каза сивокосият свещеник.

— Ханьо — на мига изстрелях аз.

По дяволите!

Странният призрак прелетя около свещеника и приближи плътно до лицето ми, сякаш се опитваше да ме погледне в очите. Само че самият той нямаше очи.

— Ти видя ли го? — продължи да задава въпроси свещеникът.

— Да.

— Как изглеждаше?

Описах външния вид на ханьото възможно най-подробно, стараейки се дори мислено да не го асоциирам със секретарката на Джеймс. Светлосива кожа, жълти очи, удължена форма на лицето, зъби и страшна усмивка. В това описание едва ли беше възможно да се разпознае хубавото момиче от офиса. За щастие свещеникът така и не зададе правилния въпрос, отговорът на когото би могъл моментално да

разкрие истинската самоличност на ханьото. Очевидно защото те го смятаха за обикновен призрак, а не за човек, който променя формата си.

— Имаш ли идея защо ханьото изведнъж е решило да те спаси? Може би баща ти го е призовал?

„А, ето накъде бие — изведнъж осъзнах аз. — И църквата ли рови около Михайлови? На тях пък какво е направил моят така наречен баща?“

— Не мисля — отвърнах с чиста съвест.

Предполагам, че Евгений е наел Джеймс, а вече той е изпратил Миси да ми помогне. Така че технически баща ми всъщност не е пращал ханьото.

— А вие няма ли да ме питате кой ме отвлече? — попитах раздражено и мислено се ужасих. — „По дяволите, какво изобщо говоря?“

— С това ще се заеме полицията — отговори свещеникът. — Ние сме тук изключително по църковни въпроси.

Призракът продължаваше да лети около мен, да слуша със защитите си уши и да души с носа си. Също защит, разбира се. Това много ме изнервяше и объркваше.

— Може ли вече да отзовете вашия изрод? — не можах да устоя аз. — Защо лети около мен?

Старецът изобщо не се смути.

— Значи го виждаш? Не е зле — той примижа лукаво. — Изглежда те харесва. Знаеш ли защо така изведнъж?

— Моят учител — подчертах аз, — членът на Асоциацията на медиумите Джеймс Харнет, каза, че призраците са привлечени към мен, защото наскоро съм претърпял клинична смърт. Бил съм между живота и смъртта и така нататък...

— Не вярвам — изведнъж тихо каза престарелият инквизитор.

Летящият около мен призрак отново се приближи плътно до лицето ми и отвори очи. Разбира се, тъй като бяха защити, конците разкъсаха клепачите му и кръвта потече по лицето му, а през нея две черни празни дупки се възряха в очите ми.

Бих могъл да кажа, че животът не ме е подготвил за това, но последните няколко дни все пак бяха внесли някои промени в миогледа ми. Така че не изкрещях или не се извърнах настрана, а

само стиснах силно челюсти, за да не издам нито звук. По някаква причина на подсъзнателно ниво усетих, че това същество сега ме изследва, но няма да ми навреди. А след миг призракът отново прелетя зад гърба на свещеника и затвори очи.

— Глупак — каза ми старецът със същата мила усмивка.

— Това е версията на моя учител — напомних му аз.

— И той е глупак — лесно се съгласи старецът. — Медиумите виждат само върха на айсберга и не гледат по-дълбоко. Преживяната клинична смърт не е причина, а следствие. Защо някои хора се връщат от оня свят, а други не?

И сам не разбрах как разпитът успя да премине в някакъв философски диспут, но по принцип не бях против подобно развитие на разговора. Всичко е по-добро от това да се въртя на шиш, опитвайки се да не предам учителя си.

— Попаднали са на добри лекари? — логично предположих аз.

— Разбира се, няма да отхвърлим и този фактор. Но при равни други условия въпросът е в друго: една душа е достатъчно силна, за да остане в тялото, а друга — не. И призраците ги привлича силната душа, те летят като молци към ярка светлина.

Погледнах удивено стареца.

— Значи призраците са привлечени към мен просто защото имам силна душа?

— Силната душа е основната причина да преживееш клиничната смърт, а останалото е следствие. Да, отпечатъкът на смъртта е върху теб и затова виждаш призраци, но те са привлечени от теб и ти се доверяват именно поради силната светла душа.

— Доверяват? — повторих аз. — Не всички. Срецнах няколко, които се опитаха да ме убият.

— Зависи от степента на съхранение на съзнанието — спокойно отвърна свещеникът. — За едни призраци твоята душа е топла светлина, внушаваща доверие, а за други — покана за банкет, където главното ястие си ти.

Много интересно. Ако предположим, че душата наистина съществува, нея имало ли я е и преди Великия катаклизъм? Или се е появила по-късно, като едно от проявите на колективното несъзнавано?

— А как така аз имам силна душа? — попитах с искрен интерес.

— Това е нещо, което се дава при раждането — сви рамене свещеникът. — Само Господ Бог знае защо едни хора се раждат със светли души, а други с тъмни, някой идва на този свят с благословена силна душа, а някой — със слаба. И вече ние решаваме какво да правим с всичко това.

Тук се напрегнах. Въпреки че, честно казано, още от първия момент на общуване с инквизиторите не се бях отпуснал нито за секунда. Но по някаква причина в неговото „ние решаваме“ чух не абстрактното „хората решават“, а съвсем конкретно местоимение, което предполагаше ако не точно този свещеник, то поне църквата като цяло.

— А какво въобще означава „силна душа“? — попитах внимателно.

— Това означава много неща — усмихна се свещеникът. — Но тук не е най-подходящото място за подобен разговор. Ако проявяваш интерес, можеш да ме намериш в църквата „Света София“, с удоволствие ще отговоря на всички твои въпроси.

Може и да ме е заинтригувал, но не достатъчно, за да се втурна стремглаво на консултация. Междувременно младият свещеник излезе от сградата и, без да се притеснява от мен, докладва на стареца:

— Съдейки от следите по телата, първо са им изтръгнати сърцата, а след това са разкъсани на парчета. Този, който ги е убил, е изпитвал удоволствие не толкова от причиняването на болка, колкото от самия процес на разчленяване. Усещанията на жертвите изобщо не са го вълнували, точно обратното, той сякаш се е постарал да ги убие безболезнено и едва тогава да задоволи нуждата си от насилие.

Мда. Повече няма да стъпя в офиса на медиума.

— Момчето казва, че е било ханьо — каза старецът.

— Почеркът е подобен — съгласи се младият. — С изключение на това, че обикновено те правят точно обратното, първо изтезават жертвите си и чак накрая им изтръгват сърцата.

Свещениците още известно време ме тормозиха с въпроси за случилото се в сградата на завода, но аз уверено отвърях с общи отговори и усърдно се преструвах на обидена жертва. Още повече, че наистина се чувствах така.

— Добре, млади човече, мисля, че тук приключихме — потупа ме отец Павел по рамото. — Ще те чакам на гости, имаме какво да

обсъдим.

Аха, направо ще си счупя краката да бързам.

— И, между другото, мога да ти помогна за твоя недъг — усмихвайки се разбиращо, каза свещеникът.

— Недъг? — вдигнах вежди аз.

— Да казваш винаги истината е добре. Но има ситуации, когато ти се иска да запазиш нещо за себе си, нали? — намигна ми свещеникът и без да дочака отговор, тръгна към колата си.

Значи с помощта на странния си призрак успя да определи проблема ми?! И дори намекна, че може да помогне с разрешаването му? Това не е свещеник, а дявол-изкусител някакъв!

Още щом колата на инквизиторите изчезна зад ъгъла, и на пътя се появи друга кола. Разбира се, това беше моят учител и наставник.

— И така, момче, добре ли си? — беше първото нещо, което попита той, изскачайки от колата.

От момента на взрива на строежа вече беше успял да си смени костюма и според мен дори да си вземе душ.

— Добре съм — отвърнах раздражено. — Благодаря, че ме подкрепихте със свещениците.

Интуицията ми подсказваше, че Джеймс неслучайно е пристигнал точно в този момент. Сигурно е отгатнал момента да се появи, когато те вече са си тръгнали. Вярно, за негова чест, медиумът все пак отговори на всички въпроси на полицията, описвайки случилите се събития така, сякаш е присъствал лично. Дали не ме следи? Дори аз не знаех толкова подробности.

— Повече няма да те притесняват — увери ме медиумът.

— Чудесно — някак безразлично отвърнах аз.

Всичките ми мисли бяха заети от думите на свещеника за „силната душа“ и обещанието му да ми помогне с порива ми да казвам само истината. Може би си струва да се обърна към него за помощ, но... църквата? Сериозно? Местните свещеници изобщо не вдъхваха доверие, честно казано. От друга страна, на кого изобщо може да се има доверие тук? Баща ми ме използва като стръв за врагове, медиумът — като примамка за призраци и безплатен труд. Освен може би сестра ми... трябва да й пиша, че всичко с мен е наред, между другото. Сигурно се притеснява.

— Остана ни да приключим още една работа и после можем да отдъхнем — неочаквано ме „зарадва“ Джеймс.

Аз се намръщих.

— Каква работа? Всъщност лично за мен днес беше тежък ден и бих искал малко да си почина, да поспя...

— О, не, приятелю — усмихна се Джеймс. — Трябва да почистиш след себе си, нали знаеш. Така че ще спиш, когато хванем полтъргайста, който ти пусна.

Елла? Сякаш съм я пуснал нарочно.

— Но тя уби Орлов — напомних му аз. — Не трябва ли един призрак да се успокои, след като отмъсти на убиеца си?

— Момичето се превърна в полтъргайст, а това не е призрак на отмъщение с конкретна цел. Тя ще продължи да убива и първото нещо най-вероятно ще е да се насочи към своите роднини. Те имат такава странност: когато един полтъргайст окончателно загуби разсъдъка си, в него остават само фрагменти от спомени за близките хора и затова той просто е принуден да насочи целия си гняв към тях.

— Деймис! — веднага осъзнах аз. — В момента е в болницата. Така че какво стоите?! Да вървим по-бързо!

— Значи тръгваме веднага — кимна одобрително медиумът. — Още повече, че вече се свързах с болницата и предложих услугите си с отстъпка, равна точно на твоя хонорар.

Няма да се учудя, ако този мошеник е изпратил сметка на баща ми и за моето спасение. С такива умения трябва да работи не като медиум, а като лихвар.

— Е, щом трябва, значи трябва — въздъгнах аз. — Да вървим.

ГЛАВА 2

Не знам по каква причина Джеймс не беше дошъл с колата си и главното, защо не потърси помощ от полицията, но в резултат на това отиването ни в болницата доста се забави. И то основно защото чакахме таксито двайсет проклети минути!

— Ами ако това нещо убие Деймис, докато чакаме ултра-икономично такси?! — попитах недоволно, поглеждайки в телефона на медиума.

Този тарикат упорито се опитваше да намери най-евтиното такси в приложението, а се оказа, че в района те не са чак толкова много. Между другото, приложението позволяваше да се премахнат от списъка потенциално стартиращите фирми. Вярно, не се знаеше доколко пълна е информацията в това приложение, но нишата така или иначе вече беше заета.

— Болниците са добре защитени — изсумтя медиумът и се замисли за момент. — Е, не чак много добре. Нормално. Един полтъргайт няма да влезе толкова лесно. Така че чакай и не мрънкай.

— Никой тук не мрънка — нацупих се аз.

Не мога да го разбера, ту „спешно трябва да почистиш след себе си“, ту „чакай половин час за супер-супер икономично такси“.

— Знаеш ли какво, аз ще отида да огледам местопрестъплението, може пък да помогна с нещо на полицията — саркастично се ухили Джеймс. Той ми подаде телефона. — А ти междуременно се обади на сестра си, сигурно е притеснена. Но не твърде дълго, за междуградски ще ти приспадна от твоята част от хонорара.

Силно подозирам, че от всичките ми така наречени роднини Ника беше единствената, която наистина се тревожеше за мен.

— Джеймс — раздаде се по телефона яростният глас на сестра ми — ако още не сте го намерил, аз лично ще дойда и ще ви откъсна всичко по-долу от...

— Привет, сестричке, аз съм — казах припряно, за да не чуя ненужни интимни подробности. — С мен всичко е наред.

— Ромка! — радостно възкликна тя и някак ми стана топло на душата. Все пак е приятно да се тревожат за теб. — Биха ли те? Някой пипал ли те е където не трябва?

— Ъ-ъ, стоп, стоп — бързо я прекъснах аз. — Всичко е наред. Просто ме държах заключен, и то не за дълго.

— Наистина? Защото мога да ти дам телефона на нашия семеен психолог. Ако се стесняваш да споделиш с мен, може би ще се довериш на специалист...

— Няма нужда — вече по-твърдо казах аз. — Всичко мина. Дори разговорът с инквизицията беше изненадващо спокоен.

— Какво?! Инквизицията те е разпитвала?!

— Е, всъщност не точно разпитвала. Просто си поговорихме за това-онова. Дори ме поканиха на гости.

— Инквизицията никога не бърби просто така. И никой не им ходи на гости по собствена воля! Какво искаха от теб?!

Разбира се, подозирах, че сестра ми ще се заинтересува от контакта ми с инквизицията и нарочно я споменах, за да сменя темата на разговора.

— Не съм сигурен, че мога да говоря за това по телефона — отговорих аз, като се намръщих. — Просто казах, че имам силна душа и добър потенциал. Ако не се получи на попрището на медиумите, то мога да стана свещеник.

— Глупости! — възмутено извика Ника. — Дори не си го помисляй! Там психически нормални хора изобщо няма, само фанатици.

Е, щом дори Ника нарича някого психо, значи хората там са много зле с главите.

— Не съм си го и помислял — уверих сестра си аз.

Поговорихме си още малко. Беше ми много приятно да чуя гласа ѝ, въпреки че тя си беше тръгнала не толкова отдавна, но вече успя да ми домъчнее. Все пак Джеймс, Миси и бодигардовете не са най-топлата компания. Между другото, тъй като баща ми нае бодигардовете, се надявах, че семейството на починалия Конър ще получи достойна сума. За което, разбира се, казах на Ника, тъй като баща ми отказваше да общува с мен по принцип. Нямах дори телефона му, само номера на иконома, а на него не бих позвънил дори в случай на вселенски Армагедон.

— Още ли говориш?! — възмутено възкликна Джеймс, изскачайки от къщата. — Да не си решил да ме разориш?!

Трябваше бързо да приключи разговора, още повече, че в двора вече се беше появило такси. Във всеки случай първо взех тази кола за такси, но след това силно се усъмних. На нейния фон дори яркочервеното чудовище на Ника изглеждаше като жалък ретро автомобил. Огромни колела като на чудовищен камион, извити тръби на капака, от които излиза гъст жълт дим, и широко хищно тяло, изпълнено в космически сиво-черен стил.

— Що за чудовище е това? — зяпнах аз от изненада. — Ако така изглежда ултра икономичното такси, какво ли ще е луксозното?

— Това е наказателно такси — обясни Джеймс.

От такова обяснение не ми стана по-ясно.

— Наказателно? В какъв смисъл?

— Когато се съберат определен брой глоби, на шофьора му се дава избор — да работи един месец в социално такси или да загуби правата си за една година. Такова наказание се дава и за особено нагли нарушения. Много добър метод за противодействие на разглезени богаташчета, които не искат да спазват правилата.

Леле, какво интересно решение, жалко, че в нашия свят не са се сетили за това. Колко ли БМВ-та и гелици^[1] биха карали тогава из града с табела „такси“.

— Защо това такси не е безплатно? — изведнъж ми просветна.

— Парите отиват във фонд за пострадали от автомобилни катастрофи или нещо подобно — махна с ръка Джеймс. — Всичко е обмислено. И спри да ме разсейваш, по-добре кажи какво си направил с вратата там в сградата?

— Какво с нея?

Вратите на таксито се отвориха пред нас автоматично, плъзгайки се нагоре като на добрия стар ДеЛориан^[2] от „Завръщане в бъдещето“. Задните седалки бяха по-скоро индивидуални луксозни кресла. Може би по отношение на комфорта тази кола би могла да се конкурира с лимузина от моя свят: кожен салон, огромен люк на тавана, телевизионни екрани точно пред нас на гърба на предните седалки.

— Добре дошли на бодра на нашето такси „Мълния“ — посрещна ни шофьорът.

Той се оказа младеж на около двадесет и две, типичен представител на същата „златна младеж“, за която говореше Джеймс. Къса изрусена почти до бяло коса с червена ивица в средата, ярка риза и татуирани ръце на волана.

— Казвам се Дони и ще ви закарам до желания адрес за нула време. Виждам, че искате в Шеста болница? Момчето да не е болно?

Аз наистина изглеждах смачкан, но не чак толкова, че да мина за болен.

— Не се разсейвай, а карай колата — отрязва го медиумът и отново се обърна към мен: — Видях на вратата шаблона „Духовен удар“, но беше много размазан. Очевидно по някаква причина си го продължил по пода...

— Да, да — потвърдих аз. — Просто реших да добавя нещо като фитил към него, за да активирам руните от разстояние. Не бях сигурен дали повторих шаблона достатъчно точно, за да сработи правилно.

— Замислял ли си се, че руните са фигури с фиксиран брой линии? Добавяйки още една към тях, дори водеща настрани, ти напълно променяш шаблона.

В отговор свих рамене.

— Но се получи.

— И това е най-удивителното. Успя да минеш през вратата, нали?

В такова удобно кресло аз веднага се отпуснах и само с големи усилия успях да не потъна на мига в сън. Навън вече започваше да притъмнява толкова бързо, колкото се случва в страни с топъл климат, което само засилваше желанието да затворя очи и да подремна поне за десет минути.

— И още как — казах аз, прозявайки се широко.

Джеймс съкрушено поклати глава.

— Нищо не разбирам. Това нещо изобщо не е трябвало да сработи. Като се върнем в офиса, непременно ще го тестваме.

Реших да не му посочвам, че тестването на гофу в офиса никога не е водило до нещо добро. Но ако Джеймс иска да прави нов ремонт, то това си е лично негова работа. Само да не го прави за моя сметка.

Медиумът извади бурканче с мастило и листове енергопроводима хартия от елегантна кожена чанта.

— А ти не губи време, подготви се за срещата с твоята приятелка.

— Сериозно?! — възмутих се аз. — Днес ме взривиха, многократно се опитаха да ме убият, отвлякоха ме, а сега, вместо да ми дадете малко почивка, ме карате да рисувам гофу?

— Няколко часа беше в плен — напомни ми медиумът. — Не си ли почина? И не забравяй, че ти лично си говорил с това момиче и можеш да формулираш условията за руните много по-добре от мен. Не помня дали съм го казвал или не, но емоционалната връзка често прави гофутото по-силно.

Погледнах недоверчиво медиума. Няма да се учудя, ако си го измисли всичко това просто за да ме накара да работя. Във всеки случай нямах избор, така че взех хартията и започнах, защото ако не нарисувам сам гофу, той като нищо ще ми смъкне пари за вече готовите. А още дори не знаех колко ще ми струва освобождаването от плен.

— Взривове, отвличания — възхитено каза нашият шофьор. — Имате интересен живот. С какво се занимавате?

— Не е ли очевидно? — дори не вдигна вежда Джеймс. — Позволяваме да ни взривяват, убиват и отвличат. И което е най-обидно, напълно безплатно.

Сякаш можех да попреча на взрива или на моето отвличане. Ама че шегаджия.

— Ние сме медиуми — отговорих на нашия шофьор, докато забивах специална игла в пръста, за да смеси кръвта си с мастилото.

— Доста самоуверено — не пропусна да ме подкачи Джеймс. — Аз бих казал медиум и ларва на медиум. Между другото, закъсняваме за една много важна работа, вероятно всяка минута забавяне струва живота на хора. Точно сега, като ни задавате глупави въпроси, може би убивате няколко невинни души.

Младежът изобщо не се смути.

— Карам с максимално разрешената скорост. От това, че говоря, няма да пътуваме по-дълго.

— Няма — съгласи се Джеймс. — Затова пък моят ученик не може да се концентрира върху работата. Затова ви предлагам да гледате мълчаливо пътя и да не му пречите, той и така постоянно прави грешки.

Тук той, според мен, си изкриви душата. Като за начинаещ рисувах руни отлично, но за да формулирам граничните условия за образуването на гофу, наистина ми отнемаше време. И така, за срещата с полтъргайста задължително ми трябваша запечатващи гофу. Най-вероятно не в един екземпляр, тъй като Елла изглеждаше достатъчно силна, а и можех просто да пропусна при активирането. Като основни условия избрах руните „призрак“, „запечатай“, „жена“, „невинно убита“ и „отмъстена“. В науката онмьоджи именно тези факти за полтъргайста имаха много по-голямо значение от това как някога са я наричали или какво е обичала да прави през живота си.

До пристигането ни в болницата бях успял да нарисувам пет запечатващи гофу и няколко защитни. Оставаше да се надявам, че ще сработят както трябва. Две атакуващи стрелички благосклонно ми бяха дадени от пестеливия Джеймс и с това моята стандартна екипировка на начинаещ ловец на призраци беше завършена.

Като цяло сградата на местната болница по нищо не се отличаваше от нашите: монументална, десететажна, с формата на буквата „Н“, с множество двукрили прозорци, явно водещи към болничните стаи. Единствено стените тук бяха украсени с вече познатите шарки, които в моя свят можеха да се намерят само в произведенията на Покрас Лампас. Тези руни явно работеха много добре, тъй като не видях нито един призрак близо до сградата.

— Ето, видя ли, както казах, болницата е добре защитена — каза Джеймс, затръшвайки вратата на колата зад себе си и разкършвайки врата си. — Всичко е наред. Полтъргайстът не може да влезе.

Изведнъж на един от етажите светлините на всички прозорци примигнаха и изгаснаха, а след това се чу сърцераздирателен женски писък.

— Сигурен ли сте? — попитах скептично.

— Може би полтъргайстът няма нищо общо с това — предположи медиумът. — Знаеш ли колко опасности дебнат в нашия свят? В болницата може да се е случило всичко! Започвайки от банално късо съединение и завършвайки с терористична атака.

От прозореца на тъмния етаж се показа жена в бял халат и извика:

— Полтъргайст, помогнете!

Погледнах многозначително Джеймс.

— Какво? — раздразнено реагира той. — Дилетанти. Не могат да различат безобиден призрак от полтъргайт. Ти самият трябва да си наясно колко хора умират тук. И дори руните не осигуряват пълна гаранция за защита срещу призраци, привързани към самата болница.

Преброих прозорците.

— Петия етаж. Деймис там ли е?

— Откъде да знам — сви рамене Джеймс и в следващия момент хукна към болницата.

Жената излезе през прозореца и скочи долу, явно предпочитайки смърт от удар в асфалта, отколкото среща с предполагаемия полтъргайт, но учителят ми като по чудо успя да я хване.

Дони надникна от колата.

— Еха! Това се казва бързак!

Джеймс положи спасената жена на асфалта.

— Жива ли е?! — попитах аз, като притичах до него.

— Да, добре е, но явно е припаднала от страх — отвърна Джеймс. Той ме погледна скептично и след това махна с ръка на нашия таксиметров шофьор. — Хей, белокосия, помогни да занесем момичето до главния вход.

Младежът радостно изскочи от колата, сякаш само покана е чакал, и моментално вдигна миниатюрната жена на ръце. Самият той се оказа висок около метър и деветдесет и доста атлетичен, което като цяло не беше изненадващо. С толкова скъпа кола явно произхождаше от знатно семейство, а всички местни аристократи бяха добре развити както физически, така и, да кажем, магически. Не бих се учудил, ако се окаже и сериозен боец.

— Горката — цъкна състрадателно с език младежът. — Какво толкова я е уплашило, че да скочи през прозореца?

— Ако искаш, можеш да дойдеш с нас и да разбереш сам, но няма да гарантирам за твоята безопасност — с едва забележима усмивка каза Джеймс.

— Не, не, не — припряно отвърна младежът. — Баща ми винаги ми е казвал да не се забърквам с призраци и по-големи от мен жени. И едните, и другите могат да посегнат на безсмъртната ми душа. По-добре да ви изчакам долу, после ще ви закарам където кажете и вместо да плащате, ще ми разкажете какво се е случило.

Той сякаш интуитивно усети, че моят учител никога няма да откаже безплатно предложение.

— Тогава изчакай — веднага се съгласи Джеймс. — Това е толкова интересна атракция — агресивен полтъргайт, смърт на хора. Моят ученик, ако оцелее, със сигурност ще ти разкаже всичко. Самият той обожава такива развлечения.

— Много смешно — навъсено измърморих аз.

Приближихме до централния вход и минахме през автоматично отварящи се врати. Пропускът с охраната изглеждаше съвсем обикновен, с изключение на оборудването им — автомати, тънки бронезилетки, сбруи с някакви артефакти.

Изглеждаха малко нервни и очаквах неприятности, но вместо това един от мъжете веднага се втурна да стисне ръката на Джеймс.

— Колко бързо пристигнахте! — каза той възхитено. — Тъкмо приключих разговора с вашата асистентка!

Изглежда той беше главният тук. Във всеки случай мъжът, който ни заговори, изглеждаше много по-възрастен от останалите петима. И по-пълен. Само шефът можеше да си позволи да се отпусне така.

— Обслужване от ниво „лукс“ — измърмори Джеймс. — Какво имате тук?

Колкото и да е странно, във фойето на болницата освен охраната все така делово сновяха обикновени болнични служители, които не се интересуваха особено от случващото се. Или просто не са били уведомени, че на един от етажите се е появил призрак. А и самите пазачи се държаха изненадващо спокойно.

— Полтъргайт. Нямам представа как е могъл да влезе в сградата, но по всички правила нашите специалисти веднага запечатаха етажа.

Джеймс вдигна палец.

— Браво. Много ли хора останаха на блокирания етаж?

— Осем души. Бяхме извели повечето, когато полтъргайтът нападна и уби двама от моите хора.

Джеймс кимна на нашия шофьор да внесе припадналата жена вътре.

— Вече са седем. Хванахме я, когато скочи през прозореца.

Един от охранителите внимателно взе жената от „пънкаря“ и я отнесе навътре, където веднага я поеха санитарии.

— Камери? — лаконично попита Джеймс.

— Изключиха се веднага след като запечатахме етажа.

— Ами да, разбира се — кимна медиумът.

— От седемте човека, останали на блокирания етаж, четири са деца — мрачно каза най-младият от охраната. — Вместо да говорите, по-добре бързо да отидете да им помогнете.

За разлика от колегите си, той явно беше много притеснен за останалите на етажа хора.

— Сред тях имаше ли момче на около единадесет? Тъмнокосо?
— намесих се аз. — Името му е Деймис.

Пазачът ме погледна подозрително, после Джеймс, но той кимна, потвърждавайки моите пълномощия.

— Това е мой ученик.

— Не знам за момчето, но имам списък с болните — пазачът извади телефона си и провери списъка. — Има някакъв Деймис Норн.

— Той е — потвърди Джеймс. — Е, това обяснява как полтъргаистът е преминал през защитата. Момчето сигурно го е пуснало — той ме погледна. — Винаги съм казвал, че децата носят само проблеми.

— Трябва ли ви някаква помощ от нас? — попита без особен ентузиазъм шефът на охраната.

— Мисля, че няма да е лошо, ако двама души дойдат с нас, за да помогнат за евакуацията на хората — каза Джеймс. — Ако там все още има оцелели.

Дони вдигна ръка.

— Може ли и аз да дойда с вас?

— И той ли е ученик? — уточни главният охранител.

Джеймс не отклони поглед.

— Не, това е таксиметровият шофьор.

— Тогава какво, по дяволите, прави тук? — възмути се мъжът.

Медиумът погледна белокосия.

— Добър въпрос. Ти сам каза, че баща ти не ти позволява да се забъркваш с призраци.

— Ако има деца, то искам да помогна — настоя Дони. — А и никога не съм слушал баща си. Не виждам причина да започна да го правя сега. Не се притеснявайте, може като боец да не съм кой знае

какво, но мога да се движа много бързо. Семейните ми техники са свързани с въздуха.

Един от пазачите завъртя пръст в слепоочието си.

— Идиот. Не го съжالياвай, нека отива.

— Добре, да тръгваме — махна с ръка Джеймс. — Но ако нещо стане, не нося отговорност за теб.

Охранителите явно не горяха от желание да се качват с нас, въпреки че ставаше дума и за деца. В крайна сметка с нас тръгна най-младият от тях. Между другото, той изглеждаше като пълна противоположност на Дони — нисък, много здрав брюнет с едва наболи мустаци.

— Да вървим на асансьора — заповяда Джеймс.

— На асансьора? — попитах недоверчиво. — В сграда с полтъргайт?!

Разбира се, тук кинематографията в жанра на ужасите е поела в съвсем друга посока. Те очевидно не знаят основните правила за оцеляване: не се разделяй, не прави секс в гробища и изоставени къщи, не чети на глас от непонятни стари книги и не влизай в проклетите асансьори, ако в сградата има прекъсване на тока и обикаля полтъргайт!

— Това пък защо? Всеки асансьор и всички движещи се механизми са перфектно защитени с руни, а полтъргайтът е блокиран на петия етаж. Или имаш някаква лична фобия?

Защо, когато казвам уж логични неща, се чувствам като пълен идиот?

Младият пазач ме погледна насмешливо и уверено влезе пръв в асансьора.

„Хм, ще видим как ще се държиш там, горе“ — помислих си отмъстително.

Качихме се на петия етаж без проблеми. Докато бяхме в асансьора, Джеймс си сложи превръзка на очите с руни, които му позволяваха да вижда призраци. Между другото, все още не знаех как с такава превръзка усеща всичко останало. Но медиумът винаги се движеше така, сякаш превръзката ни най-малко не му пречи.

Вратите на асансьора се отвориха и Джеймс и аз бяхме готови да се изправим срещу полтъргайста. Той стискаше кинжали с атакуващо гофу в ръцете си, а аз — стрелички. Охранителят държеше автомата

си, макар много добре да осъзнаваше, че от огнестрелно оръжие ползата е никаква.

Абсолютно тъмният коридор ни посрещна с пълна тишина. Беше дълъг около четиридесет метра и повечето врати явно водеха към празни болнични стаи.

— Хей, има ли някой жив?! — извика Джеймс. — Дойдохме на помощ!

— Това нещо за няколко секунди разкъса двама мои колеги — тихо каза охранителят. — Ето там се виждат следите, но телата ги няма. Какви са шансовете децата да са все още живи?

Джеймс се подсмихна.

— Полтъргаистите са като стихия. Те могат да убият всеки, когото срещнат на пътя си, а могат и изобщо никого да не докоснат до определен момент. Така че нека не бързае със заключенията — той ме бутна по рамото. — Усещаш ли нещо?

— Не — отвърнах честно.

Колкото и да е странно, се чувствах спокоен и овладян, сякаш емоциите ми се изключиха веднага щом излязохме от асансьора. А и ако бедната Елла беше някъде наблизо, определено щях да я видя — обикновено самите призраци излизаха да ме посрещнат. Така че нямаше смисъл да се плаша предварително.

— Нашата първа цел е да намерим живи хора, и чак втората, полтъргаиста — предупреди Джеймс. — Затова вървим заедно по коридора и проверяваме всяка стая. Ако не намерим оцелели, тогава вие двамата — той кимна към охранителя и Дони — напускате етажа, за да не ни се пречкате. Тук нещо не ми харесва.

Опитахме се да се движим тихо, но кожените панталони на „пънка“ скърцаха така, че звукът се разнасяше по целия етаж.

— Съжалявам — беше всичко, което успя да каже.

Джеймс вдигна очи към тъмния таван и махна с ръка. Всъщност полтъргаистът беше разбрал за появата ни веднага щом вратите на асансьора се отвориха. А после дали ще се крием или не — нямаше никакво значение.

Благодарение на светлината от уличните лампи и луната можехме да оглеждаме стайте без помощта на фенерчета, а Джеймс с превръзката на очите можеше да мине изобщо без светлина. И някъде

към десетата поред врата намерихме първото тяло. Е, чак тяло, по-скоро останките от това, което някога е било тяло.

— Мамка му — тихо изруга Дони.

— О, я не се прави на девствен — изсумтя Джеймс. — Много добре знам какво означават татуировките на ръцете ти.

Мислено си отбелязах, че по-късно трябва да изясня какво има предвид, но сега моментът беше прекалено неподходящ. За щастие от останките вече не можеше да се разбере кой е жертвата, мъж или жена, възрастен или дете. Силно се надявах да не е дете.

За чест на таксиметровия шофьор той все пак удържа порива да повърне, макар че му се удаде трудно. Охранителят също вече не изглеждаше толкова уверен.

— Казах ви, че всички ще са мъртви — каза той мрачно.

— Да продължим по-бързо — заповяда медиумът. — Тук усещам прекалено много тъмна омраза. Не мислех, че от утолил жаждата си за отмъщение призрак може да се получи толкова силен полтъргайст.

Едва когато Джеймс каза това, аз осъзнах, че тук наистина се диша трудно. Въпреки че това давещо чувство може да се е появило едва сега.

И тогава в средата на коридора изведнъж се появи червена фигура. Аз отлично помнех как изглеждаше момичето, когато беше обикновен призрак. Това, което видяхме сега, нямаше нищо общо с нея. Тук дори понятието пол ставаше напълно неприложимо. Червено безформено нещо, което смътно наподобяваше човек с издължени крайници, с дълги мръсно жълти нокти, гарвановочерна коса и зъбата уста в средата на тялото.

До мен охранителят тихо изруга, а Дони за едно мигване на окото се озова на десет метра назад.

Изведнъж червената фигура примигна, сякаш някой превключва канала, и на нейно място се появи познатото русо момиче с лице на ангел.

— Помогнете на децата — каза тя тихо, сочейки една от вратите. — Не мога да ги защитавам повече. Побързайте.

[1] гелик (нем.) — съкратено от гелендваген, високопроходим джип, G-класата на Мерцедес-Бенц, първоначално разработен за нуждите на армията. — Б.пр. ↑

[2] DeLorean — спортен автомобил, вратите му се отварят като крила. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

И отново призракът примигна, превръщайки се в червеното нещо, след което потъна в най-близката стена.

— И какво?! — настръхнало попита охранителят. — Ще повярваме на това същество? Със сигурност е капан!

Джеймс погледна замислено към стената, където изчезна призракът.

— Съмнявам се. Обикновените полтъргайсти по принцип не обичат да говорят. Нещо странно става тук. Да вървим.

Ние внимателно приближихме до вратата, посочена от Елла.

— Побързайте — раздаде се шепотът на момичето от тъмнината около нас. — Те са близо.

— Кой те?! — възкликна охранителят, като по някаква причина хвана Джеймс за рамото.

— Аз откъде да знам — махна ръката му медиумът.

Хвърлих насмешлив поглед на охранителя, но в полумрака той, за съжаление, не го видя. Жалко.

Джеймс пристъпи към вратата и я отвори рязко, стараяйки се да не застава на прага.

— Има ли някой тук?

— Тук сме — раздаде се радостен детски писък. — Вие истински ли сте?

— И още как — облекчено въздъхна Джеймс. — Така, елате бързо при мен, ще ви измъкнем оттук.

Изпод леглото изпълзяха три деца — ако се съди по размерите им в сумрака, по на около пет-шест години. Две момчета и едно момиче.

— Красивото момиче-ангел ни предупреди, че ще дойдете — каза едно от момчетата, докато помагаше на другите две деца да се изправят.

— Какво момиче-ангел?

— Тя ни скри тук и ни защитаваше от черните ръце.

Джеймс и аз се спогледахме. Е, по-точно, погледнах го аз, а той сякаш обърна глава в моята посока.

— Чували ли сте нещо за черни ръце? — зададох въпроса, който интересуваше всички ни сега. — Някакъв специален вид призрак?

— За първи път чувам за подобно нещо — неохотно призна медиумът. — Но няма значение. Ако изчакаме малко, и ние ще ги видим — той се обърна към охранителя и Дони. — Така, вземате децата и се махате отгук. Ние ще ви придружим до асансьора.

Нито охранителят, нито Дони възрази. Първият вдигна две деца, вторият — третото, и забързаха към изхода.

— А Деймис и другите хора? — попитах в движение.

Джеймс кимна категорично към пазача, който носеше децата.

— Първо ще изведем малките.

Изглежда не искаше да обсъжда нашите работи пред охранителя. Това беше съвсем логично, тъй като Деймис беше виновен за появата на полтъргайста, а и ние самите бяхме свързани с Елла, макар и косвено. Ако управата на болницата разбере това, Джеймс определено ще загуби парите от поръчката, а ако това се случи, аз просто ще остана без учител. Горкичкият ще умре от сърдечен удар.

Когато вече наближавахме асансьора, охранителят изведнъж се спъна и рухна на пода, като само по някакво чудо не смаза децата. Но преди да успее да стане, отдолу се протегнаха черни, сякаш от гъст катран, ръце и го притиснаха към пода. Децата запищяха пронизително, а Дони някак като по чудо ги вдигна и трите и отскочи на няколко метра встрани.

Джеймс извади лист гофу от пазвата си и го притисна в пода. Вълна от енергия веднага премина под краката ни, като буквално отрязва всички черни ръце и моментално освободи охранителя.

— Бързо в асансьора! — заповяда на него и Дони медиумът.

От стените около нас се появиха неестествено дълги ръце. Те се протегнаха към децата, но таксиметровият шофьор с невероятна ловкост ги избягна и уверено се насочи към асансьора.

Честно казано, аз самият не бих отказал да се махна, оставяйки Джеймс да се справя със странните ръце от пода. Ако вече бях започнал да свиквам с призраците, то такъв ужас засега оставаше извън зоната ми „тук аз поне приблизително знам какво да правя“.

Джеймс грабна още два листа хартия и, като размаха ръце, ги запрати към стените. Все още не разбирах как кара тези неща да увисват във въздуха, дали с помощта на левитация, или е вградил допълнителни руни в гофу. Във всеки случай листата се залепиха по стените и вълна от енергия отрязва всички ръце, превръщайки ги в черна мъгла.

— А вие? — поколеба се до асансьора охранителят.

— Махайте се оттук — махна му Джеймс. — Това ни е работата.

Когато вратите на асансьора се затвориха зад пазача, таксиметровия шофьор и децата, аз въздъгнах с облекчение. Сега поне Джеймс ще има само един баласт, който да защитава — мен.

— Какво да правя с това нещо, ако отново нападне? — попитах, докато гледах предпазливо в краката си. — Има толкова много ръце, че стреличките с атакуващи гофу няма да са достатъчни.

Интересното е, че асансьорът се движеше напълно безшумно и така Джеймс и аз стояхме в пълна тишина. Да, звуците от улицата се чуваха приглушено, но сякаш съществуваха в друга реалност. А тук и сега бяхме само ние и тишината.

— Успокой се — потупа ме Джеймс по рамото. — Тук няма черни ръце. Или по-скоро вече не.

— Как така не? — попитах аз. — Три гофу бяха достатъчни, за да ги унищожат напълно? И какви бяха тези руни?

Каквото и да казваше Джеймс, аз се стараех да стоя точно в средата на коридора, за да имам време да реагирам на опасност, идваща от стените.

— Нищо не съм унищожил, просто временно ги развъплътих. Тези черни ръце бяха създадени от въображението на едно от децата и веднага щом те влязоха в защитения с руни асансьор, връзката беше прекъсната.

— Връзка с какво? — попитах недоумяващо.

Разбира се, Джеймс не можеше да обясни всичко наведнъж, той обичаше да дава информацията на малки порции.

— Някъде тук са се заселили бахтаки — малки паразитни същества, които се хранят със страха и болката. Имат само зачатъци на интелект, но това е напълно достатъчно, за да не убиват хората лично, а просто да се настаняват в болници, затвори и опасни гета. А най-

желаният деликатес за тях е детският страх, така че през нощта те с удоволствие измъчват децата с кошмари.

По някаква причина веднага си спомних стария филм на Стивън Кинг — „Окото на котката“, мисля. Там имаше трол, който се катереше по гърдите на децата и изсмукваше живота от тях. Очевидно Джеймс говореше за нещо подобно.

Ръцете наистина повече не се появиха, така че можех спокойно да задам въпросите, които ме интересуваха.

— А тези черни ръце? Те откъде се взеха?

— Едно от техните защитни умения е да визуализират чуждите страхове. Но дори не мога да си представя колко от тях са се събрали тук и колко добре са нахранени, щом страховете се получават толкова материални. Дори едно такова същество да срещнеш на Златния остров вече е чудо. Със знак минус, разбира се.

Кимнах с разбиране.

— Значи бахтаки са убили всички тези хора? Разкъсали са ги части с тези черни ръце от детски кошмар?

— Едва ли — изненада ме Джеймс. — Ръцете правят това, което си представят децата. На пет години мозъкът не мисли за разчленяване.

— Но щом казвате, че не убиват хора, тогава кой е нападнал охраната? И другите тела...

— Не бъди наивен — поклати глава медиумът. — Само защото полтъргайтът защити децата не означава, че не се е разправил с останалите хора. Мисля, че остатъците от разума на момичето и любовта към брат й са я принудили да пощади малките и дори да ги защити от бахтаки. Но възрастните не са имали този късмет.

— Може би възрастните са били убити от собствените си кошмари? — предположих аз.

— Кошмарите на възрастните не са толкова силни и толкова прости като тези на децата — усмихна се Джеймс. — При тях вече няма чудовища, а хора. Поведението им е прекалено сложно за имитиране, затова бахтаки обикновено дори не се опитват да го правят. А ако във въображението на възрастен човек има подходящ образ, силата на неговия страх просто не е достатъчна дори за сто бахтаки, за да го материализират.

— Но все пак има шанс?

Все още не можех да повярвам, че момичето с ангелско лице е разкъсало човек на малки парченца, но тя сама наскоро ни демонстрира в какво чудовище постепенно се превръща. Така че предположенията на медиума звучаха доста разумно, макар и не твърде оптимистично.

— Да вървим — заповяда той. — В моя случай бахтаки определено няма за какво да се хванат, а с твоите страхове ще се справим някак. Най-важното е да не мислиш отново за лошото.

Ха, лесно е да се каже. Сега си мисля само какво може да ме уплаши толкова много, че бахтаките да решат да материализират този кошмар. Очевидно трябва да е нещо просто и много опасно.

И отново тръгнахме по коридора, но сега Елла не бързаше да се появи пред нас, за да ни покаже пътя. Въпреки че опитах да я помоля за помощ.

— Внимавай — предупреди ме Джеймс. — Бахтаки не са страшни за нас, но това, в което се превръща твоята приятелка...

Без да довърши изречението, той изведнъж ме бутна настрани и на мястото, където току-що стоях, се появиха червени ръце.

— Казахте, че няма да се появят отново — възкликнах възмутено, като едва се задържах на крака.

— О, не, това е нещо друго — замислено каза Джеймс, без да бърза да използва поредното гофу. — Вгледай се по-внимателно.

Да, ръцете сега не бяха черни, а червени, и не излизаха от пода. Изпод една от затворените врати течеше кръв и в средата на коридора започна да се оформя човешка фигура.

— Това е съществото от имението Огава! — ужасих се аз, но се усетих: — Стоп. Ето кой страх са решили да материализират!

Джеймс се отдръпна настрани и прокара ръка по превръзката на очите си.

— Не прилича на бахтаки. Съществото е истинско!

Тук вече наистина се уплаших.

— Какво?!

— Бягай! — изрева медиумът.

Разбира се, така и направих. Вярно, пътят към асансьора беше препречен от бавно оформящото се от кръвта същество, така че хукнах в обратната посока. Стигнах до чупката на коридора, скрих се зад ъгъла и погледнах назад.

Никой.

И Джеймс, и кървавото същество бяха изчезнали някъде. А минаха само пет секунди. В ръката си стисках стреличка с атакуващо гофу, но, както показваше практиката, срещу съществото от кръв стреличката беше като сачма срещу слон. Изобщо празният тъмен коридор създаваше някакво сюрреалистично усещане, сякаш съм в класически филм на ужасите и явно не като главен герой.

А в следващия момент кракът ми беше дръпнат толкова силно, че рухнах на пода, удряйки болезнено устните и носа си. Досегът на лицето ми с пода отекна като звучен шамар. Обръщайки се, видях съществото от кръв да ме дърпа към себе си.

Стреличката с атакуващото гофу попадна право в устата на съществото, но то просто я пропусна, създавайки дупка в себе си. Използвах втората стреличка по-умело, като просто срязах ръцете, които ме държах. Скачайки отново на крака, аз за миг застинах, решавайки накъде да бягам, и в крайна сметка избрах обратната посока, защото някъде там, на теория, изчезна Джеймс. Но успях да направя само няколко крачки, преди отново да бъда повален на пода. Размахвайки стреличката, аз за пореден път срязах кървавите ръце и се претърколих настрани, но в следващия момент една ръка ме хвана за китката и изтръгна единственото ми оръжие.

Бях обърнат по гръб и на гърдите ми се стовари такава тежест, че дори не можех да си поема дъх.

„Така ли ще умра?“ — мярна се в главата ми.

По тялото ми пробяга топла вълна, сякаш температурата ми рязко се е повишила. Не беше като усещането, когато контролирах Х-телата — те се усещаха като мравки, бягащи под кожата ми. А сега имах чувството, че в гърдите ми е заработил малък нагревател.

Съществото също усети нещо, защото леко облекчи натиска, а веднага след това ме покриха отгоре с бяла тъкан.

— Хванах ви! — раздаде се доволният глас на Джеймс и тежестта напълно изчезна от гърдите ми заедно с бялото покривало.

Веднага скочих на крака и извадих защитно гофу.

В коридора до мен стоеше доста ухиления Джеймс и никой друг. Затова пък в бялата калъфка за възглавница мърдаше нещо видимо тежко и доста активно.

— А къде е съществото? — хрипливо попитах аз.

— Спокойно, нямаше никакво същество. По-точно имаше, но само бахтаки и техният материализиран страх.

— Защо ме измамихте и извикахте, че е истинско?! — възмутих се аз.

— Лов с жива стръв — доволно съобщи медиумът. — Винаги работи.

— В смисъл?!

Всъщност вече разбрах как той нагло се възползва от мен, но възмутеното възклицание се изтръгна от само себе си.

— Просто те оставих да се уплашиш наистина, така че бахтаките да загубят бдителността си. Освен това ми трябваше известно време, за да намеря подходящия контейнер за тези прекрасни приятели — той размаха бялата калъфка. — А и трябваше да сложа повече руни, за да не се измъкнат.

Внимателно погледнах обема на това, което риташе в калъфката за възглавница.

— Казахте, че са много на брой. Или не сте хванали всички?

— Очевидно си надценил размера им — усмихна се медиумът. — Както се казва, на страха очите са големи. Те са съвсем малки — той бръкна в калъфката и извади създание с размерите на моя тийнейджърски юмрук. — Виж колко са тлъсти, ояли са се на държавни ясли.

Очаквах да видя някакви чудовища, подобни на тролове, както във филм на Стивън Кинг, но вместо това бахтаки изглеждаха като малки и доста сладки маймунки мармозетки. Издутите им от преяждане коремчета ги правеха още по-сладки.

— И тези дребосъци са инсценирали целия този ужас? — попитах аз. — Жалко е да ги убивате.

— Да ги убия?! — Джеймс беше искрено ужасен. — Ама че си чудовище. Не. Изследователските институти с удоволствие купуват такива същества. На Златния остров бахтаки обикновено са доста редки и струват много скъпо. Освен това, при липса на, да кажем, жива храна, те могат да се хранят и с призраци. В крайна сметка най-често душите остават в нашия свят именно поради болка и страх. Когато Асоциацията на медиумите все още беше слабо развита, хората дори използваха бахтаки, за да изчистят старите къщи от призраци.

Той пъхна съществото обратно, завърза калъфката на възел и ми я връчи.

— Носи ги. Ръцете ми трябва да са свободни, когато се срещнем с твоята приятелка.

Бахтаки се оказаха доста тежки, а и ритаха ожесточено, но не можеха да разкъсат плата, очевидно заради нанесените върху него руни.

— Хайде да приключваме с това, уморен съм — заяви медиумът. Той е уморен?!

По някакво чудо се съдържах да не започна да псувам. Мен използват като примамка след всичко, което се случи днес, а той, виждате ли, бил уморен!

— Тук вдигнахме толкова много шум, че Деймис вече трябва да ни е чул — казах, като се взех в ръце, и вдигнах хвърлената по-рано стреличка с атакуващо гофу от пода. — А и Елла изчезна някъде.

Джеймс извади хартиено самолетче от джоба си и го пусна надолу по коридора.

— Може би това ще ни помогне да ги намерим.

Ако това беше гофу за търсене на еманации на смъртта, то с негова помощ можехме да намерим само останалите тела. От друга страна, нищо чудно Деймис да е някъде близо до тях.

Самолетчето прелетя само няколко метра и се удари в една от затворените врати.

— Усещам, че сега ще разберем какво се е случило с останалите пациенти — предположих аз.

Джеймс отвори вратата и предпазливо надникна вътре.

— Да. Ето ги и тях.

— И тримата? — попитах аз, без да бързам да последвам примера му.

— Виж сам. Лично аз в момента не мога да ги преброя.

Направих няколко крачки и надникнах в стаята. В носа ме удари сладниково-киселата миризма на кръв и още нещо, може би съдържанието на стомасите на тези, които бяха разкъсани тук. На много, много малки парчета.

Може би е добре, че не бях ял през последния половин ден. В противен случай пак щях да повърна.

— Сигурен ли сте, че Елла го е направила, а не бахтаки? — с усилие попитах аз.

— Ти усети върху себе си тяхната атака. Бахтаки не разкъсват, любимата им тактика е да се качат на гърдите и бавно да душат жертвата си, като попиват страха и болката ѝ. Не, всички тези хора са убити от полтъргайт. Скоро тя окончателно ще се разтвори и тогава ще дойде времето на малкия ѝ брат.

— А може тя да се справи със себе си — настоях аз.

— Съмнявам се. Имам подозрения, че полтъргайтът специално ни изправи срещу бахтаки, защото се страхува от тях. А това е индикатор, че умът на приятелката ти все още е човешки — гласът на Джеймс се носеше по коридора така, сякаш чете лекция в аудитория на института. — А това е много по-опасно от полтъргайт, воден само от инстинкти. Така че се пригответи за най-лошото. Аз ще я фиксирам в пространството, а ти използвай запечатващо гофу. И да не си си помислил да слушаш какво ти говори, всичко ще е лъжа.

Отворихме още няколко врати, докато не попаднахме на заключена отвътре.

— Е, пристигнахме — уверено каза медиумът. — Пригответи се.

Сложих калъфката с бахтаки на пода, взех стреличка в едната ръка и запечатващо гофу в другата. Отне ми още десет секунди, за да преодолее несигурността си.

— Готов съм.

Джеймс изби вратата с крак и скочи вътре.

Стаята беше по-тъмна от останалите, сякаш тук изобщо няма прозорци. Това очевидно не притесняваше Джеймс, но в мрака аз виждах само неясни сенки.

— Затвори си очите — извика медиумът и почти веднага стаята бе озарена от светкавица.

Примигвайки, видях в ъглите на стаята, тавана и пода няколко гофу-светулки, светещи с мека светлина. Винаги, четейки разпечатките с руни на Джеймс, ги смятах за безполезни, но сега разбрах колко са удобни.

Деймис седеше на леглото и прегръщаше белокосата си сестра. Това щеше да изглежда мило, ако под кръста момичето не се беше превърнало в червена маса, която постепенно обгръщаше краката на момчето. Между другото, тя сега някак си приличаше на кървавото

чудовище от имението Огава, за щастие, бахтаки ми го бяха показали само преди пет минути и имаше с какво да сравнявам.

— Деймис! — извиках му силно аз, като вече подозирах, че щом не реагира на разбитата врата, то и мен изобщо няма да забележи.

— Не ми пречете — тихо каза момичето. — Аз просто искам братчето ми да бъде с мен.

— Това е нещо ново — каза медиумът с интерес. — Изглежда нашият полтъргайст наистина е съхранил частица от разума си. Но не и здравият разум — той обърна глава към мен. — Все още ли мислиш, че тя не е убила никого?

Разбира се, не бях глупак. Колкото и да не ми се вярваше, но полтъргайстът планираше да убие Деймис. Освен това започнах да вярвам, че тя всъщност използва децата, за да ни изправи срещу бахтаки. Дали Елла е оставила децата живи само заради това, или в нея все още има следа от човечност, нямаше особено значение. При всички случаи тя вече не мислеше като човек.

— Елла, нали осъзнаваш, че убиваш своя брат? — попитах напрегнато.

— Деймис просто ще се освободи от материалното си тяло. Затова пък ще бъде с мен и повече никой няма да го нарани.

— Той все още може да живее дълъг и щастлив живот — опитах се да вразумя призрака. — Болката е част от живота. Освен това на майка ти остана само той, помисли ли за нея?

— После ще отида и при нея — нежно се усмихна Елла.

— Браво на теб — направи гримаса Джеймс. — Защо ѝ напомни за майка ѝ? Може би нямаше да тръгне след нея. Впрочем, ти и без това ще трябва да я запечаташ, така че няма значение.

Той извади няколко листа гофу наведнъж и с махване на ръка ги изпрати към отсрещната стена. Прилепвайки към нея, те изстрелваха лъчи светлина, които хванаха полтъргайста като паяжина и го издърпаха към себе си.

— Не! — изкрещя Елла, опитвайки се да задържи брат си, но беше издърпана от краката на Деймис. Милото момиче веднага изчезна, а на нейно място се появи чудовище с огромна уста и дълги пръсти-нокти.

Когато Елла напълно се отлепи от момчето, то изведнъж дойде на себе си. За щастие под червеното, подобно на кръв тяло на

полтъргайста имаше напълно цели крака на момчето, защото аз, да си призная, се страхувах, че тя вече е погълнала наполовина тялото му.

— Елла?

Призракът примигна и отново се превърна в белокосо момиче с уплашени сини очи.

— Деймис, те се опитват да ме убият!

Момчето скочи от леглото и застана между нас и призрака.

— Махнете се от нея!

Тъмнокосото момче, въпреки че изглеждаше слабо, всъщност притежаваше забележителна сила, явно благодарение на някакви семейни особености. Затова аз лично изобщо не исках той да заема страната на полтъргайста.

— Всъщност е обратното — дори се почувствах обиден. — Тя почти те изяде жив.

— Що за глупости?! — възмути се Деймис. — Елла никога не би го направила.

— Казах ти преди, че с времето призраците губят своята идентичност — бързо заговорих аз. — А сестра ти уби човека, като по този начин ускори процеса на превръщане в полтъргайст. Тя отмъсти на Орлов, но сега иска само да убива.

Джеймс леко ме чукна по тила.

— Да не мислиш, че имаме време за приказки? Не ме интересува какво мисли това хлапе. Пригответи запечатващо гофу.

Послушно протегнах ръката с гофу към полтъргайста, но не успях да го активирам. Гофутата, които държаха полтъргайста, изгоряха едновременно с червени пламъци и тя се втурна към нас.

Джеймс хвърли защитно гофу, но тя с лекота проби безпомощно примигналата защита, а след това яростно изпищя. И двамата сякаш ни удари таран и се плъзнахме по пода чак до вратата. Но ако аз ударих стената като чувал с нещо ценно и вероятно много чупливо, то медиумът лесно изрита стената с крак, отскочи настрани и хвърли две атакуващи гофу наведнъж. За съжаление, преди те да се забият в тялото на момчето, тя отново се превърна в полтъргайст и отби ножовете с ръка. Със звън и двете оръжия паднаха на пода, без да нанесат никаква вреда на призрака.

— Пак ще си разваля костюма — с лека тъга измърмори Джеймс, извади още два ножа и се хвърли в атака.

Двамата с полтъргайста се завъртяха в едва различим с поглед танц. Деймис също застина за известно време, без да разбира какво се случва и в какво се е превърнала сестра му.

— Хей, погледни ме — казах бързо и се изправих. — Вече говорихме за това. Трябва да запечатаме сестра си и да я заведем в църквата, за да я погребат както трябва и да освободят душата ѝ за прераждане.

— Да, помня — неуверено кимна момчето. — Но...

В този момент медиумът нанесе успешен удар на полтъргайста и буквално разцепи главата му наполовина. Половинметровата уста на призрака се отвори в пронизителен писък, било от ярост, било от болка.

— Хей, нея я боли! — възмути се Деймис.

Джеймс се справи с полтъргайста в ръкопашен бой доста лесно, като му нанесе няколко сериозни рани. При това, за разлика от кървавия призрак от къщата на Огава, раните по тялото на полтъргайста не бързаха да заздравяват. Осъзнавайки, че ситуацията става опасна, Елла се втурна навън, но неочаквано се удари в стената, вместо да премине през нея. Изглежда, че гофутата, разпръснати из стаята от Джеймс, не само работеха като лампи, но и блокираха пътя за бягство на призрака.

— Няма да се измъкнеш — ухили се Джеймс и като скочи към призрака, залепи гофу на челото му.

Полтъргайстът замръзна на място.

— Хайде, запечатвай! — заповяда ми медиумът.

С готовност пристъпих към полтъргайста и поставих гофу, но в момента, когато се канех да активирам руната, във въздуха изсвистя стоманена подлога. Листът беше издухан, а подлогата се удари в стената и със звън падна на пода.

— Не я докосвайте!

Едва се сдържах да не изругая. Ударът на стоманената подлога на Деймис беше толкова силен, че изглежда счупи китката ми. Болката беше ужасна.

А веднага след това гофуто на челото на полтъргайста пламна с червен пламък и тя ме хвана с две лапи и ме придърпа със сила към себе си.

ГЛАВА 4

Стискаше раменете ми с такава сила, че едва не загубих съзнание от болка. Но в същия момент Джеймс ме хвана за врата и ме дръпна назад, като едновременно с това удари полтъргайста с един от ножовете. От такива резки тласъци се почувствах като плюшено мече, което го дърпат няколко деца. Цяло чудо е, че не ми откъснаха лапата.

— Мразя децата — раздразнено изсумтя медиумът, бутна ме в гърба и сграбчи Деймис за яката. — Хлапе, това вече не е твоята сестра. Полтъргайстът напълно губи личностния си компонент, остават само отделни спомени, които използва, за да наранява хората.

Със свободната си ръка медиумът свали превръзката от очите си, извади два листа гофу и ги накара да се реят във въздуха като щит между нас и полтъргайста.

— Ти си компонент! — възмутено възкликна момчето и стисна юмруци. — А това е моята Елла! Опиташ ли се да я убиеш, ще ти счупя всичките кости!

Медиумът уморено завъртя очи и здраво разтърси момчето.

— Събуди се, тя вече е мъртва! Господи, защо изобщо обяснявам това — той ме погледна изразително и отблъсна Деймис от себе си. — Знаеш ли какво, аз бях до тук. Фиксирал съм я, нататък се оправяй сам, и с момчето, и с полтъргайста.

Намръщих се и направих крачка към момчето.

— Слушай, Дейм, сам разбираш, че сестра ти е мъртва. Тя успя да си отмъсти на онзи идиот, но заплати определена цена за това. Отиди в съседната стая и ще видиш колко много хора е убила само тази вечер.

Само нека отива сам, аз втори път не искам да виждам тези ужаси.

— Това не е била тя!

Елла, сякаш напук, отново беше приела образа на сладко момиче и стоеше мълчаливо, гледайки брат си с мила усмивка. И никой никога

не би си помислил, че това ангелче е способно да разкъсва хора на малки парченца.

— Тя е била — казах твърдо. — И ако не я спрем, ще има още смъртни случаи.

Виждайки, че Деймис още се съмнява, аз самият започнах да се ядосвам. Защитните гофу постепенно тлееха, намаляваха по размер, а ръката ми пулсираше от болка така, сякаш всеки момент ще избухне. А тъй като не можех просто физически да сдържа езика си, веднага казах на момчето всички не особено приятни мисли:

— Време е да пораснеш, Деймис. Вече си направил грешката да я пуснеш тук. Ако не беше ти, хората щяха да са живи.

Момчето ме погледна неразбиращо.

— Да я пусна? Как така?!

— Нали ти си повредил защитните руни на стената и прозорците? — предположих аз.

— Всъщност спях, когато тя се появи в стаята ми — възмутено отвърна Дейм. — Лампите на етажа вече бяха изгасени и в коридора крещяха хора. Така че, ако някой я е пуснал в болницата, това определено не съм аз.

Звучеше странно, но не изглеждаше момчето да лъже.

— Както и да е, тя е дошла тук само заради теб — продължих бързо. — И ти, като единствен мъж в семейството, трябва да поемеш отговорност за нейното упокоение. В случай, че не си забравил, твоята сестра ми се довери и сама ме помоли да я запечатам, за да не се превърне в чудовище. Въпреки че се намесиха непредвидени обстоятелства, последното ѝ желание, преди да се превърне в полтъргайт, беше точно това.

Видях как различни емоции и мисли се борят в момчето, но в крайна сметка то направи правилния избор.

— Добре. Но първо ще говоря с нея...

Той се приближи до невидимата преграда между нас и полтъргайста.

— Елла. Чух, че си отмъстила на онзи изрод Орлов. Това е страхотно, но Елла, която познавам, никога не би убила човек. А сега и тези хора тук, в болницата. Със сигурност не са били виновни за нищо.

Момичето-призрак се усмихна нежно.

— Не съм направила нищо лошо. Те лъжат. Просто исках да бъда с теб, ти си моето любимо братче.

— И не се опита да ме убиеш?

— Разбира се, че не. Никога и с пръст не бих те докоснала, нали знаеш.

— Съжалявам, много те обичам — изхлипа Деймис, обръщайки се към мен, и видях сълзи по бузите му. — Прав си. Това вече не е тя.

И в същия момент момичето-ангел изчезна, а на нейно място се появи чудовище. Раздаде се яростен писък и остатъците от висящите във въздуха листи пламнаха в ярки пламъци. Джеймс отново се втурна на помощ, но този път полтъргаистът беше по-бърз и буквално грабна Деймис със своите нелепи отвратителни крайници. Част от секундата и момчето напълно изчезна вътре в чудовището.

— Защо всички толкова много обичате да говорите — раздражено каза Джеймс, докато поставяше превръзка на очите си и образуваше защитна стена от още две гофу. — Имай предвид, че ще те таксувам за всяко използвано гофу!

— Край, запечатвам я — озъбих се аз, и сам разбирах каква глупост съм направил, губейки време в разговори с Деймис.

— Вече е късно — направи гримаса Джеймс. — Ако я запечаташ сега, момчето ще пострада. Не много, но част от душата може да бъде отнесена заедно с полтъргаиста. Обикновено такива гофу не действат на живите, но тя се опитва да погълне малкото си братче и затова сега душите им са свързани.

— И какво да правя сега?

— Същото като преди — да говориш, щом толкова ти харесва — сви рамене медиумът. — Опитай се да я убедиш да пусне малкия, призраците нали обичат да говорят с теб. Само имай предвид, че с всяка секунда шансовете на малкия да оцелее стават все по-малки и по-малки.

Едно беше да разговарям с Елла, а съвсем друго — с червеното създание, в което се беше превърнала. По някаква причина в такъв събеседник не се усещаше никакъв емоционален отклик.

— Елла, твоят брат тепърва има много да живее — казах аз възможно най-тихо, опитвайки се да уловя погледа на чудовището. Въпреки че там дори нямаше очи. — Пусни го.

От кървавата кайма, изграждаща тялото на полтъргайста, изведнъж се появи главата на момичето. Излезе направо от рамото като някакъв цирей и ме погледна.

— Този свят е твърде жесток за такива като нас. Мама и татко напуснаха семействата си, защото те бяха против техния брак. В резултат на това нашите така наречени роднини направиха всичко, за да им попречат да получат нормална работа, достойна за аристократи. Баща ни беше боец на ниво специалист, но всички сериозни работодатели отказаха да работят с него поради влиянието на семейството. Затова той беше принуден да работи за най-различни хора, най-често с много съмнителни занимания. Там той и умря. Аз се надявах да подобрим положението си, като вкарам Деймис в добра Академия, и дори се свързах с този извратеняк Григорий Орлов. Той обеща да помогне на семейството ми, ако стана негова приятелка, но ме измами...

Усещах някаква преструвка във всичко случващо се, сякаш полтъргайстът по някаква причина бавеше времето.

— По-добре го остави да стане част от мен — продължи главата на момичето. — Заедно ще отмъстим на всички, които са направили злини на нашето семейство. Ще намеря всеки, който е погледнал накриво майка ми или Деймис. Всеки, който се е подигравал с мен.

Да, животът им, изглежда, наистина не е бил лесен.

— Каквито и проблеми да сте имали, това не е причина да лишаваш Деймис от бъдещето. Твоите родители са пожертвали всичко, за да бъдат заедно и да ви отгледат, нима усилията им не са достойни за уважение?

Като че ли на лицето на момичето се появиха някакви съмнения. Никога не съм се смятал за добър оратор, но тук, изглежда, успях да намеря ключа към нея.

В този момент зад гърба ми Джеймс изведнъж тихо изруга, заобиколи ме и удари с длани по невидимата преграда между нас и полтъргайста. Вълна от енергия се излъчи от ръцете му и стената изведнъж започна да се движи като бутало на хидравлична преса. Призракът усети опасността и опита да се оттегли към далечната стена, но невидимата преграда бързо го настигна и буквално го откъсна от тялото на момчето. Деймис за миг остана на място, след

което се свлече на пода, а полтъргаистът продължи да бъде изтласкван, докато не се сплеска като гъсто червено желе по отсрещната стена.

— Почти я бях убедил! — възмутено възкликнах аз.

— Да бе, как не — изсумтя медиумът, увивайки кърпички около окървавените си длани. — Полтъргаистът не може да има други емоции, освен отрицателни. Така че да говориш с него е напълно безполезно.

— Но защо тогава ми казахте да се опитам да го убедя?

— Просто за да му отвлечеш вниманието. Ако не си забелязал, докато вие говорихте, гофу тлееха много по-бавно. Затова успях спокойно да подготвя усилване на преградата — той ми показва дланите си, надраскани с някакви шарки. — Да изкараш полтъргаист от човек.

Бързо приближих до момчето и проверих пулса му, за да се уверя, че е жив.

— Запечатай го вече — уморено нареди Джеймс. — Колко дълго можеш да дърпаш Ктулху за пипалото.

Полтъргаистът висеше във въздуха в сплескана форма между две защитни бариери, така че ми беше достатъчно да прикача гофу и да насоча енергия в него, за да го активирам. Червената маса безшумно беше засмукана в листа хартия, който веднага се нави на руло. Рулото стана много горещо, но изглежда нямаше да пламне.

Джеймс ме потупа по рамото.

— Е, момче, поздравления за първия ти полтъргаист. Сега можеш официално да се счита за ученик на медиум. Много бавен, обичащ да дрънка, вместо просто да си върши работата, но все пак — ученик.

Намръщих се, без да изпитвам абсолютно никаква радост по този повод. По-скоро точно обратното, много ми беше жал и за Деймис, и за невинно убитата Елла. Може дори да се каже, че е била убита два пъти — първо от психопата Орлов, а сега и аз...

— Хей, не го приемай така, сякаш правиш нещо лошо — каза Джеймс, усещайки мислите ми. — Като я предадеш на църквата, ти ще й позволиш да се прероди... или да отиде в Рая... не съм много наясно, честно казано. Но всичко е по-добре от това да заседнеш тук, превърнат в затъпял агресивен призрак.

— Вероятно сте прав — неохотно признах аз. — Добре, че сега поне ще мога да си почина.

Джеймс зловещо се усмихна.

— А, не, основната работа едва сега започва.

— Говоря за днес — уморено уточних аз.

— А, да, днес почивай — милостиво разреши медиумът.

Като взе листа със запечатания призрак от мен, Джеймс извади телефона и се обади на Миси.

— Привет. С полтъргайста в Шеста болница се оправихме. Обади се на ръководството да разблокират етажа и да изпратят лекар тук... и чистачи. Или по-добре патоанатоми. Много патоанатоми, обичащи пъзелите. Не, жертвите не са много, но са пръснати на голяма площ. И също така проучи пазара, хванах тук няколко бахтаки, мисля, че могат да бъдат продадени изгодно.

След известно време светлината на етажа се включи.

— А защо изобщо са изгасили лампите? — попитах аз. — Това само ни усложни работата.

— На кого по-точно? — насмешливо попита медиумът. — Един уважаващ себе си медиум трябва да може да вижда в тъмното. А относно електричеството какъв е смисълът изобщо да блокираш етажа, ако оставиш достъп до електрическата мрежа? Много призраци с лекота се придвижват по електрическите проводници. Представяш ли си какво би се случило, ако такова същество се вмъкне в електрическата мрежа на болницата и получи достъп до оборудването?

Ами да, от умора вече започвах да тъпея, нали бях чел за нещо такова. Разбира се, не всички призраци можеха да го правят, а само някои. След превръщането в полтъргайст те изглеждаха различно и имаха различни способности и наклонности. Някои просто убиваха, други измъчваха, а трети просто обичаха да плашат хората. Зависи от късмета им. Или липсата му.

Не минаха и пет минути и целият етаж се изпълни с хора: охрана, медицински сестри, чистачки. Деймис беше отведен за лечение, а аз — в травматологията, където ми обработиха ръката. Междувременно Джеймс воюваше с ръководството на болницата за уловените бахтаки. Излизайки от кабинета на травматолога, го заварих да се кара с мустакат дебелак.

— В поръчката се споменава само полтъргайстът — размахваше дебелакът сноп листа пред носа на медиума. — Всичко останало е

собственост на болницата! Нямаме право просто така да изнасяте нещо оттук.

— Колко интересно — подсмихна се Джеймс, без да пуска чантата. — Тогава потвърждавате, че държите такива опасни същества в болницата? Те са от трети клас на опасност, което означава, че задължително трябва да са вписани в регистъра. Имате ли съответните документи в този сноп?

Дебелият за миг се смути, но бързо си възвърна увереността.

— Просто нямахме време да ги впишем в регистъра, тъй като полтъргаистът нападна сградата.

— Жалко — уж съчувствено каза Джеймс. — Но аз вече подадох заявка за регистрация на заловените същества. Въпреки това, ако можете да посочите точния им брой, тогава дори може да повярвам, че вече са били хванати от персонала на болницата — той извади чантата пред себе си. — И така, колко са?

— Откъде да знам, може би не сте хванал всички — отвърна уклончиво дебелият.

— И все пак?

— Няма да играя тези игри. Ако отказвате да ни върнете нашата собственост, по-нататъшните разговори ще се водят от адвокатите.

Джеймс кимна в знак на съгласие.

— Да, така ще направим. А в същото време аз ще поканя няколко телевизионни журналисти, които познавам, за да покажат на хората, че сред пациентите на вашата болница се разхождат опасни чудовища.

Нататък не чух разговора им, знаейки много добре, че да опиташ да вземеш нещо ценно от Джеймс е мисия невъзможна. Не бих се учудил, ако медиумът таксува дебелака за времето, което е загубил в спорове. Вниманието ми привлече детска фигура, застанала в тъмната част на коридора. Странно беше дори това, че коридорът бе перфектно осветен от плафониери и по принцип в него не можеше да има тъмни места.

В полумрака беше доста лесно да се обърка силен призрак с жив човек, но самата поява на момичето много „дебело“ намекваше за нейния произход. А и малката изглеждаше толкова уплашена, че ако все пак е жива, то аз силно съчувствах на родителите ѝ. Синини под очите, събрана на две плитчици коса, изтъркана стара, някак дори не особено съвременна, рокля.

— Те правят ужасни неща — шепнешком ми каза момичето.

— Кой те? — попитах също толкова тихо.

— Злите хора. Там, в мазето.

Преглътнах нервно.

— И на теб ли направиха нещо лошо?

— Не. Прекалено съм добра в криенето.

— Как попадна тук?

— Живея тук от много време — момичето започна да сгъва малките си пръстчета и аз с отвращение забелязах, че по тях няма никакви нокти. — Две, три, четири. Да, четири по десет години.

— Години?!

— Да, вече съм възрастно момиче — важно кимна малкото момиченце.

— Много възрастно — съгласих се аз. — И какво става тук? Какво си видяла?

— Те пренасят мъртви хора в мазето — каза момичето многозначително, сякаш е някаква тайна.

Всъщност звучеше доста логично. Обикновено моргата се намираще именно в мазето, защо работниците да не носят труповете там?

— А после те излизат оттам.

— Кой? — уточних за всеки случай аз, макар вече да се досещах какво ще отговори.

— Мъртвите.

Казвайки тази дума, момичето просто се разтвори във въздуха, а някъде в далечината се чу шепотът й:

— Мъртвите идват.

Господи, какъв страх. Добре поне, че не започна да пее детска песен, иначе моят набор от кошмари щеше да се допълни с още един. А така засега е търпимо. Тройка по десетобалната скала на ужасите.

След като се съвзех малко от неочакваната среща, магнах на Джеймс, че ще посетя Деймис, и се насочих към стаята му. Момчето вече беше дошло в съзнание и се чувстваше доста сносно, а лекарят ме увери, че просто тялото му е много отслабнало. Дейм наистина изглеждаше уморен, сякаш за минутите, които прекара в полтъргайста, бяха успели да изцедят всички сокове от него.

— Благодаря ти — каза той тихо, когато влязох в стаята.

Съдейки по мокрите ивици по бузите му, бях прекъснал важно занимание на Деймис — той оплакваше сестра си.

— Няма проблем. Ако някой от другите ти роднини внезапно се превърне в полтъргайт, извикай ме — изтърсих аз, преди да осъзная какво говоря. — Съжалявам, глупава шега!

Противно на опасенията ми, момчето неочаквано се усмихна.

— Но това наистина е смешно — той с усилие се надигна на лакът. — Няма да се извинявам, че се опитах да ти попреча и ти нараних ръката. Заслужи си го, като ме обвини, че сам съм пуснал полтъргайста в болницата. Разбира се, обичам сестра си, но не бих изложил други хора на опасност.

— Но все пак ми попречи — напомних му леко обидено.

— Просто като видях Елла пред себе си, се разстроих — отвърна малко смутено момчето. — Имах чувството, че всичко може да бъде както преди.

— Разбирам — кимнах аз. — Трудно е да пуснеш любимите хора.

— Много.

Момчето отново изхлипа, но се овладя.

— Ти беше прав, тя наистина се превърна в чудовище.

— А ти защо ми повярва? — изведнъж си спомних аз. — Как разбра, че това вече не е Елла? Видях как лицето ти се промени след последните й думи.

Дейм се усмихна слабо, а по бузите му отново потекоха сълзи.

— Елла беше много добро момиче. Някои я наричаха ангел и тя се държеше така. Но във всичко, което касае възпитанието, сестра ми беше истински тиранин. Да ми се скара беше от лесно по-лесно.

Помълчахме известно време.

— Ще дойдеш ли на погребението? — попита накрая Дейм.

— Аз? Но... ние с нея дори не се познавахме. В живота.

— Затова пък направи много за нея след смъртта. Помогна да намерим тялото й и дори позволи на Елла да отмъсти на онзи мръсник Орлов.

Е, не точно позволих. Всъщност там нямаше други варианти.

— Добре, ще дойда — съгласих се аз.

Поговорихме още известно време и аз обещах на Дейм, че пак ще го посетя в болницата. А после Джеймс дойде за мен, и без дори да

погледне към Деймис, ми заповяда да го последвам.

— Е, как вървят преговорите? — поинтересувах се аз.

— Разбира се, те не получиха нищо — медиумът изразително разтърси торбата. — И дори не трябваше да използвам картата „черният списък на Асоциацията на медиумите“. Много е опасно за институцията като болница да остане без услугите на медиуми, така че да се карат с нас не е много добра идея.

— И на една ваша дума ще ги вкарат в черния списък? — уточних аз.

— Разбира се. И дори не е за това, че съм най-добрият медиум в този град — Джеймс почисти невидим прах от рамото си. — Макар че и това също не бива да се забравя. Тези огромни вноски, които плащаме на Асоциацията, дават плодове, във всеки случай тя винаги ще застане на наша страна.

Слязохме до паркинга, където Дони вече ни чакаше.

— Респект на мъжете! — бодро ни посрещна той. — Вече чух, че сте се справили с това същество. По дяволите, беше наистина страшно, а аз съм попадал в различни ситуации, дори с демони ми се е налагало да се сблъскам от време на време. Но да срещнеш нещо невидимо и неосезаемо, това наистина е ужасяващо.

Джеймс се намръщи на залелия ни поток от думи.

— Ти май обеща да ни возиш безплатно — напомни му той, качвайки се на задната седалка.

— Разбира се — вдигна палец Дони. — И ако трябва да отидете още някъде другаде, не се колебайте да ми се обадите. Ще ви направя отстъпка. А сега ми разкажете какво се случи там! Обещахте!

Медиумът ме погледна изразително.

— Разбрах — въздъгнах аз, настаних се по-удобно в седалката и мислено съжалих, че няма да мога да спя по пътя. — Сега ще ти разкажа...

След като нахвърлих с какво сме се сблъскали и Дони се успокои малко, дойде време да разкажа за срещата с момичето-призрак в болницата.

— Приличаше ли на платежоспособен човек? — попита хладно медиумът.

— Дори и да забравим, че беше малко момиченце? — попитах аз. — Тя е призрак. Откъде пари у нея?

— Ще се изненадаш колко пари може да се получат от някой мъртъв банкер. Понякога дори приемам подобни поръчки, но само ако съм сигурен, че призрактът не лъже и парите съществуват.

— Но тя изглеждаше много уплашена.

— Чудесно. За съжаление ръководството на болницата не се е обърнало към нас за помощ, което означава, че това не е наша работа. Запомни първото правило на медиумите: ние никога не работим безплатно.

— Това общо правило ли е за всички медиуми или само ваше? — не можах да устоя да не го подкача аз.

— Ще се изненадаш, но дори не аз съм го измислил — изобщо не се смуги Джеймс. — Как мислиш, много ли призраци може да срещнеш, ако се разхождаш по улиците на града?

— Доста — отвърнах колебливо.

— Аз бих казал дяволски много! И ако дори веднъж помогнеш на някого, те ще започнат да нахлуват в дома ти масово. А всеки от тях си има своя история и причини да остане тук. Готов ли си да се заровиш във всичко това сам?

— Не, но...

— Е, приключихме — прекъсна ме медиумът. — Някой май казваше, че е уморен, а самият ти говориш като напълно отпочинал. Може би тогава ще се заемеш с рисуването на гофу за известно време?

Веднага се престорих, че съм заспал, и прекарахме остатъка от пътуването в пълна тишина. Още повече, че сънят наистина усърдно ме дърпаше в своите мрежи.

Следващите дни преминаха изненадващо спокойно и донякъде дори отпуснато. Аз стоях в хотела на лаптопа си, прелиствах безкрайни новинарски сайтове, разговарях с Ника по телефона, учех се да рисувам нови гофу. Може би това би могло да се нарече заслужена почивка, ако не беше Джен. Моят бодигард и преди не можеше да се нарече душата на компанията, но след инцидента на строителната площадка тя се превърна в истински леден айсберг. Дори от съседната стая усещах лъхащата от нея студенина на отчуждението и някаква безнадеждност, но да поискам да я заменя с някой друг няхах достатъчно наглост. А и как да уволниш някой, който е рискувал живота си за теб и при това е загубил партньора си? Беше много странна ситуация.

Мислите за момичето-призрак не излизаха от главата ми. Нещо се случваше в тази болница. Дори Джеймс призна, че бахтаки не могат да се появят в сградата сами, тези същества са твърде редки. А тук изведнъж цяло люпило. Изглежда са се събрали там от целия град, но какво толкова ги е привлякло? Може би еманациите на болка и страх, излъчвани от болницата, са били твърде силни?

Настаних се на стола с чаша кафе и заразливвах новинарските сайтове на Златния остров. Тук мрежата все още не се беше развила толкова, колкото нашия роден Интернет, така че броят на такива сайтове беше ограничен. Освен това тук никой не беше чувал за свободата на словото и само лицензирани медии можеха да разпространяват новини.

„На изложението за иновации компанията «RegTech» представи нов защитен костюм «Страж». Удобен за носене в ежедневието, с допълнителни функции за промяна на цвета и възможност за дишане под вода. Засега това са само експериментални образци, материалите за тяхното производство са твърде скъпи, но след няколко години компанията обещава да оптимизира производството, а след това всеки от бойците на Златния остров ще бъде оборудван с подобна броня.“

„Социалната мрежа за публикуване на видеоклипове стана невероятно популярна. Някои смятат, че с времето тя дори ще може да замени телевизията. Вече всяка уважаваща себе си телевизионна звезда има акаунт там и споделя събития от живота си.“

Тези новини, разбира се, бяха интересни, но сега ме интересуваше нещо друго — всякаква информация за болницата, в която все още лежеше Деймис. Ако момичето беше право и там се случваше нещо странно, то трябваше поне да бъде споменато в новините. Разбира се, съобщенията за опасни инциденти станаха основното място за търсене и скоро попаднах на нужната информация:

„Градска болница номер Шест тази вечер беше нападната от полтъргайт. По наши данни са загинали четирима души. Безусловно това е голяма загуба, но за нападение на полтъргайт броят на жертвите се оказа изненадващо малък. Всичко това благодарение на навременните и бързи действия на медиума Джеймс Харнет, пристигнал на обаждането буквално за пет минути. Интересното е, че това не е първият инцидент в Шеста болница, преди седмица тук се самоуби един от хирурзите, като преди това удуши свой пациент.“

Представители на църквата увериха, че не става дума за някаква мания, а просто резултат от психологическо пренапрежение. А миналия месец една от пациентките на болницата се хвърли през прозорец. Разбира се, всичко се случва и теорията на вероятността е на страната на болницата, но аз бих предпочел да се лекувам някъде другаде. Просто за всеки случай.“

Ха! Знаех си! Нещо се случва там.

— Джеймс, ранената ръка ме боли много — заявих аз на медиума, надниквайки в кабинета му. — И ребрата подозрително ме болят.

— Дойде просто да се оплачеш ли? — уточни той.

— Не. Мисля, че няколко дни престой в болницата ще ми помогнат. В същото време ще наглеждам Деймис.

— Какво толкова си се загрижил за това момче? — недоволно ме попита медиумът. — Заради него загинаха хора. Ама че компания.

— Той каза, че не е пускал полтъргайста в сградата.

— Естествено, че ще каже — изсумтя скептично Джеймс. — Но вчера болничният персонал провери защитните руни в стаята му, били са повредени.

— Значи лъжат!

Медиумът недоверчиво се подсмихна.

— На никого не съм казвал за връзката на малкия с полтъргайста, така че специалистите от болницата можеха да посочат всяка стая, но са избрали точно неговата. Защо?

— И на мен ми е интересно защо? Също така и това момиче-призрак... нещо не е наред тук. Нали няма нищо страшно, ако полежа там няколко дни? Ако в болницата се случва нещо, то призраците сами ще се свържат с мен.

Джеймс ме погледна замислено.

— Можеш, разбира се, да прекараш ден-два там, но само за платени изследвания, и то за твоя сметка. В обикновена стая няма да те настанят с бодигард, а без него нямам право да те пусна. Твърде е рисковано.

И слава Богу! Поне ще си почина от киселата й физиономия.

— Съгласен съм! Но защо да е рисковано? Току-що казахте, че там нищо не се случва.

— Не се е случвало до твоето пристигане — поправи ме медиумът. — Не забравяй, че ти привличаш призраците. Освен това Орлов много добре знае заради кого синът му умря в ужасни мъки, между другото, дори няма какво да се погребее там. Да не мислиш, че ще го остави просто така?

Честно казано, съвсем бях забравил за този Орлов.

— И най-важното! — категорично заяви медиумът. — Ако там наистина се случва нещо, не ме викай, преди да си намерил някой, който ще плати за нашите услуги. Някой жив и платежоспособен. Иначе и пръста си няма да мръдна.

ГЛАВА 5

Разбира се, не отидох в болницата веднага. Преди всичко Джеймс ме накара да науча няколко защитни руни и да положа пред него мини изпит за тях. До този момент практикувахме само рисуване на гофу върху енергопроводима хартия, но в помещение беше много по-лесно да нанасяме руни директно върху стените. Точно тях трябваше да използвам в моята стая като допълнителна защита. Просто за всеки случай. А и за в бъдеще това си беше полезно умение, знае ли се къде може да ми се наложи да нощувам.

В този случай за смесване с кръвта се използваше невидима боя, така че временните шарки да не смуцават погледите на болничните служители. Реално невидима, изчезваше две минути след нанасянето ѝ, заедно с кръвта в нея. Иначе моята стая щеше да изглежда доста забавно — с червени драсканици по всички стени.

Вече четвърти час седях на масата в „стаята за преговори“, заобиколен от късове хартия, и рисувах руни с голяма четка. Това беше малко по-различно от обичайната ми работа със стандартни листове А5, от които се правеха обикновените гофу. Мащабът беше различен и всичко се рисуваше само на ръка, без да се използват линейка и транспортир. За да не се прецакам, си струваше ръката ми да свикне още сега, което всъщност и правех под наблюдението на медиума. В хода на работата той ми даде и целия си запас от стрелички. Бяха остри, разбира се, но не ставаха за нормално оръжие.

— Мога ли вече да премина към метателни ножове? — попитах, гледайки тъжно десетките стрелички. — Самият вие казахте, че вече мога да се считам за пълноправен ученик на медиум.

— Сериозна заявка — усмихна се Джеймс. — А знаеш ли как да ги използваш?

— Не мога да ги мятam — признах аз. — Но нали мога да използвам ножа и в близък бой. Човек с нож винаги е по-опасен от същия човек без нож.

Медиумът насмешливо изсумтя.

— Само за себе си. Без основни умения за владене на хладно оръжие просто ще се порежеш по-бързо.

— Но срещу обикновени хора всеки нож ще е по-добър от безползните стрелички — настоях аз.

Миси приближи до мен и прокара нокът по челото ми, оправяйки косата ми. В този момент пред очите ми преминаха сцени с убити от нея хора или по-точно с това, което е останало от тях, и аз трудно се съдържах да не се дръпна назад.

— А ти някога удрял ли си човек... — тя облиза устни толкова чувствено, че съвсем се разстроих — с нож?

— Не, разбира се — преглътнах аз. — Честно казано, като цяло никога с нищо не съм удрял „човеци“. Ако не броим битките с възглавници с по-големия ми брат като дете.

Спомените за Серьога и истинските ми родители накараха сърцето ми да трепне, но аз се постарях да ги натикам обратно в най-отдалечената част на „залите на паметта“. Колкото и да се радвах на новия свят, пълен с магия, призраци и други невероятни създания, семейството ми остана някъде там и вероятно ме търси. Очевидно там аз или съм мъртъв, или безследно изчезнал, и дори не знаех кое е по-лошо.

— Явно са те удряли силно по главата — каза Миси. — Много тъжно изражение имаш. СВС?

— Какво е СВС? — попитах подозрително.

— Следвъзглавничен синдром — изкиска се момичето, потупвайки ме по главата. — Случва се на онези, които по-големите братя като деца са ги удряли силно с възглавници. Много сурови са ви там тренировките, в Руските княжества.

Джеймс ме погледна замислено.

— Ако се замислиш, твоите бойни умения, или по-скоро пълната им липса, всъщност не отговарят на това, което сме чували за Руските княжества. Подходът към обучението там е по-малко систематичен, отколкото на Островите, но много по-суров.

— Бях на домашно обучение — отново отговорих честно аз, защото два дни в дома на Михайлови спокойно можеше да се брой за бърз курс в историята на този свят.

— Е, както кажеш — скептично се подсмихна Джеймс, но не се задълбочи повече в тази тема. — Във всеки случай с призраците ще се

справиш с помощта на стреличките, а срещу нормален възрастен с две ръце, поне един крак и повече или по-малко поносимо зрение, дори нож няма да ти помогне.

Неволно хвърлих поглед към мършавите си ръчички. Уж си обещах да започна нормални тренировки, но я опитай да намериш време тук, когато имаш ту занятия по изучаване на гофу, ту преследване на призрак, ту отвличане. Разбира се, опитвах да се разтягам и да правя лека тренировка сутрин, но само с лицеви опори тук очевидно няма да стигна далеч. Ех, да имах абонамент за нормална фитнес зала и добър треньор по бойни изкуства... Но това явно ще е след като разбере какво се случва в болницата.

— Радвам се да чуя, че според вас мога със собствени сили да се справя с призраците — криво се усмигнах аз. — Дори аз не вярвам толкова в себе си.

— Аз като цяло съм оптимист — абсолютно сериозно отговори медиумът. — Освен това, ако не можеш да се справиш с някой призрак, тогава просто ще го заговориш до окончателната му и неотменима смърт.

— Не се ласкай, хлапе — неочаквано се намеси Миси. — Той просто смята, че в болницата нищо не те заплашва.

Дори се обърках, не знаех дали да се радвам или да се разстроя.

— Това пък защо?

— Проверих сградата — неохотно отвърна Джеймс. — Там не може да има никакви агресивни призраци. А ако се натъкнеш на обикновен неупокоен, ще го запечаташ с всяко най-обикновено гофу.

— Какво означава, че сте проверили сградата? — попитах аз с искрен интерес. — Някакъв скенер?

Джеймс се намръщи.

— Аз самият съм си скенер. Както понякога мога да чета хората, така и при известна подготовка се получава със сградите. Полезно умение, когато те извикат да търсиш полтъргайт и трябва да си сигурен, че опасност наистина съществува.

— Може би не става дума за призраци, а за живи хора? — логично предположих аз.

— Тогава стой близо до Джен и не си търси неприятности. Хората — това вече не е наш проблем.

Честно казано, изобщо не бях сигурен, че това, което се случва в болницата, е мой проблем, дори и да има призраци. Но истината беше, че призрактът на момичето се обърна към мен за помощ. Не директно, разбира се, но аз го приех по този начин. Не исках да го призная, но от момента на появата ми в този свят ме подмятаха насам-натам и аз само послушно следвах първо Ника, после Джеймс. Можех само да реагирам на случващото се, без по никакъв начин да участвам в избора на първоначалната посока. И за първи път можех сам да реша къде да отида и какво да правя, дори и това да не беше най-умното нещо. Между другото, във всичко случващо се имаше и още един плюс — независими специалисти ще ми направят пълни медицински изследвания. Кой знае какво може да е скрил от мен професор Семьонов.

В резултат до края на деня все пак издържах миниизпита за защитни руни пред Джеймс, комплектувах марковата кожена чанта на медиум, взех документите си и се отправих към болницата.

— Имаш два дни — предупреди ме Джеймс, преди да напусна офиса. — Ако не откриеш нищо, ще трябва да изхвърлиш болницата и момичето-призрак от главата си.

— Справедливо — признах аз.

— Между другото, когато се върнеш от болницата, можеш да се запишеш в местния клуб по самоотбрана. Там със сигурност ще има уроци по хвърляне на нож. И веднага щом вкараш десет от десет в мишените, ще ти позволя да се окичиш с тях от главата до петите.

За миг някъде в дълбините на душата ми имаше импулс да се възмутя. Как, по дяволите, изобщо си позволява да ми забранява нещо? Все пак, за възрастен човек да иска разрешение за някои ежедневни неща е твърде необичайно. Но това са реалностите на новия ми живот.

— А обучението в клуба скъпо ли е?

— Безплатно.

— Сериозно?! — изненадах се аз. — Ника казваше, че ще ми наемат инструктор, но след като ме изпратиха при вас на обучение, някак си не стана.

— Аристократи — саркастично, но с лека нотка на завист каза Джеймс. — Вероника вероятно дори не знае за съществуването на подобни клубове. На вас ви дават индивидуални уроци най-добрите инструктори.

— Самият ти като млад си тренирал с инструктор — с насмешка отбеляза Миси. — При това не от евтините.

— Но и в нормални клубове съм ходил — не се съгласи Джеймс. — Това е не само добра практика за тренировка на бойни умения с различни противници, но и много полезни познанства.

Отлично! Точно това ми трябва. Най-накрая да общувам с хора в непринудена обстановка, да проверя доколко се вписвам в обществото. Всъщност досега освен с Михайлови, Джеймс и Миси, все още не бях общувал нормално с никого.

До болницата отидохме с колата на Джен. Тя ме настани на задната седалка, позовавайки се на инструкциите за безопасност, въпреки че, както ми се струва, бодигардката направи това просто за да бъде общуването ни още по-неудобно. Да игнорира въпросите ми, когато седях отзад, беше много по-лесно. Въпреки че, честно казано, обстановката в колата вече беше толкова напрегната, че обезкуражаваше всяко желание да задавам въпроси. Но въпреки това аз опитах няколко пъти. Например, когато видях крачещ по улицата военен във футуристичен защитен костюм. Донякъде ми напомняше на щурмовак от „Междузвездни войни“, но бронята му прилягаше по-добре, а шлемът му не приличаше на обърнато с главата надолу нощно гърне.

— А защо вие не използвате такива костюми? — попитах Джен, като посочих военния.

— В града е забранено да се носят бойни костюми, освен за служителите на реда и военните — сухо отговори Джен. — Бодигардовете не принадлежат към тези структури.

— Разбра-ах — проточих аз.

Разговорът не вървеше добре, а исках някак да изградя мостове с моя бодигард. Бодигардка. И не само защото ни предстоеше често да прекарваме време заедно. Исках да направя нещо, за да помогна на жената, която беше загубила брат си. Дори сега възможностите ми да са ограничени, или по-скоро практически да са никакви, но в бъдеще аз непременно ще се отплатя на семейството на Конър, ако тя има такава.

— А как точно усещате заплахата? Трябва ли да бъде насочена директно към вас или аз също влизам във вашата сфера на чувствителност? — улавяйки недоволния поглед на жената в

огледалото за задно виждане, поясних: — Трябва да знам на какво реагирате.

— Всъщност заплахата към мен не я усещам. Но агресията, насочена към човека, избран за цел, усещам от триста метра разстояние.

— Заради тази способност ли станяхте бодигард? Или, напротив, сте я развили след като сте станали такава?

Жената известно време мълча и аз вече реших, че няма да получа отговор, когато тя отново заговори:

— Способността я открих по време на службата в армията. А след края на договора с брат ми решихме да се преквалифицираме в бодигардове — тя стисна устни в тънка линия и измърмори горчиво: — Както той обичаше да казва, ако имаш добри карти в ръката си, тогава какъв е смисълът да играеш шах?

— В смисъл?

— Ако искаш да постигнеш нещо в живота, трябва да се възползваш максимално от способностите, дадени ти от генетиката, небето или каквото там ти ги дава.

— Добра мисъл — признах аз. — Брат ви е бил умен човек.

— Беше — съгласи се Джен.

Разговорът някак се отклони в грешна посока и в колата отново зависна продължителна пауза. Но думите ѝ ми напомниха за мислите, които не напускаха главата ми след завръщането от болницата. Веднага след като успях спокойно да издишам и да се отпусна малко, възникна напълно логичен въпрос — а сега накъде? Разбира се, ще продължа да уча занаята на Джеймс, докато той има желание да ме учи, но все пак оставах изцяло зависим от семейство Михайлови. И с всеки ден тази зависимост ставаше все по-силна благодарение на същия този Джеймс, защото той очевидно смъква огромни суми от моя „татко“ за обучението ми. За възрастен човек, макар и в тийнейджърско тяло, това не е много приятна перспектива. И в дадения момент единственото ми предимство в новия свят е възможността не само да виждам призраци, но и да говоря с тях. По-точно всеки може да говори с тях, има какви ли не ритуали — пред огледалото, дъски Уиджа, спиритически сеанси. Но на мен те отговарят доста по-охотно, отколкото на другите! Така че трябва да изстискам от тази способност максимума.

— Джен, спри тук — помолих аз, забелязвайки на безлюдната улица самотен призрак. Идеален кандидат за първи самостоятелен контакт, още повече, че няма да е лошо да потренирам, преди да се заема с реален случай в болницата.

Бодигардката послушно натисна спирачките.

— Къде отиваш? — недоволно попита тя.

— Наблизо, до онзи стълб стои призрак, искам да поговоря с него.

Жената се намръщи.

— Необходимо ли е?

— Аз съм медиум. Трябва да практикувам — отговорих честно аз.

— Но не за дълго, трябва да пристигнем в болницата преди шест вечерта — предупреди ме Джен.

Излязох от колата и спрях точно пред жената-призрак, застанала отстрани на пътя. Между другото, тя изглеждаше напълно цяла, очевидно беше умряла бързо, до края не е осъзнала, че я блъска кола. Как познах? На лицето ѝ беше застинала гримаса на ужас, сякаш отново и отново преживява момента на смъртта си, а краката ѝ бяха в чорапи, но без обувки. Очевидно обувките са паднали в момента на инцидента, както се случва, когато кола удари човек с висока скорост.

— Привет — казах ѝ аз.

И жената реагира на думите ми, като ме погледна с ококорени очи.

— Тимка остана сам вкъщи! Трябва да се обадя на съпруга си!

— Какъв Тимка? — веднага се напрегнах аз. — Помните ли телефонния номер на съпруга си?

— Тимка остана сам вкъщи! Трябва да се обадя на съпруга си!

— Да, разбирам. Кажете номера, аз ще звънна!

— Напрасно се стараеш — раздаде се глас зад мен.

Обърнах се рязко и видях точно пред себе си слаб тъмнокож младеж с прическа тип „глухарче“. Може би така във филмите показват типичните гопници^[1] в Америка, но какво правеше той тук, в Барса? Е, освен че умираше, защото изглеждаше полупрозрачен, точно като жената, стояща до пътя.

— Как така?

— Тя е зациклена — подсмихна се младежът.

По принцип аз вече го бях разбрал по нейната реч, но моят събеседник явно влагаше в тази дума нещо повече. В този момент иззад ъгъла се появиха двама мъже и аз бързо извадих телефона от джоба си, за да продължа разговора с призрака, без да привличам твърде много внимание към себе си:

— В какъв смисъл „зациклена“? — реших да уточня, като притиснах телефона до ухото си.

— Тя дори не бива да се нарича пълноценен призрак — отвърна младежът с нотка на гордост. — Мисля, че това е нещо като късче от душа, зациклено върху последната мисъл. Наричам я Ева, въпреки че това е само моя фантазия. Секунда преди Ева да бъде блъсната от някакво лекенце в скъпарска кола, тя е успяла да помисли за детето си, и сега стои там и повтаря името му.

— Но може би детето наистина има нужда от помощ — логично предположих аз.

— Ако е била нужна, това е било преди пет години. Тя тук отдавна вика своя Тимка.

Погледнах внимателно събеседника си.

— Тя е „зациклена“, но ти изглежда общуваш съвсем нормално.

— Ние се наричаме „неспокойни“ — пусна белозъба усмивка младежът. — Обикаляме недалеч от мястото на смъртта си и сами не знаем какво търсим. Честно казано, още преди десет години ми писна да чакам светлината да се появи в края на тунела. Няма тунел, няма светлина.

— Съжалявам — казах искрено. Не мога да си представя какво е да обикаляш наоколо, без да можеш дори да водиш нормален разговор с някого. — А как се казваш?

— Леброн — поклони се младежът. — Жертва на полицейска бруталност.

Той разгърна якето си и посочи раната от куршум в гърдите.

— Кой би си помислил, че грабежът е забранен със закон. Лично аз дори не подозирах. На улицата се появиха демони и докато военните се справяха с тях, аз само спасявах електронната техника от магазина отсреща. В крайна сметка по-добре да е при мен у дома, отколкото да умре в челюстите на демони, които не могат да различат скъпия „Салют“ от евтиното „Сони“.

Е, различен свят, но хората са едни и същи.

— И от колко време бродиш тук?

— Десетина-петнадесет години. Честно казано, след смъртта не се справям много добре с числата. По-добре ти кажи защо можеш да ни виждаш? Дълги години се опитвах да се покажа на когото и да е, но нищо не се получи.

— Това е моята способност — отвърнах аз. — Веднъж умрях и сега мога да виждам мъртвите.

— Не, не — възмути се Леброн. — Аз не съм мъртъв. Просто преминах в различна форма на съществуване.

— Добре — съгласих се аз. — А тук никога ли не са се появявали хора като мен, които могат да виждат... призраци? Има медиуми всякакви.

— Никога не съм виждал — сви рамене Леброн. — На тази улица сме само четирима: аз, Ева и една двойка, която е починала от отравяне в онази къща там. Вярвате или не, те едновременно решили да се отърват един от друг и избрали еднакъв начин. А вече умрели, са принудени да останат постоянно в един и същи апартамент. В техния случай това може да се счита за нещо като Чистилище или дори Ад.

Поговорих още известно време с младежа и се опитах да разбера по-добре „живота“ на призраците. Получи се доста интересна картинка: на тях им било некомфортно да се намират в непосредствена близост до живите. Леброн се опита да обясни какво чувстват, излизаше странна смесица от болка, отвращение и ярост. Това би могло да обясни основния сюжет на всички филми на ужасите — призраци, живеещи в къща, и тероризиращи новите наематели. Но е малко вероятно в моя свят да са знаели за тази особеност на призраците. Но по-интересно беше друго — към мен те не изпитваха такова отвращение и точно затова толкова лесно осъществяваха контакт. Джеймс смяташе, че по някакъв начин аз привличам призраците, а истината беше, че останалите хора ги отблъскваха. Въпреки това оставаше въпросът защо домашният призрак на Михайлови се чувстваше съвсем комфортно и общуваше с всички обитатели на имението? Но това вече е някакъв частен случай, някой ден ще я попитам лично.

Джен свали страничния прозорец и тихо каза:

— Времето тече. Да не говорим, че изглеждаш много странно, като тъпчеш тук на едно място. Това може да привлече вниманието на

полицията.

— Вече приключвам.

— Ако искаш, мога да помогна да те упокоят — предложих на Леброн. — Ще те запечатам в свитък и ще го занеса в църквата. Там ще ти бъде осигурен както тунел, така и бяла светлина.

— Какво?! Не-е! — Леброн се отдръпна от мен. — Разбира се, не мога да се отдалеча от мястото на моя... преход в друго състояние, но имам достъп до някои апартаменти. С Глорис всяка вечер гледаме „Великолепният век“, вече петнадесети сезон, и все още не знам дали Емир Юджанер ще върне опозорената наложница Гюресай-хатун в харема си, след като тя спаси един от синовете му. Така че никакво упокоение, докато не догледам проклетия сериал!

— Както кажеш — казах аз успокоително. — Не настоявам.

— Но ти, такава... отбивай се понякога да си приказваме — смутено каза Леброн. — По принцип имам какво да правя тук, но още един събеседник няма да е излишен.

— Нищо не обещавам — отговорих честно аз. И да исках да излъжа, за да не се обиди, аз, за съжаление, бях просто физически неспособен. — Дори не съм сигурен, че ще остана дълго в Барса.

— Е, разбирам — тъжно кимна младежът. — Тръгвай вече. А аз ще отида да гледам сериала.

Малко ми беше жал за Леброн, но не можех да му помогна, щом самият той се отказваше от упокоение. Но благодарение на него научих много за призраците. Всъщност той беше първият, с когото говорих съвсем спокойно и намерих общ език. Призракът в дома на Михайлови не се брои, нея всеки можеше да я види. Сега в мен възникна един интересен въпрос — колко от призраците, които бродят из града, са „зациклени“, и колко — „неспокойни“? С колко от тях може да се общува нормално и да се получи полезна информация?

След като се сбогувахме с Леброн, Джен и аз най-накрая стигнахме до болницата. На слънчева светлина сградата изглеждаше много по-приветлива, отколкото през нощта. Дори не можех да повярвам, че доскоро това многолюдно място е било атакувано от същества и полтъргайст. Малката градинка пред болницата беше пълна с хора, а вътре цареше истински хаос: сновящи по коридорите медицински сестри, непрекъснати съобщения по високоговорителите.

Честно казано, до този момент мислех, че във филмите малко преувеличават нивото на хаоса на такива места.

— Днес ще ви направим всички изследвания, а утре сутринта ще ви назначим процедури в зависимост от резултатите — безизразно каза жената на рецепцията. — Първо на втория етаж в лабораторията, след това на третия етаж, през кабинета на терапевта, накрая мамография и скенер. Вашите стаи са на десетия етаж, номера дванадесет и тринадесет, съседни.

Докато се движехме по етажите, аз се оглеждах за призраци, но не успях да намеря нито един. Изглежда защитата работеше добре и ги държеше далеч от болницата, но тогава откъде се взе това момиче? Интуицията ми подсказваше, че най-интересното ще започне през нощта, просто трябва да изчакам малко — все пак повечето от призраците стават активни едва след залез-слънце. А дотогава мога да се отбия при Деймис, да разбера как се чувства.

Джен мълчаливо ме следваше по всички кабинети и дори настоя да присъства на прегледа при терапевта, но все пак успях да я изкарам навън. А когато мъките ми най-накрая свършиха, се качихме в стаята на Деймис.

Колкото и да е странно, стаята на момчето се оказа празна, а леглото — старателно подготвено за нов пациент.

— А къде е момчето от тази стая? — попитах една от минаващите наблизко медицински сестри. Тя изглеждаше по-възрастна и „по-тежка“ от останалите, така че вероятно знаеше повече.

— От тази стая ли? — попита тя, вдигайки поглед към номера над вратата. — Мургавичък един? Деймис, мисля?

— Да.

Жената плесна с ръце.

— Ох, бедничкият. Умря снощи.

— Какво значи умря? — възкликнах аз. — Той имаше просто сътресение!

— Мозъчен кръвоизлив, доколкото си спомням — неуверено отвърна жената. — Това трябва да уточните с дежурния лекар. Или можете да слезете на рецепцията, там ще ви кажат със сигурност.

Жената продължи, а аз така и си останах да стоя близо до празната стая като ударен с парцал. Как така?! Той практически беше здрав! Оставиха го в болницата за няколко дни просто за всеки случай.

— Съчувствам ти — тихо каза Джен, като ме стисна успокояващо за рамото. Мисля, че това беше първият път, когато тя изобщо прояви някаква емоция към мен.

* * *

Джеймс Харнет седеше зад масата и замислено въртеше чаша кърваво червено вино в ръцете си.

— Защо го пусна? — попита Миси. — Михайлов ще ти съдере три кожи, ако нещо се случи с момчето.

— Нали помниш, че ние все още работим като медиуми? — саркастично попита Джеймс. — Това е една от най-опасните професии в света. Дори на първа линия при посрещане на пробив от Лимба шансовете да загинеш са по-малки. Затова или момчето само ще се научи да се справя с проблемите, или така или иначе ще бъде убит — рано или късно. Още повече, че опасните места него буквално го привличат.

— Каза му, че в болницата е безопасно.

— Излъгах — без изобщо да се смути, отвърна Джеймс. — Още в мига, когато пристигнахме там, почувствах нещо подозрително. А появата на толкова много бахтаки напълно потвърди подозренията ми. Така че желанието на момчето да отиде в болницата напълно съвпадна с моите планове.

Миси потупа нежно медиума по рамото.

— И ти е все едно какво ще се случи с него?

— Не ме изкарвай звяр. Помолих някой да пази хлапето.

— И кого по-точно?

— Шуша.

Миси направи гримаса.

— Хухлик^[2]?! На него му хлопа дъската.

— Но пък е изпълнителен — не се съгласи Джеймс. — Заповядах му да защитава младежа и той ще направи всичко, за да го запази жив.

— Именно, всичко. Изобщо ще остане ли болница след това?

Джеймс изпи чашата си на една глътка.

— Не е мой проблем. Освен това заместник-директорът на болницата се държа с мен не особено учтиво. Мисля, че малко ремонт

като наказание няма да им навреди.

— Ето значи каква била работата — ухили се момичето. — Както винаги, с един куршум два заека.

— Защо два? — обиди се медиумът и изразително размаха празната си чаша. — Там има цяло котило.

Миси взе бутилка вино и наля в чашата.

— Само това твое котило да не убие момчето, че започвам да го харесвам.

[1] гопник (рус.) — член на престъпна субкултура в Русия, Украйна, Беларус и в други бивши съветски републики, млад мъж (или жена) от работническата класа, който обикновено живее в крайградски райони и произхожда от семейство с лошо образование и доходи. — Б.пр. ↑

[2] хухлик — воден дявол в славянската митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Помниш ли, че Джеймс заповяда да нанесеш защитни руни по стените на стаята преди да се стъмни? — тихо ме попита Джен.

Седях на стол в коридора срещу стаята, където доскоро лежеше Деймис, и се опитвах да осъзная случилото се. В този свят хората бяха свикнали с факта, че са постоянно в опасност и могат да умрат всеки момент, но аз за първи път се сблъсках със смъртта толкова отблизо. За мен както и да е, но какво да кажем за майката на момчето? Първо загуби едното си дете, а сега и второто. Дори не мога да си представя какво ѝ е в момента.

— Да, тръгваме след минута — отвърнах разсеяно.

Може би трябва да ѝ се обадя, да я успокоя някак? Въпреки че нямах представа какво се казва в такива случаи. А и с Деймис се познавахме отскоро...

Реших за известно време да оставя този въпрос настрана и да се разсея с работа, така че послушах Джен и се качих с нея в нашите стаи. Там, след като извадих принадлежностите за рисуване, смесих невидимата боя с кръвта си и започнах да изписвам руни по стените. За щастие не беше необходимо да ги нанасям върху цялата повърхност, достатъчно беше да създам един шаблон с дължина около метър върху всяка от четирите стени и още един по-малък — върху входната врата.

Щях да отида в съседната стая на Джен, за да повторя операцията с руните, но тя ме спря:

— На мен не ми трябва кръвта ти по стените.

— Но това е защита...

— Знам. Джеймс Харнет ми даде този артефакт, той прави хората в стаята невидими за призраците.

Джен извади от чантата си двадесет сантиметрова фигурка със зеленикавосив цвят и я сложи на нощното шкафче до леглото.

Странно. Медиумът убеждаваше Ника и мен, че артефакти, които предпазват от призраци, не съществуват. А на Джен е дал точно такъв артефакт. Кого ли от нас е излъгал?

— Какво страшилище — измърморих аз, гледайки с интерес фигурката.

Дебеличко, зъбато чудовище със зелена кожа, нещо средно между нос и зурла на муцуната и лапи с големи нокти. Кожата издаваше в него родствена връзка със земноводни, но в същото време гърбът и краката му бяха покрити с дебел слой люспи, създаващи някакво подобие на облекло.

— А, според мен той изглежда доста сладък — не се съгласи бодигардката.

Погледнах Джен със съвсем нови очи. Изглежда жената имаше някакъв проблем с главата. Кой би сметнал подобна гадост за сладка? И на този човек са поверили скъпоценния ми живот? Във всеки случай, ако тя толкова вярва на думите на Джеймс, това са си нейни проблеми, а аз все пак ще нанеса допълнителна защитна руна на вратата между нас.

— Какви са бъдещите ти планове? — попита Джен без много емоции.

— Да изчакам да заспите и да отида да поговоря с местните призраци — на мига отговорих аз и веднага млъкнах.

Ой.

Жената се намръщи.

— Ама че план. Аз отговарям за теб и не мога да те пусна сам.

— Но ако сте наблизко, те може да не говорят с мен — бързо се взех в ръце аз, докато мислено проклинах правдолюбивия си език.

— Ако съм на достатъчно разстояние, всичко ще е наред — не се съгласи Джен. — Нали видях, че спокойно разговаря с онзи призрак на улицата, докато аз седях в колата до вас.

По дяволите, имаше логика в думите ѝ, но, честно казано, в присъствието на Джен се чувствах някак неудобно. Може би защото никога не съм имал бодигард или просто се чувствах виновен за смъртта на брат ѝ. А най-вероятно и двете, плюс откъснатото и студено отношение от нейна страна. Не съм свикнал с такова нещо.

— Добре — махнах с ръка, като реших да отложя въпроса до нощта. — За начало просто ще се огледаме наоколо. Но преди това...

Много ми се искаше да се посъветвам с някого и да обсъдя смъртта на момчето, но бодигардката не беше много подходяща за това. На сестра си с такъв въпрос също не си струваше да се обаждам,

тя очевидно не е човекът, от когото да очаквам съчувствие. Освен това Ника едва ли би одобрила изследванията ми в болницата. Доколкото бях схванал логиката на нейното мислене, тя изобщо не беше против да ме излага на опасност, но само в нейно присъствие. В моята способност да се защита сам тя изобщо не вярваше. Както, между другото, и самият аз.

Джеймс... от него съчувствие също няма да дочакам. Както и на помощ от него също не бива да разчитам. Най-добре би било да се обадя на Миси, тя винаги се отнася добре с мен, но откакто разбрах, че е ханьо и обича да разчленява хората, исках да сведа до минимум общуването с нея. В телефонните ми контакти останаха само таксиметровият шофьор Дони и икономът на семейство Михайлови, а на тези двамата определено нямах намерение да се обаждам.

Миси, Джеймс или Ника?

Но всичко се реши вместо мен, тъй като телефонът ми звънна.

— Ника, здравей.

— Малък, как си? Моето сестринско чувство ми подсказва, че имаш нужда от помощта ми.

— Наистина ли? — не повярвах аз.

— Разбира се! Освен това Миси ми се обади и ме предупреди, че ти по собствена воля си решил да започнеш разследване в болницата.

— Е, „разследване“ е твърде силна дума — малко се смутих аз. — Така, спри. Откога поддържаш толкова близък контакт с асистентката на Джеймс? Нали не я харесваше?

— Откакто тя те спаси, разбира се — веднага отговори Ника. — Това автоматично я превърна, ако не в семеен приятел, то със сигурност в моя добра приятелка. Освен това видях снимки на това, което беше останало от похитителите... беше вълшебно. Кой би си помислил, че една скромна секретарка може да направи такова нещо. Аз съм възхитена!

Разбира се, трябваше да кажа на Ника кой ме спаси. За разлика от светите отци тя знаеше как да задава правилните въпроси и беше наясно, че не мога да лъжа. Е, поне някак успях да премълча факта, че Миси не е съвсем човек. Кой знае как би реагирала на разкриването на своята тайна?

— И нямаш нищо против?

— Точно обратното, гордея се с теб! Не е изминала и седмица, откакто започна да учиш при медиума, и вече първа самостоятелна работа! Сега главното е да не се провалиш и да разбереш какво се случва в тази болница.

Главното е да не умра, докато се опитвам да направя това, бих казал аз.

— Между другото, за това — казах аз. — Представяш ли си, Деймис умря.

Спомняйки си за момчето, отново почувствах тежест в сърцето. Дишането ми стана по-трудно.

— Момчето, чиято сестра Орлов уби? Как така? Мислех, че сте го спасили.

— Спасихме го — въздъхнах аз. — А после той умря в болницата от мозъчен кръвоизлив.

Ника известно време мълча.

— Ти каза, че той е демонстрирал някакви X-способности. Това означава, че в тялото му е имало доста силна концентрация на X-тела и в този случай малки вътрешни и външни наранявания се лекуват значително по-бързо. И със сигурност в болница не умират от подобно нещо. Може би все пак полтъргайстът му е нанесъл някаква вреда?

— Той беше прегледан пред нас и тогава всичко беше наред — отвърнах неуверено. — Но говорих с обикновена медицинска сестра, малко вероятно е тя да знае пълната диагноза.

— Ами тогава ти разбери от какво всъщност е умрял. Може би има нещо общо със сестра му или с това, което толкова много е уплашило момичето-призрак. Но не те съветвам да парадираш с нашата фамилия или че си ученик на медиум. Това може да привлече твърде много внимание.

— А как тогава?

— Измисли нещо, ти си умно момче. Между другото, почти цялата информация за болницата трябва да я има в мрежата, доколкото си спомням, те са длъжни да публикуват статистиката си.

Побъбрихме си още малко, но времето приближаваше девет вечерта, когато приключваха свижданията и работното време на докторите, а аз исках да се разходя сред хората и да чуя какво си говорят. Изненадващо, но разговорът с Ника ме ободри. Както си и

мислех, съчувствие от нея не дочаках, но колко подкрепа и положителна енергия!

Всички ние, нагледали се на детективски сериали, искрено вярваме, че и сами бихме могли да проведем разследване. Какво толкова трудно — да разпиташ хората, да забележиш по реакцията им дали казват истината или не, по някакъв фас от цигара или косъм на земята да разкриеш убиеца. Да, ама не! Има си причина хората да учат за това с години. А в моя случай аз дори не знаех какво точно да търся!

Затова просто се лутах из коридорите на болницата, опитвайки се да видя нещо подозрително, но според мен най-подозрителният в болницата бях аз. Особено като се има предвид, че зад гърба ми постоянно се мяркаше намръщеното лице на Джен. На пръв, втори и останалите погледи болницата изглеждаше най-обикновена. Хора, лежащи в общи и индивидуални стаи на горните етажи, хора, чакащи на опашки пред лекарските кабинети — на долните етажи. Хора с медицински халати, които сноват между кабинетите. Навсякъде хора, хора, хора. И никакви призраци.

След като разговарях с няколко служители, успях да разбера, че моргата се намира в мазето на болницата, но това вече беше ясно от думите на момичето-призрак. Както и това, че цялата мистика вероятно се случва там. Като цяло вероятно напразно се притеснявах, че изглеждам подозрително. Какво друго би правил един тийнейджър, попаднал в болница, освен да обикаля по коридорите от скука? Сестрите се отнасяха към мен изненадващо благосклонно и за първи път познах прелестите на тийнейджърската възраст и симпатичното лице. Само за двадесет минути станах притежател на няколко ябълки, парче торта и телефоните на няколко „сладки внучки“, а най-важното, лицето ми стана познато на персонала на болницата. Сега, дори и да ме срещнат да обикалям по коридорите през нощта, ще има много по-малко въпроси. Аз съм просто отегчен, любопитен тийнейджър.

— А случайно нямате ли екскурзии в моргата? — попитах сестрата, отговаряща за третия етаж, докато тя старателно ме поеше с чай. Милата сивокоса жена със странно име Луана беше една от първите, които решиха да ме сватосват за внучката си. Освен това слабото ми телосложение предизвика в нея изгарящо желание да ми даде цялата си храна, от което се възползвах. Не, не страдах от

недохранване, но беше страхотно извинение да поседя с нея и да си побъбрим за това и онова.

Джен седеше пред кабинета на уролога до бюрото на медицинската сестра и старателно се преструваше, че всъщност планира да стигне до този прекрасен лекар.

— Екскурзия в моргата? — повтори Луана. — Защо някой по своя воля ще ходи в моргата?

— Ами, например, начинаещите лекари — предположих аз.

— За стажанти имаме отделно крило. В действащата морга никой няма да ги пусне.

— Защо?

— Не знам. Такива са правилата — сви рамене жената. — Ако наистина искаш да станеш лекар, мога да се опитам да ти уредя посещение в учебния корпус. Да се огледаш.

— Определено не планирам да ставам лекар — отвърнах с гримаса.

Гледайки травмите или раните на други хора, аз винаги по инерция си ги представях върху себе си. С такъв глупав навик явно не си струваше да постъпвам в медицинския. Уф, изглежда пак казах твърде много и се лиших от възможността да проуча по-добре болницата.

— Ти какво спря да ядеш? — опомни се Луана. — Яж, яж, че виж колко си слаб, направо е страшно да те гледа човек. Искаш ли още едно парче торта? Споменах ли, че моята внучка я е правила?

Луана, разбира се, беше мила жена, но нямаше много полза от общуването с нея. По думите ѝ болницата била идеално място, където всичко работело като по часовник и всичко това благодарение на новия директор. Произшествието с полтъргайста смяташе за абсурден инцидент, който изобщо не влияе на картинката като цяло. А като цяло всичко било наред: „магьосникът“ директор контролирал абсолютно всяка дреболия, постоянно купувал ново оборудване, медикаменти, наемал най-добрите лекари. Под негово ръководство към сградата бил пристроен учебен корпус и били създадени VIP стаи за специални гости, какъвто бях и аз. И тъй като той контролираше всичко толкова добре, то не можеше да не знае какво се случва в тяхното мазе. Какво пък, мрежата ще ми помогне, по-късно ще се опитам да прочета за вездесъщия директор на болницата.

В девет вечерта цялата суматоха изведнъж секна, сякаш някой махна с магическа пръчка. Коридорите с лекарите опустяха, останаха да работят само спешните служби на първия етаж. При това на всеки етаж с болнични стаи дежуреха по един охранител и една медицинска сестра, и да се промуша незабелязано покрай тях към асансьора беше доста проблематично. Да не забравям и за камерите — не бяха много, но коридорите изцяло се виждаха от охраната. След като отбелязахме всичко това, ние с Джен се върнахме в нашите стаи, където извадих лаптопа от чантата си, а бодигардката остана да бди в съседната стая.

— И да не си посмял да излизаш от стаята без мен — намръщено предупреди жената. — Може и да не се справя с призраците, но от хора така или иначе съм длъжна да те защитавам. Не забравяй, че Орлов знае заради кого е умрял синът му и е само въпрос на време да реши да си отмъсти.

Мда, съвсем забравих за семейство Орлови. Интересно дали хората на Михайлов са успели да изтръгнат някаква полезна информация от полицая, заловен от Миси? Може би ще успеят да притиснат Орлов и тогава нуждата от бодигард ще отпадне. Дано.

— Няма да ходя никъде сам — уверих я аз. — Но мисля да започна да търся час след полунощ, когато повечето пациенти вече ще спят. Така че, ако искате, можете да подремнете засега.

— Благодарение на специални техники бодигардовете могат да не спят по няколко дни — леко високомерно отвърна Джен. — Така че ти почивай, а аз ще се грижа за теб.

— Както кажете — едва сдържайки раздражението си, казах аз.

Човек свиква с всичко, така че постоянното присъствие на бодигард до мен рано или късно ще престане да ме дразни. Но засега това не се случваше. Усещайки студения поглед на Джен върху гърба си и мислено ругаейки, аз седнах пред компютъра, за да проуча цялата налична информация за болницата. Съвсем обикновено медицинско заведение на Златния остров, дори не е VIP. Но с идването на новия директор започнало активно развитие: привличане на спонсори, ремонт и изграждане на учебен корпус, наемане на най-добрите специалисти. Дмитрий Прохоров произхождаше от обикновено семейство, а не от аристократично, и за него да постигне такъв успех без семейна подкрепа беше подобно на чудо. Готин мъж като цяло.

Висок, красив, със силна волева брадичка и лека уверена усмивка. На такъв ти се иска да се довериш.

Това, в което програмистите са добри, е да търсят отговори на своите въпроси в мрежата: в официална документация, във форуми, в примери от чужд код. Аз още в моя свят се справях доста добре в събирането на аналитична информация за рекламни компании, което сега много ми помогна по-подробно да сравня показателите на тази болница с останалите. На пръв поглед смъртността бе малко под средната, което беше логично, тъй като в болницата работеха най-добрите специалисти, а оборудването беше модерно. Но разликата беше твърде малка. Може би основната причина за това беше, че тук се лекуваха по-тежките случаи, но интуицията ми подсказваше, че всичко не е толкова просто. Ами ако в мазето на болницата се случва нещо, което позволява на директора да печели огромни суми, които вече официално да инвестира изцяло или частично обратно в болницата? Разбира се, това е само много фантастично предположение. Но защо да не пофантазирам? Тогава, ако в една градска болница на Златния остров средногодишно умират около хиляда души, то в условия на максимално качествени медицински услуги този брой вероятно може да бъде намален с десет до двадесет процента. Но статистиката оставяше болницата на същото ниво, а не на по-добро, тоест директорът може да прави нещо със същата тази разлика: да търгува с органи, да ги продава в робство, да ги използва за експерименти... не знам кое е по-изгодно в този свят. Възможно е това да се е случило и с Деймис. Ако е така, то той може още да е жив и да е някъде в мазето на болницата. Или пък си изсмуквам всичко от пръстите, просто защото не искам да повярвам в смъртта на момчето? Мисля, че ако споделя тази информация с Миси и Джеймс, те ще могат да кажат доколко съм се увлякъл в предположенията си.

Когато изплувах от мрежата, вече приближаваше два сутринта — точно време за разходка. Първоначалният ми план беше да изчакам нощта, а след това да мина по етажите под предлог, че търся една от медицинските сестри. Няма значение защо. Присъствието на Джен можеше леко да развали моята „легенда“, но не можах да измисля нищо по-добро.

Ех, жалко, че в сграда е безполезно да се пуска хартиено самолетче за търсене на призраци, а Джеймс все още не ме е научил на

други начини. А може и самият той да не знае, все пак вариациите на гофу в неговия арсенал далеч не бяха безкрайни. Във всеки случай аз вярвах, че момичето само ще дойде при мен, само трябва да й кажа, че съм тук, ако вече не знае.

Вратата на стаята на бодигардката беше открехната и видях, че тя лежи на леглото.

— Джен, ще дойдете ли с мен? — попитах високо, но в отговор чух само тишина.

Поглеждайки в стаята, с изненада разбрах, че смелата ми бодигардка спи. Еха! А каза, че може да остане будна няколко дни. Но сега похъркваше с такова удоволствие, че съвестта ми просто не ми позволи да я събудя. Както се казва, войникът спи — службата си върви. Така ми е най-добре.

„Няма да сляза в мазето — успокоявах сам себе си, докато опитвах да се справя с лекия адреналинов тремор. — Просто ще мина по етажите и ще търся призраци, да ме нападнат хора няма никакъв смисъл.“

Внимателно затворих вратата на стаята на Джен и напъхах стрелички и гофу в джобовете си. Е, време е да отида на лов.

Но още с отварянето на вратата към коридора едва не умрях от сърдечен удар. Точно пред мен стоеше бледо момиче в стара рокля и весело стърчащи настрани плитчици.

— Здравей, теб търся — бързо се окопитих аз.

— Защо? — подозрително се намръщи момичето. — И ти ли искаш да ме изядеш?

— Не, разбира се! — отвърнах бързо. — И какво означава „и ти“?

— Маймунки. Едни такива малки. От дълго време се опитват.

Тя бахтаки ли има предвид или нещо друго?

— Вече може да не се страхуваш от тях, хванахме всички — успокоих момичето-призрак аз.

— Наистина? — зарадва се тя. — А той?

Малкото й пръстче посочи някъде встрани. Погледнах през прага и видях хуманоидна сянка, която се хвърли в един от въздухопроводите.

— Хм... не, този не сме го хванали — чувствайки се глупаво, отвърнах аз. — Но откъде се е взел тук?

Момичето сви рамене.

— Откъдето и всички останали. От мазето.

— Ти виждала ли си и други майmunки? — попитах напрегнато, стискайки стреличка в едната си ръка и защитно гофу в другата.

Ако бахтаките ме нападнат отново, Джеймс вече няма да е наоколо, за да ги натъпче в торба. Сега въпросът беше наистина ли говоря с призрак в момента? Ами ако това е дух на бахтаки?

— Не само майmunки — отвърна междуременно момичето. — Има и сенки, змии, топки...

О, боже, ако тя така нарича други същества, обикалящи из болницата, значи съм в сериозна беда. Всички те, като домашния дух и бахтаки, изпитват към мен нездравословно привличане, примесено с омраза.

— И всички те обикалят из болницата? — уточних аз, оглеждайки се.

— Не едновременно — поклати глава момичето. — Винаги по различно време. Повечето изобщо не ми обръщат внимание, като мозъците, но някои специално преследват мен. Майmunките, например. Или зъбатите.

Да обикалям из болницата през нощта вече не ми се струваше толкова добра идея.

— Какви са тези зъбати?

— Едни такива кръгли червени топчета, целите покрити със зъбати усти. Според мен те дори нямат очи, но въпреки това ловуват по-добре от майmunките. Именно зъбатите изядоха всички останали призраци, оставяйки ме тук съвсем сама.

— А преди колко време се появиха всички тези същества?

— Спрях да следя времето преди около двадесет години. Но имам чувството, че са тук от съвсем скоро. Нека да помисля... — тя започна да лети пред мен от една страна на друга. — Не помня времето, но беше веднага след като добавиха още един корпус към болницата.

Аха! Значи точно в момента, когато Прохоров започва да управлява болницата. Ненапразно го подозирах. Мушнах пръст в небето и, както се казва, попаднах точно в центъра.

— О, не, те ме намериха! — изведнъж възкликна момичето и се опита да прелети през стената в стаята ми, но защитната руна с

проблясване я отхвърли на няколко метра.

— През вратата — казах със закъснение, но момичето вече стремглаво летеше по коридора.

И тогава направо през тавана се посипаха сфери от месо с големина на баскетболна топка. По-голяма част от телата им наистина беше покрита с усти, пълни с множество остри зъби, а останалата повърхност представляваше червени мускулни влакна. Един вид мутирала парчета месо, прекалили със стероидите.

Веднага щом ги видях, разбрах, че нямам абсолютно никакво желание да завързвам по-близко познанство с подобни същества. Затова направих бърза крачка назад и затръшнах вратата след себе си. И го направих точно навреме, защото върху нея веднага се посипаха множество удари. Усещането беше такова, все едно футболисти се опитват с топки да пробият вратата. За щастие защитната руна, която пламваше при всеки удар, издържа. След няма и минута ударите изведнъж спряха и настъпи тишина.

Дори нямах време да въздъхна с облекчение, когато зад гърба ми се раздаде дрезгав мъжки глас:

— Е, бягацият, така ли ще се криеш зад вратата или все пак ще спасиш малкото момиченце от ниблерите?

ГЛАВА 7

Обръщайки се, дори не веднага разбрах кой ми говори. На пода до краката ми стоеше дебеличкото зъбато чудовище със зелена кожа, същото, чиято фигурка Джен постави на нощното шкафче до леглото си. Но позата му вече беше различна — лапите с нокти на хълбоците бяха във формата на буквата „Ф“, острата брадичка беше гордо вирната нагоре, а очите му светеха с червена светлина.

— Какво се пулиш? — изръмжа чудовището.

— Кхъ, просто съм изненадан, че фигурката е оживяла — отвърнах, трескаво търсейки защитно гофу в пазвата си. — А... кой си ти всъщност?

Чудовището изсумтя и плю зелена течност на пода. Балатумът веднага задимя, сякаш това не е слюнка, а сярна киселина.

— Аз съм Хухлик — гордо отвърна той. — Но можеш да ме наричаш просто Ху.

— Ху?

— Имаш проблем с името ми ли?! — веднага реагира той и се намръщи.

По някаква причина веднага си представих как плюнката му попада не на пода, а в лицето ми.

— Не, не, изобщо нямам проблем — уверих аз чудовището. — Но аз не питах за името.

Най-много ме притесняваше, че Съществата, подобно на призраците, проявяваха нездравословен интерес към мен. Освен това, за разлика от призраците, те досега проявяваха основно агресия, като се започне от мишката-вамфир и се завърши с бахтаки.

— Джи ме помоли да те държа под око — ухили се с акулска усмивка чудовището. — Само в случай, че в болницата наистина стане опасно. И е страхотно, че той се окажа прав!

Само дето прав се оказах аз, а, изглежда, Джеймс е разбрал това още от самото начало. А как само ми пудреше мозъка с приказки, че е проверил болницата с „шестото си чувство“. Медиумът по принцип е

много подозрителен тип, за него работи ханьо, а сега и някакъв хухлик се появи.

— Защо се престори на статуетка?

— Не се престорих, а временно бях превърнат в камък, идиот — поправи ме Ху. — В противен случай беше невъзможно да се премине защитата на това място. Но сега съм тук и двамата с теб може да започваме веселбата.

— Тогава сме трима, аз имам тук и бодигардка... спи в съседната стая.

— Остави я да си спи — махна с лапа Ху.

— Значи ти си я приспал? — изведнъж ми просветна.

— О, стига — дори малко се обиди чудовището. — Направиха го тукашните, да кажем, „служители“: в лампата на нощното шкафче има сънна светулка, тя много нежно приспива всеки, който легне в леглото. Нищо вредно, по-скоро е дори полезно, освен ако по време на сън не ти отрежат нещо ценно, а ти дори няма да усетиш нищо, защото сънят е много дълбок. Но така е дори по-добре, дамата е напълно безполезна срещу тези, които обикалят по коридорите тази нощ. Само ще пречи.

Беше забавно да чуя подобни думи от същество, което едва стига до коляното ми. И то ако скочи. Но ръстът на съществото можеше да бъде обратнопропорционален на опасността, която представлява, както успях да науча от домашния дух на Михайлови. Затова появата на този хухлик или каквото там беше, ме стресна дори повече от летящите топки в коридора. Дори и Джеймс да го е изпратил, за мен той пак може да бъде опасен.

— Може да прозвучи глупаво... но не предизвиквам ли в теб някакви странни желания? — попитах внимателно.

— Какво?! — направи гримаса зеленият дребосък. — Аз не съм от тези, перверзничко!

Едва не подскочих от неговото предположение.

— Не! Просто в много същества по някаква причина предизвиквам безпричинна агресия — започнах да обяснявам, като внимателно подбирах думите си. — Домашният дух се опита да ме убие, малкият народ постоянно ми правеше номера в гората. Но ти май не бързаш да ме нападаш — насочих към него единственото си оръжие, стреличката. — Или всичко предстои?

— Ако исках, вече щях да съм те нападнал — високомерно вирна нос чудовището. — Домашните духове и малкият народ са нисши форми, действащи по инстинкт. Те могат да усетят опасността, излъчвана от медиуми, а от теб тя лъха много силно.

Погледнах го скептично.

— От мен? Джеймс казва, че съм по-слаб и от бебе.

— Вие, хората, сте толкова повърхностни. Джи едва докосва истината и вече смята, че знае абсолютно всичко. Ние гледаме по-дълбоко, в самата същност на нещата. И на хората.

И някъде много дълбоко в себе си наистина съм много силен? Яко. Значи призраците ги привлича силната ми душа, а съществата се страхуват от потенциалната опасност, която представлявам. Остава да разбере защо демоните реагират така на мен? Може би за тях просто изглеждам като вкусна пържола?

— Ако домашният дух знаеше какъв си страхливец, определено нямаше да се страхува от теб. Но нищо, Джи ме изпрати при теб с причина. Под моето компетентно ръководство ти ще станеш истински медиум — с патос декларира Хухлик. — И освен бащински съвет, ще се погрижа и да останеш жив, Малък Ро.

— Малък Ро? — повторих аз.

— Не ти ли харесва? — ухили се чудовището, радостно потривайки лапи. — Тогава така и ще те наричам. Така че слушай, Малък Ро, твоята приятелка-призрак се опитва да не бъде изядена от ниблерите — същества, които се хранят с жизнена енергия. И искам да разбере какви са плановете ти по този повод?

— Да я спася, разбира се — отвърнах аз възмутено.

— Тогава тръгвай. Защо се криеш зад вратата? А аз подobaващо ще те подсигурия, братле.

В някои отношения зеленокожото чудовище беше право, но с подобни... Как ги нарече той? Ниблери. С тях се сблъсках за първи път и беше наистина страшно. По дяволите, това са летящи топки месо с безброй усти и много остри зъби! И аз трябва да ги нападам, като поверя тила си на това незнайно същество, което виждам за първи път?

Виждайки колебанието ми, Хухлик избухна в смях.

— Сигурен ли си, че си ученик на Джи? Или, по-скоро, ученичка? Защото изглежда нямаш топки!

Стиснах стреличката по-здраво в ръката си, поставих защитно гофу пред себе си, готов да го активирам във всеки един момент, и внимателно отворих вратата. Получи се. Погледнах навън и с облекчение видях, че съществата вече са отлетели нанякъде. Надявам се, че не са успели да настигнат момичето-призрак, наистина ми беше жал за нея, освен това тя беше единственият ми източник на информация за болницата.

— Защо се радваш, страхливецо? — насмешливо попита Хухлик, скачайки на рамото ми. Беше не по-тежък от папагалче, сякаш костите на чудовището със зелена кожа бяха кухи. — Да вървим. Можеш ли да търсиш призраци като Джи?

— Тук това няма да работи — отвърнах с гримаса.

— О, добре, бездарнико — Хухлик ме удари по ухото. — Тръгвай към стълбите, ще потърсим на долните етажи. Аз не съм медиум, но усещам, че там се случва нещо много интересно.

— А камерите...

— Фалшиви са! Тези, които приспиват пациентите и пускат ниблери в коридорите през нощта, явно не искат да създават ненужни доказателства за дейността си. Така че по-смело, Малък Ро!

Много исках да сваля гадния изрод от рамото си и да го ритна както трябва, но, разбира се, не го направих. Кой знае на какво е способен този странен Хухлик? Той дори с една плюнка киселина в ухото ми моментално ще ме превърне в един от блуждаещите призраци.

Минахме два етажа и едва на седмия чудовището заповяда:

— Тук! Стомахът ми подсказва, че някой си е направил пикник, а основното ястие на него са пациентите на това прекрасно заведение!

— Наистина ли трябва да проверяваме тук? — попитах със съмнение.

— Тръгвай, страхливецо — повтори Ху, като ме удари болезнено по тила.

На етажите долу имаше по-обикновени стаи, предназначени за няколко души. Ето защо тук допълнително бяха оборудвали стаи за отдых с телевизори и настолни игри. Точно минавахме покрай една от тези стаи, когато Хухлик мълчаливо скочи от рамото ми, пристъпи към полуотворената врата, погледна вътре и веднага размаха лапи към мен.

— Ох, по дяволите, искаш ли да видиш нещо забавно? Ела тук!

— Защо крещиш?! — изсъсках към него. — А ако те чуят.

— Пфф, те сега не биха реагирали на никакви външни дразнителни. Казвам ти, домъкни си задника тук и се увери сам.

Послушах зеленокожия любител на ругатните и надникнах в стаята.

— Мамка му...

— Не ругай — наставнически ме прекъсна Хухлик. — Грозно е.

През деня вече бях надниквал в подобна стая: маси със столове за настолни игри, голям телевизор и няколко души, седнали пред него. Четирима мъже и една жена седяха и се взираха в белия екран, а направо от телевизора към тях се простираха снопчета черни нишки.

— Какво е това? — попитах шепнешком.

— Да не мислиш, че знам всички същества в този град? Някакъв обитател на телевизора, който се храни с жизнените сили на хората.

— Трябва да им помогнем.

— Не ти го препоръчвам, Малък. Първо, това може да привлече вниманието на тези, които са направили тази стая столова за съществуването от телевизора, и второ, тя може да се разсърди.

Опитах се да видя лицата на бедните жертви, без да се приближавам твърде много до телевизора. Черните нишки влизаха право в устите им и при по-внимателно вглеждане се оказа, че изобщо не са нишки, а косата на женска фигура, видима в дълбините на екрана. И асоциациите, предизвикани от тази фигура, изобщо не ме зарадваха, защото ставаше дума за японския филм на ужасите „Пръстенът“ и момиче, което излиза от телевизора. Но за разлика от европейските филми, азиатските дори не бяха чували за такова нещо като „щастлив край“.

— Но ти ще ме защитиш, нали? — попитах предпазливо, чудейки се как най-добре да залепя гофутото на телевизора.

— Нищо не обещавам. Кой знае откога тази дама се храни със супа от жизнената сила на пациенти на болницата. Аз по принцип не обичам битки лице в лице, това е за идиоти или за наистина силни бойци. А за вторите и двамата не ставаме.

Като цяло той беше прав. Ако исках да стигна до мазето и да разбера какво става тук, то ще трябва да действам тайно.

— По-лесно ли ще ти е, ако ти кажа, че тя няма да ги изсмуче докрай? — насмешливо попита Хухлик. — Този коктейл е разчетен за

по-дълъг прием. Мисля, че утре любителите да се взират в екрана отново ще бъдат на мястото си. А теб бих те посъветвал да оставиш всичко както си е, докато не разберем какво става тук.

Докато разговаряхме, от екрана бавно, като змия, излезе още един кичур коса и запълзя към мен. Ху го настъпи с крак и извика:

— Размърдай си задника!

Напуснахме стаята за отдых, но преди това все пак направих няколко снимки с телефона. Каквото и да се случи след това, вече имам доказателства за ужаса, който се случва тук.

— Ой, харесва ми това място — възхитено млясна Хухлик и подуши въздуха. — Витае тук нещо особено... О, някой идва. Съветвам те да се престориш, че не си видял нищо, в случай че този човек също е замесен.

— А може би ще е по-лесно да из... — преди да успее да довърша, зеленият дребосък просто се разтвори във въздуха. — ... бягаме.

Изад ъгъла излезе жена в бял халат, тънка като пръчка, бледа и някак „ъгловата“. Лицето ѝ ми беше непознато, въпреки че през деня бях обиколил всички етажи и като че ли видях всички дежурни медицински сестри. Очевидно тази сестра работеше само през нощта.

— Какво правите тук? — студено попита тя.

„Беше ми скучно, затова слязох в стаята за почивка“ — исках да кажа, но вместо това отговорих:

— Аз съм медиум и разследвам какво се случва във вашата болница. Знаете ли, че хората в стаята за почивка са хипнотизирани и същество от телевизора бавно ги поглъща? Или може би и вие участвате в това?

Жената дори не трепна.

— Що за глупости. Момче, имаш развинтена фантазия.

Съдейки по нейната реакция, или по-скоро по пълното ѝ отсъствие, жената определено беше наясно какво се случва. Преди да имам време да помисля за следващите си действия, тя сложи ръка на рамото ми, но вместо нормална човешка топлина на това място усетих само студ. И болка, защото пръстите ѝ буквално се впиха в неразвитите ми мускули. В другата ръка на жената се появи химикалка, която тя размаха с явното намерение да ме удари. Трудно ми е да се нарека сериозен боец, но успях да се измъкна от хватката и

да отскоча от медицинската сестра. Вярно, едва не оставих в пръстите ѝ част от рамото си, хватката се оказа твърде здрава. Веднага след това забих стреличка право във врата ѝ, но жената дори не го забеляза, продължавайки да протяга ръце към мен.

— Ху! — изсъсках аз, надявайки се зеленото джудже да ми се притече на помощ.

И той се притече. Появи се на рамото на медицинската сестра, направи рязък мах с лапа и тънка червена линия премина по шията на жената. Миг по-късно главата ѝ се търкулна на пода, а след нея падна и тялото.

— Ти да не си идиот?! — възмутено възкликна Хухлик, като скочи право върху корема на мъртвата. — Защо се издаваш на потенциален враг?! Можеше да кажеш каквото ти скимне, но не и това! На местен призрак да беше се престорил, щеше да е по-разумно!

Стоях на треперещите си крака и се взирах смаяно в тялото на жената. Това беше първият път, когато виждах смъртта на човек толкова отблизо.

— Защо я уби? — попитах най-накрая, бавно отдръпвайки се от зеленото чудовище. — Можеше просто да я зашеметиш.

— Тази жена е била убита много преди мен, и по същата тази причина не може да бъде зашеметена — саркастично отвърна чудовището. — А ти си не само сляп, но и глупав.

Хухлик се приближи до главата на жената и я вдигна за косата. По-точно, само я надигна, защото височината му не беше достатъчна, за да я отлепи от пода.

— Няма кръв — осъзнах със закъснение.

— Няма мозък — имитира ме Хухлик. — В теб. А това е госпожа без кръв, да — той разтръска главата. — Може би ще спреш да се преструваш?

И жената отвори очи!

— Които и да сте вие, по-добре върнете главата ми на мястото ѝ — каза тя съвсем спокойно. — В противен случай...

Ху хвърли главата в стоманения кош за боклук до стената.

— ... моят господар ще ви намери — чух приглушеното довършване на изречението.

Обезглавеното тяло внезапно започна да се движи и като се изправи на четири крака, запълзя към мен с резки движения.

— Какъв господар? — попитах напрегнато, отдръпвайки се от тялото, но главата не ми отговори.

— Тя няма да ти каже нищо — насмешливо каза Хуклик. — Куклите не казват нищо, което би могло да навреди на господаря им.

— Кукли?

За щастие главата, дори имайки връзка с тялото, не можеше да види от кошчето за боклук къде точно стоях. Затова обезглавената медицинска сестра само пълзеше по пода, като напразно се опитваше да ме намери с опипване.

— Е, може и ходещи трупове. Наричай ги както искаш — отвърна Ху, наблюдавайки движенията на обезглавеното тяло с искрено любопитство. — Всъщност това са просто мъртви тела с вкарани в тях нисши духове. Никакви емоции, никаква свободна воля. Само частични спомени от мозъка, които позволяват да се представят за човек и дух, подчинен на Кукловода.

Значи за това говореше момичето-призрак! Мъртвите ги свалят в мазето, а след това те излизат оттам на собствените си крака като кукли. Сега е достатъчно да дойда тук през нощта с полиция и да им покажа мъртвите медицински сестри, дежурещи по етажите. Съдейки по всичко, те явно дежуреха на всеки етаж.

— Ако това е дух, мога да се опитам да го запечатам — казах неуверено. — Така че това нещо да спре да се движи и да не може да каже на господаря си за нас.

— Браво, все пак имаш малко мозък — вдигна палец... или каквото там се пада на трипръстата му лапа. — Но този проблем може да се реши много по-лесно. Обърни се за няколко минути.

Не разбирах защо трябва да се обърна, но се подчиних. И постъпих правилно, защото гадното джудже започна да уринира в кошчето право върху отрязаната глава!

— Какво правиш? — попитах възмутено, докато гледах как тялото на сестрата се свлича обратно на пода.

— Отървавам се от главата, разбира се — отвърна Хухлик. — Духът се заселва в главата, така че е достатъчно да я унищожа и връзката с тялото изчезва. И имаме късмет, че всички течности в тялото ми са силна киселина, която може да унищожи не само физически тела, но и духовни. Грях е да не се използва.

В неговата уста думата „грях“ получи съвсем нов, много съмнителен смисъл.

— Е, това е — каза той след малко. — Отървахме се от свидетеля. Но бъди така добър, следващия път не е нужно да декламираш всичките си планове на врага. Аз не съм бездънна бъчва, от следващата кукла ще се избавяш сам.

— Ами останалата част от тялото? — напомних аз.

— Не, не, не, няма да мога да го разтворя — махна с ръка дребосъкът. — Така че оправяй се с него сам.

— Какъв е смисълът? Господарят им така или иначе ще разбере, че някой е „счупил“ куклата му — предположих аз и тогава ми просветна: — Или може би той е разбрал мигновено и трябва да се махнем оттук възможно най-бързо, а не да се занимаваме с трупа?

Какво да си кривя душата, изобщо не исках да влача мъртвата.

— Разбира се, че ще разбере, че играчката му е счупена — съгласи се Хухлик. — Но не веднага. И можеш да не се притесняваш, няма пряка връзка между „господаря“ и куклите. А що се отнася до тялото, нали не искаш някое хлапе да излезе сутринта от стаята си и да получи психическо увреждане?

— Логично — неохотно признах аз.

Добре, че нямаше кръв в тялото. Достатъчно беше да го завлечем до сервизното помещение, където се съхраняваше инвентарът на чистачките, и в коридора не останаха никакви следи от нашето „престъпление“. Аз дори преодолях отвращението си и погледнах в кошчето, за да се уверя, че от главата не е останало абсолютно нищо. И тя, и боклукът се бяха превърнали в гъста зелена слуз.

— Какво правим след това? — попитах Ху, докато затварях вратата.

— Ти ми кажи — ухили се чудовището, скачайки отново на рамото ми, — аз съм поддръжка, ако не си забравил. А медиум, макар и недовършен, от нас си само ти, Малък Ро, така че води разследването. А аз ще изг... тоест, ще помагам.

— Значи може би трябва да се обадим на полицията или на църквата? — предложих аз. — Сега знаем, че част от хората тук са заменени от ходещи трупове. Това е лесно да се докаже, като се хване една от нощните медицински сестри.

— Да — лесно се съгласи Ху. — Значи вече си разкрил кой точно е Кукловодът?

— Не, но...

— В момента, в който медиум, полиция или църква се появи тук за официално разследване, той просто ще изчезне. Дори няма нужда да бяга. Не можеш да разкриеш кой е Кукловода, ако не го хванеш да създава поредния труп. Така че, преди да извикаш тежката артилерия, трябва да намериш леговицето на този така наречен „господар“ и да разбереш неговата самоличност.

Можех да предположа, че този Кукловод е новият директор на болницата, но нямах никакви доказателства. Така че все пак трябваше да сляза в мазето.

Изведнъж вратата на сервизната стая, в която току-що бях завлякъл тялото на медицинската сестра, се отвори и в отвора се появи обезглавената ѝ фигура.

— Каза, че духът седи в главата и без него тялото е безполезно! — искрено се възмутих аз.

— Сгреших — небрежно отвърна Ху. — Значи този мъртвец е бил вдигнат не от безобиден кукловод, а от истински Ездач на труповете.

Отдръпнах се покрай стената, наблюдавайки напрегнато нестабилните движения на обезглавеното тяло.

— А каква е разликата? — попитах шепнешком, сякаш безглавата медицинска сестра може да ме чуе.

— В това, че той може не само да поставя нисши духове в тялото, но и да управлява мъртвите директно. И сега знае, че сме на този етаж. Затова те съветвам да се махнеш оттук възможно най-скоро.

Послушах разумния съвет и забързах към стълбите, но иззад вратата вече се чуваха шумни стъпки.

— А ето и гостите — ухили се Ху. — Ако си боец, колкото и медиум, тогава по-добре да се скриеш.

И в следващия момент зеленото чудовище изчезна от рамото ми, оставяйки ме отново сам.

ГЛАВА 8

Ако Ху беше прав, значи насам идваха дежурните сестри от другите етажи. Мъртви и много недоволни от това как постъпихме с тяхната колежка. Но накъде да бягам?

Най-логичното беше да се скрия в някоя от стаите, което и се опитах да направя, като хукнах от стълбите обратно по коридора. Уви, всички врати по пътя ми се оказаха заключени. Разбира се, не смеех да вдигам шум, като чукам по вратите в опит да събудя пациентите или направо да ги разбия. Завивайки зад ъгъла, за да се скрия от погледите на преследвачите, аз застинах в средата на коридора, без да знам къде да отида.

„Сервизното помещение? — помислих си, докато отвлечено гледах пълзящото по пода обезглавено тяло. Изглежда главният злодей се беше «включил» към останките на медицинската сестра и сега се опитваше да ме намери опипом, но не му се получаваше. — Не, там най-лесно ще ме намерят.“

В тишината на коридора отчетливо чух отварянето на вратата, водеща към стълбите, и звука на високи токчета.

— Господарят каза, че тялото е до сервизното помещение — прозвуча безизразен женски глас.

Аз се засуетих.

Асансьорът? Извикването му моментално щеше да привлече вниманието към мен, освен това просто няма да успея да притичам до него. Значи ми оставаше само един вариант...

Не знам как ми хрумна такава идиотска мисъл, но в екстремна ситуация мозъкът ми даде много странно решение — да се скрия в стаята за почивка сред хората, които съществото от телевизора бавно поглъщаше. Там поне вратата беше отворена. Защо вярвах, че мога да остана жив? Благодарение на Джи, тоест Джеймс, наред с другите, аз запомних и руна, която временно прикрива от призраци и слаби същества. Именно нея медиумът използва върху мен, когато търсихме тялото на момиче недалеч от имението на Орлови. Според Джеймс

тези гофу не ме правеха напълно невидим, просто съществата не можеха точно да се концентрират върху моето присъствие. Уви, аз самият все още не бях тествал тази руна, просто нямах възможност. Затова пък предварително подготвих и взех със себе си няколко гофу „Отслабване на вниманието“. Може би беше твърде рисковано да тествам руната на такова опасно място, но нямах друг избор.

Вмъкнах се в стаята за почивка и много тихо затворих вратата след себе си. После бързо залепих гофу „Отслабване на вниманието“ на гърдите под тениската си, активирах го и застинах, ослушвайки се в звуците навън и впил поглед в чудовището от телевизора. Не знам на какво разчитах. Най-вероятно на това, че ходещите трупове просто няма да рискуват да влязат тук. Или ако го направят, ще опитам да се скрия сред седналите хора. Едва ли нощните медицински сестри от другите етажи познаваха всеки пациент по лице.

От коридора се дочуха едва различими женски гласове. Опитах се да напрегна слух, но не успях да разбера нищо смислено. Междувременно погледът ми внимателно следеше телевизионния екран: момичето в мръсна бяла рокля седеше на ръба на кладенеца с наведена глава, черната ѝ дълга коса се простираше през екрана към бедните жертви.

— ... намерим...

— Трябва да изгорим тялото...

Гласовете се приближиха.

— Чакай малко, то ще ни трябва...

— ... да извадим нова нощна сестра от хладилника.

— Но кой ѝ е отрязал главата?

От разговора в коридора ме откъсна нов кичур черна коса, който бавно изпълзя от телевизора. Той се плъзна по пода като змия и явно аз бях неговата цел. Изглежда руната не работеше толкова добре, колкото се надявах, но все пак имаше някакъв ефект: косата се движеше много несигурно, сякаш постоянно ме губеше от поглед, замръзваше в нерешителност и се движеше от страна на страна.

— Ще претърсим ли всички стаи? — чух дрезгав женски глас вече съвсем близо.

— Няма смисъл... — отвърна друга жена. — Господарят изпрати насам хрътка, тя бързо ще намери този, който е контактувал със

сестрата, дори и ако вече е напуснал болницата... точно за това ни трябва и тялото. Хайде, хвани го! Изплъзва се!

По дяволите, изглежда имах проблем! Ако имат куче или нещо подобно, бързо ще ме намерят.

А междувременно косата почти допълзя до крака ми. Не посмях да се отдръпна, защото това можеше еднозначно да издаде присъствието ми на съществото. Съдейки по неуверените движения на кичура коса, момичето все още не виждаше точното ми местоположение. Значи руната повече или по-малко работеше, но не си струваше да мърдам излишно.

— А ти си хазартно момче, Малък Ро — раздаде се тихото гласче на Хухлик до мен, карайки ме да трепна от изненада. — Пъхаш си главата в устата на лъва, за да се скриеш от тигъра.

— Ху! — изсъсках аз. — Помогни ми да се скрия от нея.

— А, не, тук не мога да ти помогна — прошепна Ху в отговор, без да се показва.

Косата на момичето се движеше наляво-надясно, сякаш се опитваше да разбере къде точно се намирам, и в същия момент гърдите ми на мястото, където беше залепено гофу, започнаха да парят. Не беше трудно да се досетя, че повишеното внимание на съществото от телевизора започна бързо да изчерпва руната...

И сякаш нямах достатъчно проблеми, от коридора се чу гърлено кучешко ръмжене.

— О, ето го и търсача... дай му да подуши тялото на сестрата.

— Не го яж, глупава твар, подуши го!

„Може пък да ми се размине?!“ — мислено се помолих аз.

На гърдите ми пареше все повече и повече. За щастие имах два такива листа със себе си и успях да залепя и активирам втория точно върху изгарящия, но това можеше да ми даде само малка отсрочка. Изглежда момичето от кладенеца беше твърде силно. Във филмите тя се появяваше от видеокасата, може би трябваше да опитам да спра възпроизвеждането, само че близо до телевизора не виждах нищо, приличащо на видеоплейър. Според мен телевизора по принцип беше изключен от електричеството, което изобщо не му пречеше да показва тъмна гора, кладенец и страшното момиче.

— Ху! — изсъсках яростно. — Помогни! Разсей нея или мъртъвците отвън!

И в същия момент, сякаш реагирайки на звука на гласа, кичурът коса се уви около крака ми и със сила ме задърпа към телевизора. Само като по чудо успях да разперя ръце и да падна тихо на пода, без да издам присъствието си.

— Ху!

Неумолимо ме теглеха към телевизора. Опитах да се съпротивявам, но всеки шум щеше моментално да привлече вниманието на хората в коридора, ако това изобщо бяха хора. Затова ми оставаше само напразно да се хващам с пръсти за плочките на пода.

— Ху, трябва да ме защитаваш! — изсъсках през зъби.

Малката гадинка беше някъде наблизо, но по някаква причина не бързаше да ми помогне. Наистина ли толкова се страхуваше от момичето от телевизора?

— Пич, нищо не мога да направя — отново се раздаде шепот точно до ухото ми. — Това нещо от телевизора е многократно по-силно от мен. А в коридора се разхождат мъртъвци с прокажена хрътка. Това е толкова подла твар, че едно нейно ухапване ще зарази дори мен, с моята отровна кръв, с някаква гадост. А ти само от дъха ѝ можеш да гушнеш букета. Повярвай ми, по-добре е да бъдеш погълнат от тази сладка брюнетка, отколкото от адския пес.

— Сладка брюнетка!? Да ме погълне?!

— А ти да не мислиш, че тя им прави масаж на корема? — попита саркастично Ху. — Не, брюнетката им изсмуква всичките жизнени сокове. Във всеки случай ти явно я заинтригува, иначе защо момичето ще иска толкова много да те вкара в телевизора си? Може би ще ѝ станеш гадже?

И това ли?! Сякаш само Садако не ми беше достатъчна!

В отчаян опит да се измъкна аз извадих стреличка от джоба си и я забих в косата, но нямаше никакъв ефект.

— Не помисли ли да вземеш нормални ножове, а не тези детски играчки? — саркастично попита Ху. — Видях, че при Джи има много.

Всичко, което можех да направя, беше да изсумтя гневно в отговор. Разбира се, че си помислих, но кой ще ми ги даде?

— Добре, ще ти помогна — смили се малкото чудовище. Появявайки се на пода до телевизора, Ху плю върху кичура, който ме дърпаше към екрана. Киселината моментално го разяде заедно с част от пода и аз отново бях свободен.

— Ей, хрътката хвана следа! — раздаде се доволен женски възглас от коридора, вече значително по-близо от преди.

Мамка му!

Осъзнавайки, че определено няма да е възможно да остана незабелязан и е въпрос на секунди да ме открият, аз скочих към вратата и я подпрях със стол. Не че е някаква защита от ходещи трупове и прокажена хрътка, но пак беше по-добре от нищо. След това залепих защитна руна на вратата, просто за всеки случай, може пък да помогне за хрътката, и трескаво се огледах.

Прозорец! Положителното беше, че през стъклото се виждаше достатъчно широк бордюр отвън, а точно до него имаше водосточна тръба. Но прозорецът се оказа заключен с ключ. Ако го счупя, щях да привлека вниманието на преследвачите преждевременно. А ми се искаше да го отворя тихо и незабележимо, за да спечеля поне малка преднина, да сляза долу и да избягам.

— Ху, можеш ли да прогориш дупка в стъклото? — попитах бързо.

Разбира се, можех да използвам гофу „Духовен удар“, както направих по-рано по време на отвличането, за да се измъкна от стаята. Но с моята способност да контролирам енергията, прозорецът щеше да излети заедно с част от стената. По същата причина не исках да използвам руната на вратата, за да атакувам преследвачите — нямах представа колко силен ще се окаже ударът.

— Няма проблем — съгласи се Хухлик с изненадваща лекота. — Трябва да се махнем оттук, иначе...

Още един кичур коса излетя от телевизора и чевръсто се уви около тялото на Хухлик. Но вместо да се опита да го завлече в екрана, косата стисна със сила и просто смачка малкото чудовище като рохко яйце. Киселината пръсна настрани, разяждайки както самата коса, така и пода под него.

— Ху — прошепнах аз, гледайки невярващо зеленото петно на пода.

Изглежда Хухлик не лъжеше, когато каза, че не може да се справи с момичето от телевизора. Въпреки че имаше вероятност той отново да се е изпарил и да е оцелял, но ми беше трудно да повярвам в такова чудо.

Кичурът коса на момичето пострада толкова много, че бързо се прибра обратно в телевизора, но веднага беше заменен от нов. Моите шансове за оцеляване намаляваха с всяка секунда, но нямах намерение да се предавам: поставих защитно гофу пред себе си и бързо го активирах. Хартията се разкъса на парчета, но кичурът коса също се изпари. Изглежда, че си спечелих още малко време.

В коридора се чу шум, последван от гърлено кучешко ръмжене, и по вратата заваляха силни удари, от които дори от тавана се посипа мазилка. Изглежда прокажената хрътка беше с размерите на теленце. Изобщо нямах време, така че грабнах единственото си гофу „Духовен удар“, прилепих го на вратата, порязах дланта си и направих кървава диря до перваза на прозореца, за да го активирам в последния момент, преди да си тръгна. Ще има малка изненада за хрътката и ходещите мъртъвци.

Тогава грабнах един свободен стол и се втурнах към прозореца, като с крайчеца на окото си забелязах как черните кичури се измъкват от устите на седящите хора. Изглежда ефектът от „Отслабване на вниманието“ свърши и Садако ме видя, така да се каже, в целия ми блясък, и реши да използва всичките си сили, за да ме залови. Сега определено не ми беше до криене, главното беше да се измъкна от стаята възможно най-бързо.

Хвърлих стола в стъклото, обърнах се и използвах още едно защитно гофу, за да се справя с най-пъргавия кичур. Кичурът се стопи, но с прозореца имаше проблем: за мое удивление и разочарование железният стол просто отскочи от стъклото.

„Направили са бронирани всички прозорци на болницата?!“ — мислено изстенах аз.

Това беше единственото, което успях да направя, след което цялата избуяла от екрана коса се втурна към мен, за миг уви ръцете и краката ми и ме повлече към момичето. Вече потъвайки в рамката на телевизора, успях да видя как вратата на стаята се откъсва от пантите си и в нея нахлуха две бледи медицински сестри и малко болнаво китайско чихуахуа с изпъкнали червени очи и висящ отстрани език. Е, ако някое кученце може да бъде прието за „прокажено“, то това беше точно такава, но виж „хрътката“ аз си представях малко по-различно, например, десет пъти по-голяма. А и тя сега ръмжеше като истинско чудовище, а не като невзрачно кученце.

Не знам защо мислите ми се насочиха към кучето, защото всъщност имах много по-сериозни проблеми. Косата ме вкара през телевизионния екран, с вързани ръце и крака, и ме хвърли на земята от около два метра височина. Полежах известно време кротко, опитвайки се да си поема дъх след удара и да се огледам. Освен това, след като ме пуснаха, се стараех да не мърдам излишно, за да не привличам внимание към себе си.

Нощна гора. Наоколо мрак и черни дървета. Само лунна светлина пада върху кръглия каменен кладенец и момиченцето. Или девойката. От този ъгъл беше трудно да се определи възрастта, защото лицето все още не се виждаше и не съм сигурен, че изобщо исках да го видя.

Интересното е, че от мястото, от което паднах, не остана абсолютно нищо. Ако по-рано е имало портал или нещо подобно, свързващо това място със стая в болницата, сега го нямаше, което означава, че все пак успях да избягам от нощните медицински сестри и кучето. Но сега повече ме тревожеше друг въпрос — къде попаднах? Просто в различна географска точка или в някакво паралелно измерение? Във всеки случай имах късмет, че в стаята за почивка имахме достатъчно голям телевизор и успях без проблем да мина през него. Иначе дори се страхувам да си представя в какъв вид щях да падна на тази горска полянка.

Момичето все така седеше неподвижно на ръба на кладенеца и сякаш не реагираше по никакъв начин на появата ми. Тъмната ѝ коса сега изглеждаше съвсем нормална и едва стигаше до петите ѝ. Събрал малко кураж, аз се изправих предпазливо и започнах да говоря:

— Здравей.

Отговори ми единствено тишина.

— Какво искаш? — попитах предпазливо: — Не искаш да ме изядеш или да ме разкъсаш, нали?

В отговор на този въпрос момичето леко наклони глава настрани.

„Ох, мамка му — изплаших се аз. — Надявам се, че не съм ѝ дал идея точно сега?!“

Може би трябваше просто да се обърна и да избягам, но интуицията ми подсказваше, че момичето лесно може да ме хване във всеки един момент. Същата тази интуиция уверено заяви, че мога да не

мисля за всичките си останали стрелички и гофу, те по никакъв начин няма да помогнат срещу това момиче.

— Ако искаше да ме убиеш, вече щеше да се ме убила — логично предположих аз. — Значи искаш нещо от мен?

Трескаво преглеждах в ума си останалите в джоба гофу с надеждата да измисля някакъв трик, но нищо добро не ми хрумна. Освен да се опитам по някакъв начин да нарисувам „Духовен удар“ на кладенеца и да го унищожа, може да е свързан по някакъв начин с момичето? Но това беше шанс едно на милион, дори и момичето да ми даде такава възможност.

— Така че какво искаш? — предпазливо повторих въпроса аз.

Вместо да отговори, косата на момичето рязко се вдигна във въздуха и се втурна към мен, ловко обвивайки ръцете и краката ми. След миг се оказах опакован като пашкул. Момичето плавно ме придърпа към себе си, все още без да вдига глава, и в същия момент усетих, че кичур коса се опитва да нахлуе в устата ми.

„По дяволите! — помислих си с ужас. — Изглежда, че ако хората в болницата ѝ бяха като кутийки със сок, мен е решила да ме вземе със себе си като закуска.“

Странно, но освен собствения ми и обичаен страх, гледайки фигурата на момичето, усетих и още нещо. Емоции, които определено не ми принадлежаха: силен глад, гняв и частица съмнение, примесено с надежда. Нямах време да разсъждавам, така че веднага се хванах за тези необичайни усещания.

— Повярвай ми, мога да ти помогна — казах припряно, опитвайки се да избягам от опитващата се да влезе в устата ми коса. Момичето не реагира по никакъв начин на думите ми и затова реших да рискувам: — Ти се казваш Садако, нали?

Веднага щом произнесох името, момичето рязко вдигна глава и се втренчи в мен. И тогава разбрах защо тя не ми отговаря — устата на Садако беше защита с груб конец. Във всичко останало момичето беше точно копие на чудовището от японския филм.

— Това реално ли е?! — не можах да спра възклицанието си аз.

По-добре това да е филмът, защото първоизточникът на историята, книгите, бяха просто ужасяващ боклук. Цели три тома глупости на откачалник, които някога прочетох набързо и предпочетох да забравя като много страшен сън.

Момичето дълго време ме гледаше, без да мигне. Буквално усещах как с всяка секунда косата ми на слепоочията побелява от страх. Но поне тя повече не се опитваше да влезе в устата ми. Защото като нищо може да не си е мила косата от години, дявол знае къде другаде я е пъхала, преди да влезе в устата ми. Пфу.

— Сигурно са те запечатали в кладенеца? — попитах аз и на мига осъзнах, че това е глупав въпрос, тъй като тя седеше свободно навън. Значи в този момент нейната история все пак се различаваше от филма и книгите.

Продължавайки безшумно да ме пробива с поглед, момичето плавно постави скъпоценното ми тяло обратно на земята и го пусна. После бавно вдигна тънката си бледа ръка и я протегна пред себе си. Тънкият пръст с дълъг нокът посочи право в лицето ми, а след това надолу към земята.

На тревата бяха начертани дълбоки бразди, изписвайки цифрата седем.

— Седем? — попитах аз.

Момичето кимна.

— Седем дни? — казах с пресъхнало гърло и получих в отговор още едно кимване.

Изглежда, че започнахме да установяваме контакт, но това едва ли носеше позитивен резултат. В потвърждение на мрачните ми мисли момичето много изразително прокара пръст през гърлото си.

— Искаш да кажеш, че аз ще умра след седем дни? — опитвайки се да остана спокоен, уточних аз.

Тя отново кимна слабо.

— Чакай, но защо правиш това?! Ако искаше просто да ме убиеш, можеше да го направиш във всеки един момент. Защо ме завлече тук? — избухнах аз. — Не може ли да ми напишеш какво всъщност ти трябва? Ще се постарая да помогна!

Но в отговор момичето отметна глава и избълбука. Дори не веднага разбрах, че това означава смях. А после тя изведнъж изчезна. Съвсем. Заедно с кладенеца. Само мигнах и Садако, ще я нарека така, буквално се изпари, оставяйки ме сам в нощната гора. Макар че сигурно по-добре да съм сам, отколкото в такава „прекрасна“ компания. Но какви други същества или призраци биха могли да живеят на такова разстояние от града? А аз съм напълно беззащитен!

ГЛАВА 9

Едва сега осъзнах, че през цялото това време заобикалящата ни гора беше в състояние на пълно вцепенение и тишина, сякаш беше на пауза. И щом Садако изчезна, върху мен се стовари цяла какофония от звуци: песен на щурци, шумолене на трева и листа, скърцане на клони, някакво тихо виене или от вятъра, или от малки същества. Разбира се, бях сериозно притеснен, помнейки много добре нездравословната „любов“ на съществата към моята скромна персона, така че първото нещо, което трябваше да направя, беше някак да се погрижа за собствената си безопасност.

Когато излизах от стаята, бях взел със себе си стандартния „работен“ комплект на медиум: няколко стрелички с атакуващи гофу, защитни гофу, гофу „Духовен удар“, „Отслабване на вниманието“, стандартно „Запечатване“, няколко празни листа, малко бурканче с мастило и четка. Всичко това беше удобно подредено във вътрешни джобове и трябваше да ме подготви за среща с всякакви призраци. Но, както се разбра днес, подготовката се оказа с пропуски. За щастие Джеймс ме караше да уча руни за всички поводи, включително тези, които могат да бъдат рисувани върху повърхности. Сега, когато момичето беше изчезнало, можех лесно да нарисувам защитен кръг на земята с руна в средата, което ме правеше невидим за призраци и прочие нечисти сили. Може би подобно нещо би могло да ме предпази дори от Садако, ако тя изведнъж реши да се върне за душата ми, но това беше само теория и изобщо не исках да проверявам дали наистина действа. За съжаление трябваше да запълня руната с остатъците от смесената с кръвта ми боя от бурканчето, който съгласно инструкциите на Джеймс винаги носех със себе си, но сега поне можех облекчено да си отдъхна и да прекарам известно време в обмисляне на ситуацията.

Изваждайки телефона, се убедих, че сигналът не е изчезнал никъде, което означаваше, че съм се разминал с пътуване до други измерения. Освен това, ако се съди по картата, бях преместен не много

далеч от Барса. Вярно, спрямо мащаба на целия остров, тъй като приложението за такси показваше, че ще ми отнеме два часа с кола, за да стигна до града. Да се измъкна пеш не беше вариант. И нито една налична таксиметрова кола в радиус от стотици километри, а опитите да извикам кола от града не доведоха до нищо. Приложението просто не ми позволяваше да направя заявка. Очевидно трябва да се обадя на Джеймс или Миси, но с подобно обаждане на практика щях да докажа своята безпомощност. За шестнадесетгодишен тийнейджър това беше напълно нормално решение, но за възрастен мъж... не, ако наистина исках да се впиша в този свят и да стана напълно самостоятелен, то си струваше да решавам всичките си проблеми сам.

Докато седях в центъра на кръга и ровех в телефона, аз продължавах да наблюдавам с периферното си зрение околното пространство. Затова, когато от гората се появи черна сянка, аз веднага застинах неподвижно, изключих екрана и дори спрях да дишам. Сянката се плъзна по земята като диво животно, но в същото време оставаше нематериална. Приближаваше все по-близо и по-близо, докато не стигна плътно до моя кръг. Не знам какво беше това, но отлично помнех колко опасно е да гледаш директно в очите на призраци, дори и тези очи да ги няма, така че проследих „госта“ крадешком, без да фокусирам погледа си. При по-внимателно разглеждане сянката имаше очертания от семейство котки, нещо като тъмен обемен силует на пантера. Тя бавно обиколи около мен и сякаш се опитваше да ме подуши, но защитата работеше както трябва. Неволно се почувствах като Хома Брут^[1] от повестта на Гогол, но все пак се надявах, че няма да свърша като него.

Стигайки до страната на кръга, срещу която доскоро се намираще кладенецът със Садако, пантерата-сянка внезапно замръзна. След миг тя с невероятна скорост се скри обратно в гората. Дори чух уплашеното ѝ съскане.

„Добре, че веднага се погрижих за защитата, а не се опитах да напусна гората пеша — помислих си с облекчение. — В противен случай това нещо със сигурност щеше да ме изяде. Но трябва спешно да се махна оттук, кой знае какви други същества бродят наоколо? Някои от тях може да не се объркат от моята защита. А и следите на Садако може да не ги уплашат, макар че именно заради нея сянката изчезна толкова бързо.“

За щастие, освен неработещото приложение, имах един познат таксиметров шофьор, който наскоро много активно предлагаше услугите си.

— Да, слушам ви — раздаде се веселият глас на Дони.

— Здравей, Рома се обажда — казах шепнешком.

Едва не избъбрих „Малкия Ро“, проклетият Хухлик ме зарази с неговите съкращения.

— Рома? — неразбиращо повтори таксиметровият шофьор.

— Болницата, полтъргайста — напомних му в две думи.

— А, ученикът на медиума — сети се Дони. — Искяхте ли нещо?

— Случайно се озовах в гора някъде в покрайнините на Барса. Мога да ти изпратя координатите — тогава се опомних, — но е доста далеч от града, ако нямаш възможност, ще разбере. Но можеш ли поне да ми кажеш как да извикам кола тук? Приложението постоянно отхвърля заявките ми.

— Къде си се озовал? — попита с интерес младежът.

— Според картата това е в покрайнините на Гората на Кортс.

— Уау — изненада се Дони. — Как си стигнал там? Не е изненадващо, че приложението не ти позволява да извикаш такси. Това е зона с оранжева степен на опасност, там могат да отиват само специализирани превозни средства, оборудвани с руническа защита от втори клас, а и дори те през нощта едва ли ще се напъхат там без сериозна причина. Едно нормално приложение няма достъп до такива коли.

Оранжева опасна зона? По дяволите, и отново се зарадвах, че след изчезването на Садако първото нещо, което направих, беше да нарисувам защитен кръг. Ако този свят ме прави параноичен, то за медиум това качество е само плюс.

— А как мога да извикам кола с такава защита? — попитах напрегнато.

— Не се притеснявай, моето бебче напълно отговаря на всички изисквания. Ще съм там след час.

— Е, ако не ти е проблем — облекчено въздъхнах аз. — Но не съм сигурен, че ще можеш да дойдеш тук...

— Не ме карай да се смея, аз карам бебчето си навсякъде — гордо заяви Дони, а след това добави: — Само че в момента не съм сам, но мисля, че другите няма да имат нищо против малко пътуване

извън града — после се чуха някакви приглушени шумове и той смутено попита: — Хм, тук народът се интересува, ти наистина ли си влязъл в оранжева зона съвсем сам?

Погледнах към мястото, където доскоро имаше кладенец и момиче със защита уста.

— Ами да.

— Безумно смел човек си ти!

Все едно това е бил мой избор.

— Надявам се, когато пристигнем, младежът да е още жив — прозвуча недоволен мъжки глас някъде на заден план. — Иначе напразно ще сме загубили няколко часа.

— Какво, какво? — попитах подозрително.

— Извинявай, просто моят приятел има много лошо чувство за хумор — виновно каза Дони. — Вече тръгваме. Хвърли координатите за по-точен ориентир, ние ще караме право към теб.

Ха, той просто още не е видял къде се намирам. Няма да се изненадам, ако се откаже от обещанието си, когато види колко съм навътре в гората. Но Дони получи координатите и ми отговори със съобщение, че скоро ще пристигне, което нямаше как да не ме радва.

За всеки случай реших да не напускам защитния кръг, за да не привличам излишно вниманието на съществата, които живееха в гората. Същата тази „пантера-сянка“, както я нарекох за себе си, като нищо можеше да се върне, след като се увери, че Садако не е наоколо. Още повече, че имах какво да правя. Мрежата беше добра и можех да прекарам малко време в търсене на информация за Садако. Тя едва ли е имала предвид, че след седем дни ще ми се случи нещо добро, например ще спечеля от лотарията. За съжаление на пръв поглед не можах да намеря нищо подобно на описанието на момичето в новините. Търсенето по име не даде абсолютно никакви резултати, сякаш човек с такова име никога не е съществувал. Но трябваше да имам предвид, че местната мрежа все още не беше настигнала моя свят в развитието и изоставаше с десетина години. А и много полезна информация се намираше в затворени ресурси като сайта на Асоциацията на медиите, до който аз като ученик засега имах твърде ограничен достъп. С моя идентификационен номер и парола можех да чета само новини, стандартни поръчки и форума на учениците. От отчаяние дори зададох въпрос в този форум с надеждата някой да

сподели ценна информация. Във всеки случай утре ще се свържа с Джеймс и ще му разкажа всичко, което се случи, той все пак е отговорен за моята безопасност пред баща ми и определено ще се справи със Садако. Оказа се много по-лесно да намеря информация за мъгливото същество, посетило поляната ми, отколкото за момичето от кладенеца. Почти бях познал името му, това създание се наричаше „Мъглива котка“ и се появяваше от останките на удавени котенца. Не че след изместването на оста на света хората често удавяха животни, но за раждането на Мъглива котка бяха достатъчни и останки, останали на дъното на езерата преди десетилетия. Като цяло този тип същества беше класифициран като условно опасен и ловът на хора не било необходимост или дори хоби за тях. Те не убивали често, но според някои легенди не било и нужно — Мъгливите котки били предвестници на смъртта. Вярно, тази информация беше в раздела за слухове, което ми оставяше надежда за оцеляване, ако за малко забравя за обещанието на Садако.

Не напуснах кръга, докато не чух звука от приближаваща кола. От мрака изплува сиво-черно чудовище, светещо с ярко белите си очифарове, и с лекота преодоляващо всички неравности, сухи дървета и дупки. Всъщност чух пукането на клони дори още преди рева на двигателя. Фаровете ме осветиха заедно със защитния кръг, който бях начертал, и колата спря точно срещу мен. Знаех, че изглеждам доста странно, седейки на земята на място като това.

— Здравей! — весело каза Дони, слезе от колата и се огледа предпазливо. — Ама че място за разходка си избрал. Как изобщо попадна тук?

Явно не възнамеряваше да се отдалечава на повече от половин крачка от колата.

— О, това е дълга история — въздъхнах аз и с пъшкане се изправих на крака. — Но нямам нищо против да я споделя на удобна седалка в топла кола. Тук е доста студеничко.

От колата надникна тъмнокосо момиче.

— Дони, какво си говорите там в студа? Вкарай момчето в колата, не виждаш ли, че замръзва.

Прекачих през защитната руна и побързах да се гмурна в сиво-черното чудовище. Трябваше да седна на задната седалка, защото предната беше заета от същата тази брюнетка, облечена в дънки,

изрязана къса тениска и късо яке. Но и отзад се оказа малко тесничко, тъй като там седеше слаб светлокос тип на възрастта на Дони, заел цялата седалка.

— Здравей — поздрави ме brunetката и се обърна. — Ти ли си Рома? Брат ми много ми разказва за случилото се в болницата. Честно казано, мислех, че ще изглеждаш по-възрастен и... по-силен. Все пак работата на медиума е много опасна. И между другото, казвам се Лора, радвам се да се запознаем.

Момичето ми хареса веднага. Има хора, от които лъха такъв позитивизъм, гледаш ги и ти става по-леко на душата, точно такава беше тя. Между другото, в това те с брат си си приличаха, Дони също изпъкваше с позитивизма си. Но младежът от задната седалка не предизвикваше такива приятни чувства, може би причината за това беше недоволното му лице или фактът, че дори не поздрави и не се представи.

— Бебе медиум — изсумтя младежът. Острите черти на лицето, съчетани с мрачна усмивка, изобщо не го правеха приятен събеседник, дори преди да отвори уста. А когато проговори, отвлечението ми само се усили: — Ако казваш истината, значи родителите ти не те харесват особено, щом са те пратили в тази професия. Всички знаят колко висока е смъртността сред медиумите, баща ми винаги е казвал, че това е работа за самоубийци или психари.

В известен смисъл беше прав, но тонът, с който беше казано, изобщо не ми хареса. Макар всъщност да не познавах този нахален човек, вече исках да го ударя както трябва, за да изтрия усмивката от лицето му.

— А може би това е просто работа за тези, които имат топки? — попитах саркастично. — Вие ли сте приятелят на Дони с лошото чувство за хумор? Вижте, аз още съм жив, ненапразно дойдохте на толкова опасно място.

Междувременно Дони напусна поляната и аз най-накрая успях да въздъхна с облекчение. До последно се притеснявах, че Садако отново ще се появи от нищото и ще ме хване с противната си коса. На нейния фон дори опасността от повторната поява на мъгливата котка не изглеждаше сериозна.

— Уау, малкият показва зъбки — засмя се Лора. — Но Макс е прав за нещо, това е твърде опасна работа за тийнейджър. Какво те

накара да се заемеш с този бизнес?

Сякаш съм имал избор.

— Баща ми ме изпрати да се обуча — отговорих неохотно.

Нежеланието ми да произнеса тази фраза на глас беше свързано с думата „баща“. Не исках да назовавам на глас този напълно непознат за мен мъж с толкова гръмка и лична дума.

— Нали ти казах — изсмя се гаднярът Макс. — Решили са да се отърват от теб. Горкичкият. Татко казва, че всички медиуми са обречени да умрат, а той е наясно.

— И с какво се занимава? — раздражено попитах аз русото момче.

— Собственик е на най-голямата застрахователна компания на Златния — отговори вместо него Дони.

— В топ сто на най-богатите жители на острова — гордо отбеляза Макс.

Е, когато казват, че човек е „в топ сто“, значи е някъде на деветдесет и деветото или стотното място. Но все пак е яко, разбира се. Впрочем, в такъв опасен свят не е изненадващо, че застраховането на живот и имущество е много печеливш бизнес.

— Макс се занимава със застраховане на военните за компанията на баща си — допълни Лора. — Така че е наясно с рисковете.

— Да — гордо потвърди младежът. — Медиум е една от малкото професии, с които отказва да работи всяка застрахователна компания, дори и такава голяма като нашата.

— А какви други професии са включени в този списък? — любопитства Лора.

Младежът се замисли за момент.

— Изследователи на дълбините.

— Там живее дявол знае какво — съгласи се Дони, без да откъсва поглед от пътя.

Вече бяхме излезли от гората и сега се движехме по черен път.

— Червеният батальон и всички членове на Асоциацията на медиумите.

Кимнах разбиращо, като мислено отбелязах за себе си, че непременно трябва да потърся в мрежата информация за Червения батальон. За обща култура. Точно сега не трябваше да показвам неосведомеността си пред Дони и останалите.

— Малък, а ти какво правеше в тази гора? — насмешливо попита Макс. — Или за родителите ти не е било достатъчно да те дадат за ученик на медиум и са решили просто да те изведат в гората и да те оставят сам, за да бъдеш изяден от местните живи същества.

Лора му хвърли такъв поглед, че той веднага млъкна.

— Не слушай този глупак, просто чувството му за хумор е тъпо — успокояващо се обърна към мен тя. — А ти си смел младеж, издържал си толкова дълго на такова опасно място. Дори малко ти завиждам.

— Преимуществото да си медиум — не без гордост отвърнах аз. — Защитните руни могат да прикриват от агресивни същества за известно време, но тук всъщност нямаше такива. До мен се отърка само една мъглива котка, но след това си отиде.

— Мъглива котка? — попита Лора. — Но те са пратеници...

— На смъртта. Да, знам — подсмяхнах се аз. — Но това са само слухове. Няма потвърдени случаи.

— Ха — зарадва се Макс, явно по някаква причина не ме харесваше и сега смяташе за свой дълг да ме дразни по всеки повод. — Ако умреш през следващите няколко дни, обещавам в името на науката да предам информация за истинността на тези слухове.

— Няма да дочакаш — отвърнах мрачно.

Той определено започваше да ме ядосва.

— И все пак, какво правеше в гората, и то толкова късно през нощта? — повтори въпроса Лора. — Това е на почти сто и петдесет километра от града, как изобщо се озова тук?

— Това е много странна история. Ако трябва да го кажа накратко — аз си поех дълбоко дъх, — разпитвах един призрак в болницата, където с Дони преследвахме полтъргайста, но той беше нападнат от ниблери, така че трябваше да се махна. После ме нападна ходещ труп, но Хухлик се справи с него, като му откъсна главата. След това трябваше да се крия от други ходещи трупове и от прокажена хрътка сред хипнотизираните пациенти, с които се хранеше момичето от телевизора. Тя ме хвана с косата си и ме дръпна в телевизора, телепортирайки ме в тази гора.

Брюнетката ме погледна със смесица от изненада и възхищение.

— Сериозно?

— Измисля си — недоволно заяви Макс. — Просто иска да привлече внимание към себе си. Какви са тези ниблери? Чувам ги за първи път.

— Ако така или иначе не ми вярваш, тогава защо изобщо питаш, идиот? — попитах възмутено и веднага мислено изругах.

По дяволите. И все пак липсата ми на сдържаност в изказванията може да доведе до сериозни проблеми.

— Дони, сега ще счупя всички кости на този хлапак — изсъска Макс, присвивайки очи. — Никой не може да говори с мен така.

Може би ми се стори, но вътре в колата изведнъж стана много по-топло, сякаш климатикът изведнъж започна да работи в режим „финландска сауна“.

— Спокойно, Макс, никой никого няма да бие в моята кола — опита се да го успокои Дони.

— Тогава първо ще го изхвърля от колата — изобщо не се смути младежът.

Той всъщност изглеждаше доста мършав, но в този свят телосложението можеше да бъде измамно. Ако богаташчето е учило в Златната или Сребърната академия, то вероятно имаше някакви бойни умения, а може би дори и сериозни. Дони владееше стихията на вятъра и можеше да се движи много бързо. Между другото, Михайлови също на теория имаха предразположение към вятъра, което означаваше, че и аз имах. Само че засега никой не бързаше да ме учи как да го използвам.

Измерих със скептичен поглед мършавия младеж.

Не можех да преценя какво да очаквам от този високомерен изрод.

— Кого наричаш изрод!? — яростно възкликна младежът и се хвърли към мен.

По дяволите, пак ли на глас...

Както и подозирах, младежът се оказа изненадващо силен за толкова слабо телосложение. Но не успя да ми нанесе никакви щети, Лора се обърна и направи кратък замах с дланта. Макс беше отблъснат от мен и притиснат към отсрещната врата.

— Добре, стига — каза тя студено. — Макс, не смей да нападнеш детето. А ти, Рома, не трябва да си позволяваш подобни изказвания, дори и ако някой — тя стрелна с гневен поглед блондина — идиот

постоянно те дразни. Кажи благодаря, че Макс е добродушен човек, някой по-сериозен можеше да те изпрати в болница за такива думи.

Бързо млъкнах. Съдейки по реакцията на младежа, май бях пропуснал някои особености на отношенията между местните аристократи. Това все пак не е нашият свят, тук границите на позволеното може да са съвсем други. Ако е така, значи имам сериозен проблем, защото просто физически не мога да мълча.

Внезапно Дони натисна спирачките, което накара всички да залитнем напред.

— Какво правиш?! — възмути се Лора.

— Вижте, там има куче — изненадано каза Дони. — Такова едно малко. Стои точно по средата на пътя.

Лъчите на фаровете наистина осветяваха малко кученце. За мой ужас веднага познах в него прокажената хрътка, изглежда малката твар през цялото време е вървяла по следите ми.

— Ой, колко е сладко — разплу се в усмивка Лора. — Не можем да я оставим тук, хайде да я вземем с нас.

— Стоп! — казах бързо. — Това не е куче, а прокажената хрътка, съществото, което ме преследва. Дони, сгази го!

Младежът ме погледна с недоумение.

— Сериозно? Това ли е „хрътката“?

— Кълна се! — уверих го аз. — Газ!

Дони послушно натисна газта и колата с рев се понесе към кучето. После се раздаде глух удар, но не отпред, което би било логично, а отстрани, точно в най-близката до мен врата. Колата се олюля, но издържа, дори стъклото не се спуска.

— Бедното кученце — въздъхна Лора.

Дони погледна в страничното огледало.

— Напразно го оплакваш. То пострада по-малко от колата ми. Никога не бих помислил, че толкова малко същество може да огъне блиндирана врата. Бърза твар, избяга от удара и дори сама успя да ни атакува — младежът се подсмихна. — Да обърна и да опитам още веднъж?

— Глупости — намръщих се аз. — Едно ухапване от това същество може да те зарази с цял куп смъртоносни болести.

— Добре — безгрижно кимна Дони. — Тогава да се махаме от...

Прекъсна го стържене на покрива на колата. Миг по-късно точно в средата се появи дупка и изглеждаше така, сякаш металът и тапицерията се разтварят точно пред очите ни.

— Тази твар е на покрива! — възкликна Лора със смесица от ужас и възхищение.

Може и да грешах, но имах чувството, че момичето се наслаждава на случващото се.

За няколко секунди дупката се разшири до десет сантиметра и в нея се появи муцуната на куче с увиснал отстрани език. Слюнката на съществото капна върху седалката и моментално прояде дупка в нея.

— Аз ще се оправя — неочаквано уверено заяви Макс. — Малък, отдръпни се в ъгъла.

По принцип аз и така си бях в ъгъла, но за всеки случай се преместих още по-далече. Дявол знае какво щеше да направи този човек, но спокойствието и готовността му да се справи с опасността предизвикваха известно уважение. Той приближи юмрук към устата си, сякаш се кани да кашля, но вместо това го използва като вид рупор. Приблужи юмрук плътно до дупката, образувала се в покрива, и духна в него с всички сили. Тънка, но мощна огнена струя излетя от устата му през юмука-рупор и от покрива се раздаде болезнен писък. Веднага след това всички видяхме как малко горящо тяло пада от покрива на пътя зад колата ни.

— Е, това беше — самодоволно се ухили Макс. — Работата е свършена.

Огънят беше много силен, дори в лицето ми беше лъхнала жега, която едва не изгори миглите ми. Изненадващо, но ръката на младежа изобщо не беше пострадала. С такава устойчивост на топлина той спокойно можеше с голи ръце да вади печени картофи от огъня или да участва в шоу с ходене по въглени. Това, което направи, много напомняше на огнената техника от Наруто, май „катон“ беше. Веднага се досетих, че младежът е предразположен към управление на стихията на огъня.

— По дяволите, седалката, покрива, вратата — изпъшка Дони. — Татко ще ме убие!

— Не се притеснявай, аз ще му обясня всичко — успокои брат си Лора и се обърна към мен. — Слушай, Рома, ти каза, че тази хрътка те е нападнала в болницата.

— Ами да — потвърдих аз.

— Но сега сме на сто и петдесет километра от града. Как е стигнала до тук?

— Последвала ме е — свих рамене аз.

Дони рязко натисна спирачките.

— Значи, ако я оставим жива, тя ще се възстанови и отново ще продължи преследването? — попита той.

— Най-вероятно — неохотно потвърдих аз.

Опитвах се да не мисля за това и като цяло се надявах, че атаката на Макс е достатъчна, за да направи от прокажената хрътка добре изпечена пържола.

— Тогава нямаме избор — радостно се ухили Лора. — Братле, ти, както винаги, четеш мислите ми. Длъжни сме да се върнем и да я довършим!

[1] Хома Брут — главен герой в хорър разказа „Вий“ (1835 г.) на Николай В. Гогол. Там Хома се сблъсква с нечисти сили, накрая умира от страх. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Докато Дони обръщаше колата, Макс се възмущаваше:

— Ей, за какъв дявол трябва да рискуваме живота си, защитавайки този младеж!?

— Уплаши ли се? — саркастично попита Лора.

— Глупости! — подскочи младежът. — Но не знаем нищо за това същество!

В същото време той ме погледна толкова изразително, сякаш изобщо не ставаше дума за хрътката.

— Не можем да оставим толкова опасно същество на пътя — твърдо каза Дони. — Някой може да пострада.

Не можех и да си представя, че прокажената хрътка е способна да ме подуши и да продължи да ме преследва на толкова голямо разстояние от болницата. Докато чаках Дони, имах достатъчно време да намеря необходимата информация за това същество и да се подготвя за срещата, но забравих. И сега, за съжаление, нямах понятие какво представлява една прокажена хрътка и как да се справя с нея.

— Дони, трябва да се съглася с думите на... — погледнах блондина — ... Макс. Твърде опасно е да се напада дори толкова малко и на пръв поглед безобидно същество. Тази твар така или иначе ще ме последва, затова е по-добре да стигнем до града, а там аз ще се обърна за помощ към учителя си.

Което изобщо не исках да правя, но в тази ситуация просто нямаше друг изход.

— Ха, казах ви, че е слабак — веднага реагира Макс.

— Ей, аз всъщност съм на твоя страна — озъбих му се аз, като го погледнах злобно.

— Промених решението си — лекомислено махна с ръка Макс. — Да отидем и да унищожим това същество, така че да не тероризира малкия слаб ученик на медиума. От това, което съм чувал за съществата, те се възстановяват бързо от наранявания, така че сега е най-добрият момент да го довършим.

Имаше логика в думите му, но изобщо не ми се искаше веднага да се съгласявам с високомерния младеж.

— Сега си специалист по същества ли? — попитах скептично.

— Е, ако ти като начинаещ медиум можеш да споделиш още някаква полезна информация, то си добре дошъл. Това може да ни помогне.

Най-интересното беше, че сега в гласа на момчето имаше не само подигравка, но и искрен интерес. Той наистина се надяваше да получи повече информация за прокажената хрътка.

— Ъ-ъ... нямах време да проуча този въпрос — признах неохотно, свеждайки поглед.

— Лошо те обучават — изсумтя младежът.

— Всъщност медиумите се специализират в призраци, а не в същества — измърморих в отговор. — Не сме длъжни да познаваме всяко същество по лице, или по-скоро по муцуна. Единственото нещо, което чух за прокажената хрътка, е, че всяко нейно ухапване може да зарази с десетина най-различни заболявания, така че по-добре да не се приближавате много до нея.

— Не е и нужно да се доближаваме до нея, нали, Лора? — ухили се Макс.

Не разбрах какво точно имаше предвид, но много се надявах самочувствието му да има някакво основание. Лора очевидно не го слушаше — ровеше в телефона.

— Малко, но много опасно същество — прочете момичето. — Според легендите се преражда от кучета, умрели поради различни експерименти, проведени от фармацевтични и козметични компании. Носител на болести. В директна битка не представлява особена заплаха за боец от ниво Воин, другите е по-добре да се пазят.

— Пфф, ние не сме Воини, но сме трима — изсумтя Макс и, като ме погледна, се поправи, — дори трима и една четвърт. Така че ще се справим без проблем.

Междувременно Дони обърна колата и ние видяхме хрътката точно по средата на пътя, леко опърпана, но явно настроена агресивно. Басовото ѝ ръмжене проникваше чак до костите дори от разстояние няколко десетки метра.

— Чакай, може да успеем да я прегазим — безразсъдно каза Дони и натисна газта.

Но явно бяхме надценили щетите, нанесени на хрътката, защото тя доста пъргаво избягна колата. Е, поне този път не удари страничната врата и не се качи на покрива.

— Песът е твърде бърз — разочаровано констатира Дони.

— Тогава да вървим да покажем на малкия какво могат студентите от Сребърната! — развълнувано извика Макс. — Сре-бро!

— Да! — присъедини се към него Лора. — Сре-бро!

Дони спря колата на около тридесет метра от кучето, бръкна под седалката и извади стоманена бейзболна бухалка.

— Ще ти покажем, ще ти покажем — убедително каза той и стисна оръжието в татуираните си ръце с такава сила, че вените му изпъкнаха.

Сребърната? За Академията ли говорят? Тогава новите ми познати наистина трябва да са добре подготвени. Макс контролира огъня, Дони може да се движи бързо, а Лора, очевидно, владее някакъв вид телекинеза — с такъв екип наистина имахме добри шансове. А аз с какво можех да помогна в боя?

— Ако хрътката преследва теб, по-добре остани в колата — каза Лора, отваряйки своята врата.

Разбира се, ако едно красиво момиче не ме беше попитало за това и ако наоколо нямаше подигравателно усмихнат блондин, щях да се съглася с такъв логичен план. Но сега да остана на безопасно място изобщо не можех.

— И с по-лоши съм се справял — отговорих уверено, слизайки от колата след Макс.

И не лъжех. Вярно, не с такива, бяха призраци и полтъргайсти, а не прокажени хрътки. Силно се съмнявах, че защитното гофу ще помогне срещу същества, а и атакуващите гофу на стреличките бяха предназначени за призраци. Освен това не исках да вадя моето „страшно“ оръжие пред новите си познати, стреличките изглеждаха прекалено глупаво и абсолютно несериозно. Жалко, че не остана гофу „Отслабване на вниманието“ или „Духовен удар“ и нямаше абсолютно никакво време да ги нарисувам на хартия — бях изразходвал всичкото мастило за защитната руна в гората. От друга страна, ако нарисувам руна с чиста кръв, то ефектът ще бъде дори по-добър, а време щяха да ми предоставят сребърните, докато се справят с хрътката с техните си методи.

— Трябват ми няколко минути, за да се подготвя — казах бързо, извадих хартията и я поставих върху капака на колата. Всичко се случваше твърде хаотично, аз буквално нямах време да реагирам на доста неочакваните действия на тези тримата. Разбира се, трябваше да започна да рисувам гофу още в колата, за предпочитане дори още докато бяхме в движение, но започнах да разбирам това едва сега, с най-проницателна ретроспекция.

— Ще го убием за няколко минути — изсумтя Макс. — А ти какво, искаш да нарисуваш момента на нашия триумф? Сега е двадесет и първи век, за това отдавна са измислили едно много удобно нещо, нарича се „камера в телефона“. Чувал ли си?

— Успокой се, бездарник — сръза го Дони. — Това е гофу — енергопроводяща хартия, върху която нанасят магически руни. В ръцете на истински онмьоджи медиум гофу може да прави чудеса.

— А той истински медиум ли е? — скептично уточни младежът.

Много ми се искаше да му покажа неприличен жест, широко разпространен и в двата известни ми свята, но вместо това просто убодох възглавничката на пръста си с игла, която винаги носех в един от джобовете си, и започнах да рисувам руната „Духовен удар“. Всъщност руните в гофу почти не приличат на онези неща от няколко линии, които славяните са рисували, или на малко по-сложните китайски йероглифи. Всичко беше много, много по-обемно и се подчиняваше на определени логически и математически правила: разстоянията между линиите, ъглите, дори дебелината. Аз самият все още не разбирах защо толкова добре ми се получаваше да запомням и рисувам тези неща. Никога не съм се отличавал със способности към изобразителното изкуство, но тук всичко вървеше като по масло.

— Ами да проверим — весело каза Лора. — Ако неочаквано не успеем да се справим, медиумът ще ни се притече на помощ.

Изглежда моите разкази за прокажената хрътка не предизвикаха никакъв страх в триото. Виждах по-скоро ловна тръпка и любопитство, при това тръпката беше най-много изразена при момичето. Дони, както и в болницата, се държеше доста уверено, но леко нервно, а Макс гледаше със същия недоверчив интерес както на хрътката, така и на моите опити да рисувам гофу. Въпреки че, разбира се, младежът се опитваше да скрие любопитството си под маската на високомерие, но не му се получаваше много добре.

Очевидно хрътката също изпитваше пълна липса на страх към триото и затова не бързаше да атакува, само ги гледаше предпазливо с полусвити лапи. От моето място до капака на колата случващото се изглеждаше много странно: трима души, единият от които държи в ръцете си стоманена бейзболна бухалка, другият оформя огнено кълбо в дланта си, а третият просто си подсвирква някаква весела мелодия, обхождат в полукръг опърпано кученце. Този „боен отряд“ очевидно беше твърде голям за толкова слаб противник.

Странно, но лично в мен малкото обгоряло кученце изобщо не предизвикваше съжаление. От него лъхаше нещо невероятно злобно и опасно, макар че може би само аз го усещах. Днес всички същества предизвикваха в мен странни предчувствия, нещо като спонтанни пристъпи на лека емпатия.

— Ох, горкото паленце — каза Лора с мек глас, накланяйки глава настрани. — Наистина ли трябва да го убиваме? Той всъщност е жертва на садистични експерименти.

Сякаш разбирайки думите ѝ, прокажената хрътка изскимтя и накуцвайки с предната си лапичка, тръгна към нея.

— Не се подвеждайте — казах аз, продължавайки да рисувам руната. — Това е опасна и злобна твар.

Дори в моя свят такива малки и постоянно лаещи кучета се наричаха „топки омраза“, а хрътката беше точно това. Усещах го дори с гърба си. И тя ме усещаше, очевидно се опитваше с всякакви способности да се доближи до мен на разстояние един скок.

— Тя с лекота направи дупка в тавана на колата — напомни Дони. — Това определено не е бедно беззащитно паленце.

— Добре, добре — въздъхна Лора и се обърна към Макс. — Изгори го и да се махаме отгук.

Макс протегна ръце пред себе си, мърморейки под носа си, че не е дошъл, за да бъде подчинен на Лора ходещ огнехвъргач. Миг, и от дланите му към кучето се изстреля огнена вълна, наистина силно напомняща действието на ръчен огнехвъргач „Шмел“.

Кучето изписка и опита да избяга, но изведнъж се натъкна на нещо невидимо във въздуха и буквално се разля на пътя. Веднага беше обхванато от огъня. До мен достигна миризмата на изгорена козина, допълнена от гърлен писък. Да, и такива неща се случват.

Огънят спадна и пред нас се появи абсолютно голо куче, покрито с червено-черна овъглена кожа. Но то все още беше живо и очевидно нямаше намерение да се предава. Отново се раздаде познатото гърлено ръмжене, от което всяка нервна клетка в тялото ми завибрира, както и прозорците на колата, и малката хрътка изведнъж започна да расте като балон. Овъглената кожа се пръсна, а на нейно място се появиха обсидианово черни люспи и остри рогови израстъци. И съществото не спря да расте дори когато надмина по размери всички познати ми породи кучета.

— Изглежда имаме проблем — прошепна Макс. — Лора, сигурна ли си, че си прочела информацията правилно? Този слон не е заплаха за Воин в пряка битка? Ъ-ъ... Лора?

Всички с искрено любопитство погледнахме към момичето, което беше извадило телефона си и сега снимаше проклетата хрътка.

— Защо ме гледате така? — без изобщо да се смути, попита тя. — Това е интересно. Като публикувам такова видео на моята страница, веднага ще стана най-популярното момиче в потока.

— Ти вече си най-популярното момиче в потока — недоволно отбеляза Макс. — А ако не ми помогнеш сега, скоро ще станеш най-мъртвото момиче. Но с много популярен гроб в гробищата!

Прокажената хрътка достигна размерите на малко теле и най-накрая спря да расте. Сега ръмженето ѝ напълно съвпаднаше с външния ѝ вид. А после това туловище, все още ръмжащо заплашително, се втурна право към мен. Изглежда изобщо не ѝ пукаше за останалите противници.

— Не я допускай до Рома! — извика Лора на брат си. — И ни дай поне минута за подготовка.

— Няма проблем — уверено кимна Дони.

Той вдигна стоманената бухалка и се втурна към хрътката. И ако съществото се движеше бързо, то младежът с татуировките на ръцете буквално изчезна от мястото, където стоеше, и в следващия момент се появи пред хрътката. Вече знаех, че Дони може да се движи бързо, така че не бях много изненадан и дори разбрах защо огромната твар се претърколи на пътя. Ускорението и масата на Дони, вложени в удара на стоманената бухалка, създадоха достатъчен импулс, за да изпратят в полет дори такова голямо създание като прокажената хрътка в режим „улт“. Какво е „улт“, ох, твърде дълго е за обяснение.

В първите мигове аз буквално се разкъсвах между необходимостта колкото се може по-бързо и без грешки да нарисувам руната и желанието да проследя развитието на битката. Но съдейки по случващото се, любопитството ми можеше да коства живота на всички ни, така че трябваше да се обърна и да се съсредоточа върху рисунката. С крайчеца на окото си обаче видях как Лора започва да движи ръце пред себе си, създавайки малко торнадо. В същия момент Макс застана до нея и започна да насочва огън в него, превръщайки въздушната фуния в ревяща огнена пещ.

Дони, от друга страна, продължи да играе бейзбол с гигантската чернолюспеста хрътка и го правеше доста успешно. Вярно, не нанесе никаква вреда на съществото, но успя много успешно да го държи на разстояние от нас. По-точно от мен, защото, съдейки по траекторията на движение и упоритостта на кучето, то се интересуваше само от моята личност.

— Готови сме! — извика в един момент Лора на брат си. — Отдръпни се!

По това време огнената вихрушка достигна височина пет-шест метра. Щом Дони отскочи от хрътката, вихрушката се изстреля към съществото като снаряд от прашка. Защо точно това сравнение? Лора направи много подобно движение с ръце, докато управляваше нещото. Хрътката се опита да избяга, но торнадото я последва. Само че стихията явно не беше толкова пъргава, така че се наложи да се намеси Дони със стоманената си бухалка. Удар, и миг по-късно се състоя сърдечна среща на хрътката с торнадото. Писъкът на съществото се смеси с воя на въздушната стихия, допълнена с огън, и то буквално беше разкъсано на добре изпечени парчета, ако се съди по миризмата на изгоряло. Вихърът мигновено изчезна, представяйки на нашето внимание димящите останки на кучето.

— Ха! Работата е свършена! — Макс се ухили с доволна усмивка.

Останах да стоя с довършеното гофу „Духовен удар“, без да знам дали да се радвам на успеха им или да се разстроя. Все пак троицата се справи с хрътката напълно без мое участие, което ме поставяше в не особено удобна позиция.

— Е, какво нарисува там? — саркастично попита Макс, тръгвайки към мен. — Безполезно е, но може би поне е красиво?

— Много — отвърнах мрачно, като свих в тръба готовото гофу.
— Но ти така или иначе няма да разбереш.

И тогава с крайчеца на окото си видях странно сияние върху останките на хрътката. Постепенно то се оформи в полупрозрачна фигура на куче-мутант.

— Виждате ли това? — попитах за всеки случай, сочейки призрака с ръка.

— Какво по-точно? — попита Дони и поклати глава. — Парчетата месо, останали от съществото?

Разбира се, никой освен мен не можеше да види призрака.

Мислех, че нематериалната хрътка веднага ще се хвърли към мен, но вместо това тя вдигна глава и протяжно зави. Първо реших, че иска да извика помощ, но вместо това всички търкалящи се по земята парчета плът и кости започнаха да се движат и бавно да се приближават към призрака.

— Уау, сега виждам! — възкликна таксиметровият шофьор. — Те се движат!

Честна дума, мислех, че самият призрак ще ме нападне. Това щеше да направи живота ми много по-лесен, защото винаги имах защитно гофу със себе си и дори срамните стрелички щяха да влязат в действие. Но вместо това призракът започна, като пъзел, да събира тялото върху себе си от малките, добре изпечени късчета месо.

— Създанието се възстановява! — констатира очевидното Макс. — Лора, трябва да разпръснем останките колкото е възможно по-далеч, за да спечелим време! Лора?

Момичето отново беше извадило телефона си и сега заснемаше събиращите се направо във въздуха парчета месо.

— Какво? — възмути се тя под нашите погледи. — Кога друг път ще видя подобно нещо? А и видеото ще стане просто страхотно!

— Да, като нищо — намръщено каза Дони. — Но то може и с чума да ни зарази, ако докоснем едно от тези парчета — той ме погледна въпросително. — Или не? Само за ухапване ли става дума, или е по-добре изобщо да не се докосва?

— Нямам представа — отговорих честно, като извадих още един празен лист енергопроводима хартия. — Но за всеки случай, докато има време, ще нарисувам още една много полезна руна.

Макс пристъпи напред и събра ръце пред себе си.

— Какво толкова се стряскате? Просто трябва да я изгорим до състояние на пепел, тогава няма да има какво да събира.

Той си пое дълбоко дъх, духна в оформените си като рупор длани и хрътката беше покрита от огнена вълна. Но това не продължи дълго, очевидно по-малко, отколкото младежът очакваше.

— По дяволите — изруга Макс, уморено бършейки потта от челото си.

— Не се разстройвай — сложи ръка на рамото му Лора, — това се случва при мъже в напреднала възраст. Просто при теб настъпва твърде бързо.

— О, разкарай се — озъби се младежът. — Използвахме твърде много сила за удара. Още не съм се възстановил. А ти самата можеш ли да направиш много в момента?

— Пффф — изсумтя момичето и демонстративно махна с ръка, разхвърляйки търкалящите се по земята парчета от съществото далеч от пътя.

Сега, знаейки за способностите на прокажената хрътка, изобщо не бях сигурен, че триото ще могат да се справят без моя помощ. Те не виждаха призрака, а дявол знае на какво може да е способна безтелесната част на хрътката. Ето защо бързо започнах да рисувам руната „Отслабване на вниманието“, надявайки се да объркам хрътката поне за известно време, необходимо ми, за да активирам атакуващо гофу. За щастие тази руна се рисуваше значително по-лесно от „Духовен удар“ и не би трябвало да ми отнеме прекалено много време.

— Дон, може би ти ще опиташ? — обърна се Лора към брат си.

Сега хрътката малко приличаше на страшното чудовище, което ни нападна в началото. Парчетата месо се залепваха на призрака на най-неочаквани места, появиха се опашка, око и част от главата, гръбначен стълб, лява предна и лява задна лапи, и всички тези части висяха във въздуха, без да се докосват. За наш късмет хрътката не бързаше да атакува, докато поне частично не завърши „събирането“ на тялото си.

Дони се стрелна напред и удари частично сглобения пъзел с хрътка няколко пъти с бухалката, но тя мина през съществото, избивайки само няколко парчета месо. Затова пък хрътката веднага реагира и замахна с лапа в отговор. Дони успя да избегне лапата и нанесе още няколко удара от различни посоки, опитвайки се да

подсече лапите, но безуспешно. Накрая реши да не рискува повече и се върна при нас.

— Тук не мога да помогна много — неохотно призна младежът, раздвижвайки дясната си ръка.

— Всичко ще бъде наред — увери го Макс. — Само трябва да си почина малко...

— Аха — не можах да устоя да не го подразня аз. — А хрътката ще чака, докато дойдеш на себе си.

Сякаш чула думите ми, тъй като едното ѝ ухо вече се беше оформило, тя скочи към нас. Сега Дони не можеше да я прогони с няколко мощни удара, но на помощ се притече Лора. Замахване с ръка и съществото отлетя на десетина метра.

Един път, втори, трети. При втория замах Макс се присъедини към нея, опитвайки се да добави „огън“ към ударите на вятъра, но ефектът беше твърде слаб. Парчетата месо се увиваха около призрака все повече и повече, възвръщайки на тялото предишната му форма. А и замахванията на Лора ставаха все по-слаби.

— Предлагам да се качваме в колата и да се махаме оттук — каза Дони, гледайки напрегната сестра си. Изглеждаше малко блед, очевидно беше изразходвал твърде много енергия за ускорението. — Очевидно не можем да се справим.

Приключвайки с рисуването на руната „Отслабване на вниманието“, аз веднага я залепих на гърдите си и се обърнах към хрътката.

— Момент. Само един опит — казах, наблюдавайки внимателно реакцията на съществото.

Разбира се, нямах никакво желание да рискувам живота си, но и да се изложя пред новите си познати не ми се искаше. Руната очевидно имаше ефект — съществото спря да се хвърля към нас и застина на място, раздвижвайки парчетата от главата си, сякаш опитва да ме подуши.

За разлика от Джеймс аз не можех да левитирам гофу във въздуха, така че сега ми предстоеше да се доближа до хрътката и чак тогава да активирам „Духовен удар“.

— Внимавай — изсъска Лора след мен.

Колкото повече приближавах до загубилата целта си хрътка, толкова повече пушеше гофуто на гърдите ми. И срещу момичето от

кладенеца, и срещу хрътката ползата от тази руна явно не беше голяма. Надявах се, че поне „Духовен удар“ ще подейства по-добре.

Приближих до хрътката на разстояние няколко крачки и сега можех съвсем подробно да разгледам парчетата месо, които образуваха тялото ѝ. Мислех, че те ще се сраснат и ще станат едно цяло, но не, оставаха си отделени и овъглени. Освен това парчетата се лепяха видимо не на анатомичните си места — на дясната лапа лесно се различаваха стърчащи ребрени кости.

Загледан в съществуването, аз не веднага разбрах, че руната на гърдите окончателно изгоря. Хрътката веднага обърна глава и скочи право към мен. В последния момент поставих гофуто с „Духовен удар“ пред себе си и влях цялата си достъпна енергия в него. Горещата хрътка не просто беше издухана, а буквално разкъсана на парчета и разпръсната по целия път. За щастие ударът беше насочен встрани и останките от звяра не ме удариха, иначе определено щях да се заразя с някаква смъртоносна болест. Но основният ефект беше не вредата, нанесена на физическата черупка, а ударът, насочен към призрака.

— Така ли „не си специализиран в съществата“? — шокирано попита Лора някъде зад гърба ми.

Не отговорих, а напрегнато гледах призрачната фигура на малкото кученце, което се появи на мястото, където бяха отхвърлени останките на хрътката. Нямах намерение да чакам отново да започне да се възстановява, така че бързо извадих запечатващо гофу и проклетата стреличка. Но не ми се наложи да я използвам — хрътката сама се хвърли към мен, но без плът и в толкова слабо състояние тя не представляваше особена заплаха. Поставяйки гофу пред себе си, аз просто го активирах, като мигновено засмуках кучето-призрак. Това беше.

— Ние просто вече го бяхме отслабили — изсумтя Макс, без дори да разбере странните ми действия с листовите хартия.

Бих искал да кажа на младежа, че те по принцип не можеха да направят нищо на хрътката, чиято сила в основата си беше призрак. С него можеш да се справиш само чрез прогонването или запечатването му, което аз и направих. Но всяко обяснение от моя страна сега щеше да изглежда като опит да увеличи заслугите си.

— Това ли беше? — попита Дони, появявайки се до мен. Той определено разбра нещо по моите действия и сега жадуваше за

подробности.

— Да — кимнах утвърдително. — Запечатах душата на хрътката, повече няма да се прероди.

Макс само изсумтя и вдигна очи към небето, сякаш не вярва на думите ми. Лора напълно спря да участва в разговора, само ентузиазизирано редактираше видеото на телефона си.

— Имам само един въпрос — замислено каза Дони. — Защо не се отдалечихме от кучето и не се подготвихме предварително? Ти можеше да изрисуваш колкото си искаш от твоите свитъци!

— Е, не чак колкото си искам — не се съгласих аз. — Не ми остана много хартия. Но като цяло, да, ако предварително си бяхме съставили план, тогава...

— Тогава нямаше да е интересно — прекъсна ме Лора, вдигайки поглед от телефона. — Готово, и готово. Не сме в Академията, за да се занимаваме с разбори след битка. Предлагам да съберем останките на съществото и да ги изгорим до пепел, просто за всеки случай. Може все още да са способни да заразяват дори след смъртта му.

Което и направихме, разбира се, без да ги докосваме. Лора събра всичко, което намери, а Макс се напъна и го изгори до пепел. Вярно, при това изглеждаше наистина уморен, сякаш беше разтоварил вагон с чували. Но на фона на съвсем пребледнелия Дони блондинът изглеждаше направо бодър. Дори Лора загуби малко от енергията си, но не достатъчно, за да спре да дразни момчетата или, не дай си Боже, да млъкне.

Вече на обратния път, след като се успокоих малко, аз разпитах триото за техния боен опит. Съдейки по поведението им по време на битката с хрътката, те явно не за първи път участваха в подобно мероприятие. И тук получих потвърждение, че никое изследване в интернет, или по-точно в мрежата, не може да замени простото човешко общуване. За половин час от тях научих повече за особеностите на обучението в местните академии, отколкото в дългите дни на ровене в публично достъпна информация в местните форуми. Оказа се, че във всяка академия има нещо като военни катедри, обучаващи абсолютно всички студенти как да се държат в случай на конкретна опасност и как да използват способностите си в битка. В това число се обучавали на работа в екип, което моите нови познати

често и доста успешно практикували. Разбира се, не ги пускали срещу демони, но с по-малки твари вече се били справяли.

— Да практикуват при порталите отиват старшите курсове, и то само най-добрите бойци — обясни Лора. — Ние сега сме в трети курс, но дори да бяхме в пети, пак нямаше да ни вземат. Слабички сме.

— Говори за себе си — направи недоволна гримаса Макс. — Аз ще се справя.

— Ние с кученцето едва се справихме — отбеляза Дони с усмивка. — А ти вече на демони скачаш.

— Да, демоните са по-сериозни от хрътката — съгласих се аз, спомняйки си онези колоси, които нападнаха Ника и мен. — Но поне не могат да те заразят с чума.

— Ти пък къде се пъхаш? — извика Макс. — Виждал си демони само на картинки!

— Защо на картинки? — изобщо не се смутих аз и му върнах шегата: — На видео. Сега е двадесет и първи век, за това отдавна са измислили компютрите и мрежата. Всъщност ние със сестра ми тази седмица случайно станахме свидетели на учение на представители на вашата Академия.

Лора се обърна рязко към мен.

— Тази седмица?

— Да, защо?

— На това излизане Грета получи травма...

Тя ме погледна въпросително. Е, ако Лора се опитваше да ме провери, аз не виждах причина да крия осведомеността си.

— Там имаше едно момиче, на което демоните откъснаха ръката — отвърнах охотно.

— Точно така, Грета — каза тя изненадано. — Но какво си правил там? Прихващането на портал е закрито и строго охранявано мероприятие.

Е, относно строго охранявано — тя силно преувеличава. Помислете само, пътят беше блокиран от полиция, и то само от едната страна. А и преподавателите действаха не особено бързо, въпреки че порталът се разшири преждевременно.

— Случайно минавахме оттам — казах небрежно. — По наши си работи. Може да се каже, че се занимавах с установяване на контакти с местните призраци.

Неволно си спомних момента, в който срещнахме момичето без лице, бродещо по пътя. Между другото, освен нея по селските пътища все още не бях срещнал нито един призрак. По улиците на града бяха значително повече. Този факт си заслужаваше да се осмисли... но по-късно.

— Само не ми казвай, че си търсил твоите призраци в гората извън града — изсумтя Макс. — Не отричам тяхното съществуване и известна опасност. Но не на всяка крачка.

— Призраци има навсякъде — казах саркастично. — Макар че си прав, извън града на практика няма. Но като цяло, ако не виждаш призраци, това не означава, че те не те виждат. Да, агресивните не са толкова много, но на практика по улиците на града обикалят много мъртви, а вие дори не ги забелязвате. И не само по улиците, във всяка къща може да живее призрак, за който обитателите дори не подозират.

— Да, да, разбира се — вече не толкова уверено се подсмихна младежът. — Измисляш си.

— Ако не искаш, не вярвай — казах аз спокойно. — Няма да те убеждавам в нищо.

Известно време пътувахме мълчаливо.

— Слушай, щом твърдиш, че призраци има навсякъде — обърна се Макс към мен с подозрително доволно изражение на лицето. — След седмица у дома ще има парти. Какво ще кажеш да дойдеш на гости, за да демонстрираш уменията си? Домът ни е много стар, със сигурност в него трябва да има някакъв призрак.

Погледнах го подозрително.

— Защо ми е? Да ти приличам на момче на повикване?

— Всъщност би могъл да минеш — подсмихна се Лора, гледайки ме през огледалото за обратно виждане, и веднага се смути. — Не, никога не съм ги виждала, но ти изглеждаш доста сладък.

Дори не знам дали да го считам за комплимент или обида.

— Ъ-ъ... момчета, може ли някой... друг да кара колата — каза Дони със слаб глас. — Не се чувствам много добре...

В същия момент главата му клюмна на гърдите и той пусна волана. Колата се отклони, излезе от пътя и с пълна скорост се насочи право към гората... може би ми се стори, но секунда преди това на пътя пред нас се мярна мъглива котешка фигура. Пратеникът на смъртта ли си казваше думата?

ГЛАВА 11

Ударът не беше толкова силен, колкото се опасявах, но въздушните възглавници все пак се задействаха. Затова лично аз се отървах с лека уплаха и насинено око от собствената си ръка, затисната между възглавницата и лицето ми. Глупав навик, да жестикулирам по време на разговор, трябва да се отуча да го правя в кола. Затова пък благодаря на друг мой страхотен навик — винаги да си слагам колана, дори и да седя на задната седалка. В моя свят за това действие ми се подиграваха и таксиметрови шофьори, и приятели, но аз винаги съм вярвал, че всеки допълнителен шанс за оцеляване в случай на инцидент си заслужава всяка насмешка. И воала, този инцидент се случи! Единственото нещо, което малко смаза гордостта ми, беше, че Макс остана невредим, въпреки че определено не беше с колан. Изглежда въздушната възглавница работеше добре и без предпазния колан. Жалко.

— Всички живи ли са? — попита Лора, освобождавайки се от автоматично надулата се възглавница.

— Аз съм цял — веднага отговори Макс.

— Жив — отвърнах кратко, докато се борех с лекото замайване и звъна в ушите. Изглежда ръката ми се оказа по-тежка, отколкото си мислех.

— Дони? — напрегнато попита момичето, побутвайки брат си по рамото. — Какво стана?

Русокосото момче с боядисаната в червено ивица на главата не отговори. Тогава Лора откачи колана и се опита да свести брат си, като леко го плесна по бузите. Не виждайки никаква реакция, тя първо опипа шията му, проверявайки за пулс, а след това и челото.

— Той целият гори и е потен — напрегнато каза тя. — Но дишането му е равномерно.

— Явно хрътката го е докоснала — предположих аз. — Или, за да се заразиш, е достатъчно просто да се доближиш до нея. Дони е

единственият, който е имал контакт с това същество, макар и чрез бухалката. Във всеки случай той трябва спешно да отиде в болница.

— Разбира се — съгласи се Лора. — Да излезем от колата и да го сложим на задната седалка.

— Мислиш, че колата ще запали? — попитах скептично.

— Пфф, това е „Рейвън“ — изсумтя Макс, отваряйки вратата. — Ще оцелее и след сблъсък с танк. Е, на ниска скорост.

По моя преценка колата се вряза в дървото със скорост от порядъка на седемдесет до осемдесет километра в час. Не съм експерт, но в моя свят след такъв инцидент от предницата просто нямаше да остане нищо. А колата да продължи пътя си и дума не можеше да става. Но „Рейвън“-ът на Дони наистина излезе от срещата с дървото като явен победител, плащайки само с мощната си стоманена броня и щети по предната решетка и ръба на капака. От пръв поглед стана ясно, че Макс е прав и двигателят не е засегнат, така че все още имахме шанс да се измъкнем оттук на собствен ход.

— Казах ви, че не трябва да нападаме това същество! — възмутено възкликна Макс, след като слезе от колата и огледа получените щети. — Вижте какво стана!

— Стига, ама че си хамелеон — изненадващо спокойно го отрязва Лора. — Ти самият пръв се хвърли в боя, като пръскаше слюнки и се перчеше.

Макс засрамено наведе глава и тихо промърмори, повече на себе си, отколкото на момичето:

— Нямахте слюнка там...

— А сега спри да дрънкаш глупости. Бързо прехвърляме Дони, след което ти сядаш зад волана и подкарваш колата, аз ще помогна с моите сили, ако не се получи да излезе — прекъсна го Лора. — Трябва възможно най-скоро да закараме брат ми в болницата.

— Ами ако е заразен?! — тръгна да възразява Макс, но под погледа на момичето моментално млъкна и мълчаливо започна да издърпва Дони от колата. Понечих да му помогна, но Лора ми заповяда да наблюдавам околността.

— Ти медиум ли си или какво? — логично разсъди тя. — Ние сме далеч от града, с нашия „късмет“ може да се натъкнем на още някое същество.

Само ако знаеше, че изобщо не е до късмет, просто аз самият съм като магнит за всякакви отвъдни същности.

Докато Макс и Лора пренасяха Дони, аз напрегнато се вирах в сумрака на идващата зора. Така и не разбрах, привидя ли ми се мъгливата котка или не? И доколко нейната поява може да е свързана със състоянието на Дони?

— Лора? — реших все пак да попитам аз, когато Дони се озова на задната седалка. — А ти видя ли нещо подозрително пред нас точно преди брат ти да загуби съзнание?

— Какво например? — намръщи се момичето.

— Някаква сянка... или дори животно?

— Не, нищо подобно. Защо?

— Стори ми се, че видях мъглива котка — казах неуверено.

— По-добре наистина да ти се е сторило — намръщи се Лора. — Нищо добро не носи срещата с нея. Във всеки случай трябва бързо да се махнем оттук. Хайде, Макс, тръгвай!

Макс седна зад волана, с лекота запали колата и се опита да прекъсне френската ѝ целувка с дървото. Предните колела бяха заседнали в някаква вдлъбнатина, но задвижването на четирите колела позволи на стоманеното чудовище спокойно да излезе на пътя и не се стигна до помощта на Лора. Ние с момичето бързо се насочихме към колата, но изведнъж между нас и „Рейвън“-а буквално изпод земята изникна странно същество. Ниско, някъде до кръста ми, но масивно, като някакъв земен елементал в джуджешки вариант. Въпреки че, не, неочакваният гост не беше от камък, а просто имаше много плътна землистокафява кожа, съчетана с лапи, подобни на тези на къртица.

— Вни...

Едва успях да отворя устата си за предупредителен вик, когато точно пред носа ми се мярна сянка. Мъгливата котка, а това беше именно тя, скочи върху „къртицата“, с едно щракване на челюстите ѝ откъсна главата и също толкова бързо се разтвори в полумрака.

— ... мавай — завърших аз.

Макс изскочи от колата с намерение да ни се притече на помощ, но закъсна. Дори Лора нямаше време да реагира, въпреки че един вихър блъсна обезглавеното тяло на „къртицата“, като го отхвърли на няколко метра.

— И какво беше това? — озадачено попита тя, оглеждайки се в търсене на вече изчезналото същество.

— Мъгливата котка ни спаси — свих рамене аз, озвучавайки най-логичния извод. — Всичко е просто.

— Глупости — поклати глава тя. — А най-обидното е, че дори не успях да я снимам, какво страхотно видео щеше да се получи! — Лора бързо се взе в ръце, въпреки че очевидно беше готова веднага да тръгне да търси котката. — Добре, хайде да се махаме оттук възможно най-бързо. Дони трябва спешно да отиде в болница.

В колата се качих на задната седалка при Дони, затръшнах вратата и Макс веднага излезе на пътя и се понесе към града.

— Видяхте ли това? — емоционално възкликна той, стискайки със сила волана. — Мъгливото нещо откъсна главата на шумерската къртица!

— Защо „шумерска“? — вяло попитах аз.

Нощта се оказа толкова напрегната, че нервите започнаха не да се предават, а по-скоро отидоха на почивка. Просто ми писна да се страхувам и да треперя.

— Откъде да знам? — озъби се блондинът. — Ти си медиум, трябва да знаеш по-добре защо носят такива имена.

— Вече ти казах — въздъхнах уморено. — Съществата не са по моята част.

— Като стана дума за същества — каза замислено Лора. — Много е странно. Само за днес видях повече наистина опасни същества, отколкото за последните няколко месеца.

— Аз по-често контактувам със съществата поради естеството на моята работа — нервно каза Макс. — Но да, днес нямахме късмет. Започвайки от срещата с новото приятелче на Дони — той ми хвърли изразителен поглед през огледалото за обратно виждане. — Защо имах чувството, че мъгливата котка защитава теб?

— Това са глупости — намръщих се аз. — Защо й е? И изобщо колко умно може да бъде едно такова същество?

— Нямам представа — отвърна Макс. — Но всичко изглежда много подозрително — той пак ме погледна през огледалото за обратно виждане. — ТИ изглеждаш много подозрителен.

Лора го плесна по тила.

— Не дрънкай глупости и си гледай пътя — тя се обърна към мен. — А ти гледай Дони да не се влошава.

Сякаш можех да направя нещо, ако състоянието му наистина се влоши. Но и Лора разбирах, тя се хващаше за всяка сламка, включително и за такава безполезна като мен. Така че честно се опитах да следя дишането на младежа и бършех потта от челото му със салфетка.

— Коя е най-близката болница? — попита Макс. — Къде го караме?

Лора погледна картата на телефона си.

— Най-близко е Шеста...

— Да не сте посмели да го карате в Шеста — бързо казах аз. — Може да е опасно. Точно оттам ме преследва хрътката.

— От болницата? — не повярва Макс. — Що за глупости? Това са едни от най-защитените сгради в града. Откъде там изобщо могат да се вземат същества?

Нещо не бях забелязал добра охрана там, освен, може би, ходещите трупове и ниблерите. Но те едва ли влизат в стандартния пакет за сигурност на болниците.

— Точно тази болница разследвам — намръщвайки се, допълних аз.

Лора се обърна към мен и ме погледна много сериозно.

— Може ли да ни разкажеш по-подробно какво точно се случва в тази болница? Трябва да знам за какво или заради кого е пострадал брат ми.

По принцип това не се смяташе за някаква тайна, така че с готовност им разказах за всичко, което бях научил от призрака на момичето или бях успял да видя в болницата. През това време влязохме в чертите на постепенно пробуждащия се град: по пътищата се появиха коли, а по тротоарите хора бързаха за работа.

— Тоест, твоят учител те е изпратил сам с купчина хартия и четка срещу тълпа ходещи трупове и агресивни същества, начело с главното чудовище — Ездача? — захили се Макс. — От самото начало бях прав, не те харесват не само твоите родители, но и учителя ти. Може би всички те просто искат да се отърват от теб?

— Много смешно — изсумтях аз. — Отначало имахме само подозрения, откъде Джеймс можеше да знае колко е опасно там? Освен

това той изпрати Хухлик с мен.

— Малкото същество, останало като зелено петно върху стената на стаята за почивка? — попита Макс. — Добра помощ.

— Не говори така — възмутих се аз. — Дребосъкът умря като герой, докато се опитваше да ме спаси.

— И за какво, ако ти остават само седем дни, след което зловещата жена от кладенеца ще ти вземе живота — вече съвсем сериозно каза Макс. — Не те ли е страх?

Заслушах се в собствените си усещания. Странно, но в последно време толкова често изпитвах страх, че това чувство сякаш се притъпи и вече нямаше толкова силен ефект, както преди. А точно сега повече ме притесняваше състоянието на Дони. После ми се искаше да отмъстя за Деймис и да затворя проклетата манифактура на новия директор на Шеста болница, ако, разбира се, той е виновен за всичко. И чак когато свърша работата си, ще се заема с момичето от кладенеца. Не вярвам Джеймс и Миси никога да не са чували за подобно същество.

— Страх ме е, но има още цяла седмица, ще се оправя. Това не е първият път, когато ме заплашват отвъдни същности.

— Глупости — веднага реагира Макс. — Ще видим какво ще говориш след шест дни.

— Макс! — извика му Лора.

— Извинявай, но като специалист по животозастраховане не бих подписал договор с такъв клиент при никакви обстоятелства — сви рамене Макс. — Просто казвам, че момчето трябва да се отнесе по-сериозно към заплахата. И по-малко да се доверява на учителя си, който изобщо не цени живота му. А и на негово място бих се замислил за родителите си. Дори мога да препоръчам добър адвокат. Виждаш ли колко съм загрижен?

— Само ако можеше да се научиш да изразяваш мислите си правилно, грижливият ми той — бутна го с юмруче Лора в рамото. — Цена нямаше да имаш.

Може би така ми се стори, но Макс леко се изчерви от думите на момичето.

— Ще дойдеш ли с нас или ще отидеш до огнището на злото? — бързо се върна към саркастичния си тон Макс.

— За какво говориш? — не разбрах аз.

— Сега ще минем покрай Шеста болница. Планираш ли да се връщаш там?

Тук малко се зачудих. Планирах, разбира се, но да отида там сам, просто така? Дори не знам... Въпреки че, какво изобщо го мисля? Разбира се, че трябва да се върна, Джен все още спи в леглото. Просто ще трябва по някакъв начин да се промъкна вътре и да вляза в стаята си, нали никой не видя лицето ми. Прокажената хрътка беше убита и злодеите от болницата не знаят нищо за мен. Но първо ми се искаше да се уверя, че с Дони всичко ще е наред.

— Всъщност исках първо да дойда с вас, в случай че имате нужда от помощта ми...

— И с какво можеш да помогнеш на лекарите? — саркастично попита Макс. — Със съществата не си на ти, както показва практиката, а там имат такива специалисти. Страх те е да се върнеш на опасното място, нали? Признай си честно, а не си измисляй.

Най-обидното беше, че в мен изобщо нямаше страх. Всъщност бях притеснен за Дони, но нямах абсолютно никакво желание да убеждавам злобния младеж в това.

— Знаеш ли, остави ме на стотина метра преди болницата, за да не привличам излишно внимание — решително помолих аз. — И, Лора, нека си разменим телефоните, за да ме информираш за състоянието на Дони.

Изненадващо, но Макс също ми даде номера си и записа моя, въпреки че явно не ме харесваше. От друга страна, с него се познавахме съвсем отскоро и може би той така общуваше с всички около себе си.

Когато колата изрева с двигателя и се отдалечи надолу по пътя, аз останах да стоя сам на светлината на изгряващото слънце. Улицата до болницата беше на практика пуста, въпреки че на места имаше полупрозрачни фигури на призраци и профучаваха редки коли. Погледнах часовника и се уверих, че след половин час болницата ще отвори за прием, което означаваше, че лесно можех да се промъкна незабелязано в стаята си. Просто трябваше да изчакам момента, в който ще има достатъчно посетители, за да се изгубя на техния фон. А на охраната ще кажа, че стаята е платена предварително, а аз съм планирал да се преместя в нея едва тази сутрин.

Имах предостатъчно време, така че се прислоних до стената, извадих телефона си и известно време изучавах цялата налична информация за ниблерите и другите същества, които срещнах тази нощ. Между другото, наричаха къртицата шумерска заради интересната шарка на челото, много напомняща на шумерския йероглиф „рало“. За съжаление или за щастие нямахме време да го разгледаме, защото тя твърде бързо загуби главата си.

А после изведнъж си помислих „за какъв дявол?!“ и набрах номера на Джеймс. Ако аз не спя, значи не ми пука дали той ще спи, нека участва в разследването!

— Здравейте, вие позвънихте на най-добрия медиум в Барселона. В момента съм зает, спасявам поредната изгубена душа. Можете да ми оставите съобщение след звуковия сигнал или да се свържете с моята асистентка на телефонен номер...

Кого, по дяволите, спасява сега? Сигурно безгрижно спи, докато аз тук работя. Но нямаше какво да правя, трябваше да се обадя на Миси. От една страна, за разлика от медиума, изобщо не исках да я будя, а от друга страна дори не знаех дали ханьо изобщо спят? И ето че партньорката на медиума вдигна телефона още след първото обаждане, сякаш само това е чакала.

— Здравей, Рома — бодро поздрави момичето. — Защо не спиш толкова рано? Откри ли нещо интересно в болницата?

— Нямах представа — подсмихнах се аз.

Тя изслуша вече отработения ми пред Лора и Макс разказ за моите изследвания и нощни приключения до момента на появата на ходещите мъртви, и с изненада констатира:

— Добра работа си свършил. Дори статистиката си обобщил, кой би си помислил. Ако си прав, то новият директор е превърнал болницата в инкубатор за различни същества, а това може наистина да бъде печеливш бизнес. Браво на теб!

— Не мисля, че съм чак толкова умен. Просто на никого не му е хрумвало да сравнява подобни показатели — реших да се правя на интересен аз.

— Не принижявай способностите си. По-добре ми кажи как ти хареса нашия Ху? Сработихте ли се?

— Да, той добре се справи — малко смутено отговорих аз. — Справяше. Момичето от кладенеца го размаза по стената, но Хухлик

честно се опита да ми помогне и умря като герой.

— Честно се е опитал, значи? — някак зловещо процеди Миси.
— Е, за такава самоотверженост ще му дам достойна награда.

— Награда? — учудих се аз. — Как? Той е мъртъв.

— Това подло джудже е по-трудно за убиване от безсмъртната хлебарка. Той просто е симулирал смъртта си, за да не трябва да се бие със силна същност.

Ах, този малък задник! А аз го защитавах от подигравките на Макс, смятах го едва ли не за герой!

— Надявам се, че си успял да избягаш от нея? — леко напрегнато попита Миси. — Макар че защо ли изобщо питам, сега разговаряш с мен, значи си успял.

— Ами, как да ти кажа...

Втората част от моя разказ се отнасяше за събитията в гората. Миси ме изслуша изненадващо тихо, без да ме прекъсва и дори без да задава допълнителни въпроси. В един момент дори си помислих, че връзката е прекъсната, толкова тихо беше от другата страна.

— Съжалявам, Рома, но не нощните медицински сестри в болницата, а ти си ходещият мъртвец — каза тя накрая. — Да срещнеш Садако, шумерска къртица, мъглива котка и прокажена хрътка за една нощ и да успееш да оцелееш е просто невъзможно.

— Е, аз някак си оцелях — нервно изхихиках аз.

По някаква причина едва след думите на Миси изведнъж осъзнах, че случилото се с мен не е нормално дори за този свят. Лора ненапразно каза, че вероятността да срещнеш агресивно настроено същество извън града е доста малка. Приблизително същото като да се сблъскаш с мечка в горите на Карелия. Опасност има, това трябва да се вземе предвид, но мечките не ни чакат зад всяко дърво, а лично мен съществата, съдейки по всичко, явно ме чакат!

— Стоп, значи ти познаваш момичето от кладенеца?! — със закъснение осъзнах аз, защото определено не бях споменал името на Садако в разказа си.

— Знам я, знам я. Садако изобщо не е проблем, сега е по-важно да се справиш с болницата. Доколкото разбрах, до мазето така и не си стигнал?

Казано беше с такъв тон, сякаш ми е била поставена съвсем конкретна задача, която аз позорно не съм изпълнил.

— Ей, вие изобщо не вярвахте на моите подозрения — недоволно напомних аз.

— Джеймс не обича да разкрива картите си дори на собствените си хора, но истината е, че знаехме за подозрителните събития в болницата — небрежно ме информира Миси. — За съжаление, полицията не може да претърси болницата без достатъчно доказателства, а присъствието на Джеймс, и още повече моето, незабавно ще накара всички виновни за убийствата да се скрият. Точно затова Джеймс беше толкова склонен да те изпрати за пълни медицински изследвания. Ако те хванат някъде, където не трябва да бъдеш, значи си просто любопитен тийнейджър. Какво да вземат от теб?

Аха, да, освен да ме убият като ненужен свидетел.

— Ама че хитрец...

— Което си е така, така си е — гордо се съгласи Миси.

— Направих няколко снимки на Садако. Има и видеозапис от нападение на прокажената хрътка, макар и не на територията на болницата. Джеймс няма ли връзки в полицията, които да помогнат за започване на разследване въз основа на моето проучване и тези снимки?

— Неговите „връзки“ наскоро се опитаха да те отвлекат и сега най-вероятно хранят рибите в някое от многото езера около града. С останалите представители на полицията нашият най-добър медиум в града успя сериозно да развали отношенията си още по времето, когато началник беше Евгений Михайлов. Твоят баща винаги го подкрепяше и това не се харесваше на мнозина, така че сега „старите приятелчета“ си отмъщават на Джеймс, като му създават всевъзможни пречки при всяка възможност.

Ами да, съвсем близко до ума беше, че с неговия характер Джеймс едва ли има много приятели. Но той все пак е най-добрият медиум в Барса, наистина ли няма определена степен на доверие към него и най-важното — зависимост от работата му?

— Освен това Джеймс замина по работа и няма да бъде на разположение през следващите два-три дни — довърши ме Миси. — Отиде на място, където няма обхват. Много дълбоко под земята. Така че не може да ни помогне с нищо.

— Уау — възкликнах аз.

— Да, така че сега аз отговарям за теб — „зарадва“ ме ханьото. — И като истински приятел ще ти дам избор — да продължиш делото или да го отложиш до връщането на Джеймс. Доколкото разбрах, никой не те е видял, така че ще можеш да останеш в болницата, като внимателно — тя подчерта тази дума — опипваш почвата. Или просто събуди бодигарда си и се върнете в хотела.

Въпросът беше доста сериозен и трябваше добре да го обмисля. Срещата със Садако и прокажената хрътка показа, че срещу съществата не мога да направя абсолютно нищо: гофу са твърде слаби, а аз като боец съм твърде безполезен. Определено ми липсват бойни умения и най-важното — супер способности, за да им се противопоставя.

— А ако все пак реша да продължа, какво ще трябва да направя? — реших да уточня аз.

— Намери Хухлик и с негова помощ разбери колкото се може повече за случващото се в болницата, направи още снимки и клипове и най-важното — запечатай призрака на момичето. Нейните показания в църквата ще са достатъчни, за да заинтересуват свещениците и да започне официално разследване. А там току-виж и ние получим поръчка. Но дори и да не получим, решаването на такъв случай ще е страхотна реклама за Джеймс, мисля, че той ще бъде доволен.

Ами да, разбира се. Той получава безплатна реклама, а аз какво? Поредното попълнение към топ списъка на нощните ми кошмари?

— И най-важното, не влизай в мазето. Ако Ху е прав и тук е замесен Ездач на трупове, то той е твърде опасен. Освен това Ездачът предпочита да действа с чужди, най-често мъртви ръце, и в случай на опасност просто ще избяга.

В този момент видях входящо обаждане от Лора.

— Изчакай малко, звънят ми по другата линия — казах бързо на Миси и превключих. — Да, Лора, здравей. Как е Дони? Пристигнахте ли вече в болницата?

— Много зле — напрегнато отвърна момичето. — Състоянието му се оценява като стабилно тежко. Поставиха го в изкуствена кома, но дори и така ще издържи не повече от две денонощия.

По дяволите, а аз мислех, че местната медицина без никакъв проблем ще се справи с болестта, дори и тя да е получена от мистично

същество. А най-обидното беше, че на практика Дони пострада заради мен. Ако не го бях помолил за помощ, той щеше да е жив и здрав.

— И нищо не може да се направи? — разстроено попитах аз.

— Колкото и да е странно, може — зарадва ме Лора. — Но за това е нужно тяло на прокажена хрътка.

Плеснах се по челото.

— Но ние я изгорихме!

— Казах ви, че не трябва да я изгаряме! — чу се на заден план гласът на Макс.

Аха, сякаш не беше той първият, който предложи да се изгорят останките на хрътката възможно най-скоро, за да не се прероди отново. Ето това вече наистина е „хамелеон“, както правилно го нарече Лора.

— Докторът каза, че овъглените останки така или иначе не биха ни помогнали — успокои ме момичето. — Трябва ни жива хрътка.

— Жива?! — неволно гласът ми премина във фалцет. — Как изобщо си го представяш?!

— Няма друг вариант — обясни момичето с леко замаян глас. — Тези същества отделят различни отрови с дъха, слюнката и кожата си. За да се определи точно с какво се е заразил Дони, трябва да се вземат различни проби.

— Но хрътката е мъртва...

— Тукашният специалист по съществата казва, че там, откъдето е дошла тази твар, може да има и други. И е много вероятно те да са от едно и също котило, тоест да имат сходни способности. Как мислиш, има ли шанс някъде в мазето на болницата да има и друго такова същество?

Ниблерите и бахтаки обикаляха из коридорите по много, тоест и прокажената хрътка можеше да не е една. Ако в мазето отглеждат същества, то аз бих могъл да намеря друга хрътка там и да взема проба.

— Може би — казах неуверено на глас. — Но всичко, което касае болницата, са само мои догадки. Точно сега решавахме дали си струва да продължим разследването...

— Разследване? — повтори Лора. — Не-е, това няма да е разследване, а лов. Днес ние с Макс ще дойдем при теб в Шеста болница, и тази вечер ще обърнем всичко с краката нагоре.

— Какво означава „ние с Макс“? — чу се на заден план възмутеният вик на младежа. — Лора, не съм се регистрирал за това!

— Това е, до скоро — бързо каза Лора. В слушалката се чу някакъв шум и звучен шамар. — Прати ми номера на стаята и етажа, ще се опитаме да се настаним по-близо до теб.

Разговорът приключи и аз се върнах към Миси.

— Кхм, изглежда продължавам разследването — казах й аз.

— И правилно — одобри решението ми ханьо. — Както се казва, на когото е писано да бъде обесен, няма да се удави.

— Какво? — ококорих се аз.

— Казвам, че се справяш страхотно — изхихика тя. — Правилно решение. Джеймс беше прав за теб.

ГЛАВА 12

— Но имам нужда от помощ: почти ми свърши енергопроводимата хартия и искам нормални ножове — реших да стана малко нахален аз. — Да излизаш срещу съществата със стрелички дори не е смешно.

Въпреки че защо нахален? В крайна сметка това са наистина необходими неща, особено сега, когато знаем, че това не е моя измислица и в болницата наистина е опасно. Би било хубаво да повикат тук някакъв специален отдел или местните спецчасти, за да блокират целия район и да претърсят болницата от мазето до тавана. Но Миси очевидно е по-наясно как най-добре да действа в тези условия, така че да споря с нея, без да познавам в дълбочина местните реалности, беше просто глупаво. Но виж да се пазаря за допълнителни средства можеше и да опитам.

— Всъщност бодигардката ти има оръжие — напомни ми ханьо.

Честно казано, вече бях забравил за спящата в болницата Джен. По думите на Джеймс силната ѝ страна била предчувствието за опасност, но това не ѝ помогна много срещу сънната светулка, заради която тя пропусна нощните ми приключения. Между другото, ще трябва да разбере как може човек да се предпази от такова въздействие, в противен случай следващия път може и мен да приспят.

— Но на мен не ми се свиди. Ако искаш, мога дори и огнестрелно оръжие да ти изпратя по куриер — внезапно предложи момиче.

— Наистина?! — зарадвах се аз.

— Не, разбира се — изхихика Миси. — Но ще ти заема един нож. От личната си колекция. Ще отговаряш за него с главата си!

Нещо в тона ѝ ме напрегна.

— Може би не си струва...

— Твърде късно, вече реших да ти поверя едно от моите „бебчета“. А сега отивай да си поспиш, мъртъвците сигурно са решили, че Садако е изляла нарушителя и теб едва ли ще те свържат с

нощните събития. Добре, че камерите в болницата са изключени, а Хухлик унищожил главата на мъртвеца, който видя лицето ти. Остава въпросът с хрътката, но това е същество, а не контролиран мъртвец, никога не знаеш къде може да се е загубила. Най-важното е, когато се върнеш в стаята, да прибереш запечатващото гофу в чантата.

Неволно прокарах ръка по якето, където беше вътрешният джоб. Ако гофу не се справя с духа на прокажената хрътка, аз щях да усетя парене от изгарящата хартия, но засега всичко беше наред.

— Ще прекарам тази нощ в изучаване статистиката на смъртните случаи в градските болници, но вече през моите източници, ти посочи доста интересни закономерности — продължи Миси. — И новия директор на болницата ще се опитам да намеря във вътрешните бази, може да изскочи нещо интересно.

— Но как... — започнах аз, но Миси вече беше затворила и аз довърших въпроса за себе си: — ... да се върна незабелязано в стаята?

Бяха ме оставили достатъчно далече от болницата, за да не привличам излишно внимание към себе си, така че можех спокойно да гледам сградата отстрани и да чакам да се появят първите посетители, с които да се смеся. Друг план така и не успях да измисля.

Малко тишина и уединение след всички събития от нощта можеха да ми се отразят добре, но вместо това настроението ми постепенно се смъкна до депресия. В този свят успех да се сприятели с двама души и единият от тях вече е мъртъв, а вторият ще умре след два дни. И би било глупаво да смятам, че тяхното състояние няма нищо общо с мен. Свързано е, и още как! И ако вината за смъртта на Деймис е само частично моя, то за състоянието на Дони на сто процента съм отговорен аз.

— Извинете, случайно подслушах разговора ви по телефона...

Подскочих от изненада, обърнах се, после сведох поглед надолу и видях човешка глава да лежи на тротоара. Призрачна, разбира се.

— А ти кой си?!

— Роналд — представи се главата. За да ме вижда, тя лежеше на тила си и затова можех да разгледам равномерния разрез на шията, част от прешлен и останалите „прелести“ на вътрешната структура на човешкото тяло. Взрян в анатомичните подробности, аз изпаднах в лек ступор, а междувременно главата продължи: — Прощавайте, но по

обективни причини не мога да ви стисна ръката. Просто се търкалях покрай вас и чух, че се интересувате какво става в Шеста болница.

— Може и така да се каже — предпазливо се съгласих аз. — А вие знаете ли нещо?

Откъсвайки се най-накрая от хирургически перфектния разрез на шията, аз огледах лицето на моя събеседник. Тънки черти, спретната сива брадичка и сива коса с лека плешивина отгоре. Странно, но дори ми изглеждаше познат, макар че нямах представа откъде.

— Така се случва, че често се търкалям покрай това място и виждам много неща. Е, ако трябва да съм откровен до край, преди да се превърна в призрак, бях директор на тази болница и знам много за нейната, така да се каже, вътрешна кухня.

Главата се изкикоти на собствената си шега и аз също се опитах да наподобя лека усмивка, но не ми се получи толкова добре.

— Директор?

Замислих се за миг, спомняйки си проучената наскоро информация. И наистина, външно главата подозрително много приличаше на Роналд Тумс, бившия директор на болницата! Предшественикът на Ездача на труповете. Едва снощи разглеждах снимката му в нета, затова лицето и името му още не са се изпарили от главата ми.

— Но предишният директор доброволно си е подал оставка и се е преместил в друг град — спомних си аз.

— Де да беше така — въздъхна главата. Въпреки че призраците не дишат, а отрязаните глави дори и бели дробове нямат, но явно навикът си е навик. — Отрязаха ми главата посред бял ден в собствения ми кабинет. И знаете ли кое е интересното? Откакто се занимавам с медицина, винаги съм вярвал, че когато се отреже глава, мозъкът умира почти веднага. Но се оказа, че времето е повече от достатъчно, за да види както доволната усмивка на убиеца, така и бавно падащото на пода обезглавено тяло. Моето тяло. Много странно преживяване, знаете ли. Не ви съветвам да го преживявате.

Не по-странно от лежерен разговор с търкаляща се на земята глава. Между другото, на улицата се появяваха все повече и повече хора, градът се пробуждаше и ставаше все по-трудно да говоря с призрак, без да привличам твърде много внимание. Даже за всеки случай клекнах и извадих телефона, като се правех, че говоря по него.

— И мъртвото ви тяло е предало болницата на новия директор, но вече под негово управление? — предположих аз.

— Не знам такива тънкости, но явно не съм аз — с усмивка отговори главата.

Нощта беше доста тежка и съобразявах тромаво, но все пак успях да събера две и две.

— Значи излиза, че вие можете да свидетелствате срещу него! — зарадвах се аз. — Ще ви запечатаме в свитък, ще ви отнесем в църквата и новият директор ще плати за убийството ви.

— Страхотно — съгласи се Роналд. — Само че не той ме уби.

Изглежда две и две все пак не се получи.

— Нали казахте, че сте видели лицето на убиеца? — попитах озадачено аз.

— Да. Само че беше една от нощните сестри. А този, който зае моето място, никога не съм го срещал.

— Жалко — неволно се изтръгна от мен.

— Извинете ме, че умрях толкова безполезно — горчиво се усмихна главата, карайки ме да се смутя. — Но все пак мога да ви помогна с някои неща, например добре знам плана на болницата. Съдейки по това, което чух, сега за вас може да представляват интерес служебните входове за работещите тук.

— И вие може да ми ги покажете? — зарадвах се аз.

— Без проблем. Дори пазя кодовете на ключалките в главата си.

Шегата беше за три минус, но я оцених.

— Мислите, че не са ги сменили ли? — попитах с любезна усмивка.

— А защо? Това са моите лични кодове, които знаех само аз. Силно се съмнявам, че новият директор е започнал да прави промени в системата за сигурност, знаейки много добре, че вече съм мъртъв.

— Логично — признах аз. — Тогава ми покажете пътя.

— Разбира се — съгласи се Роналд. — Но може да отнеме известно време...

И тогава видях как на практика призрачната глава се придвижва по земята: задаваше импулс с помощта на езика, ушите и челюстта, като постепенно се разклащаше, докато започне да се търкаля в правилната посока. И това изглеждаше направо отвратително, като нов прочит на приказката „Питката“ в жанра траш-хорър. Но и да нося

призрачната глава в ръце също не можех, пръстите ми просто минаваха през нея, в което веднага се убедих.

„Не, не става така“ — помислих си раздразнено.

Да чакам Роналд да се търкаля и да посочва пътя би било просто глупаво. И въобще, как изобщо той може да се ориентира в пространството, ако постоянно се върти?

— Почакайте — не издържах аз. — Нека опитам да ви помогна.

Ако запечатам бившия директор в гофу, той вече няма да може да показва пътя. Но и да се търкаля пред мен като „питка“ също не можех да го оставя, тъй като тези негови избутвания с езика и ушите бяха доста бавни, а и не изглеждаха особено приятно. Затова пък имах в себе си практически безполезната в боя стреличка с атакуващо гофу, прикрепено около нея.

— Може малко да боли — предупредих го аз, без да съм сигурен какво точно ще стане.

Имаше шанс стреличката просто да развъплъти главата, но по някаква причина бях сигурен, че всичко ще се получи. При хладните оръжия мощността на сработване на гофу зависеше от силата на удара и ако внимателно пробия главата, пораженията биха били недостатъчни за развъплътяване. Вярно, тук много зависеше и от силата на самия призрак, но тъй като Роналд беше достатъчно упорит да използва такъв извратен метод на придвижване, значи и волята му беше повече от достатъчно.

Преодолявайки отвращението, аз с много внимателно движение въткнах стреличка в отрязаната шия и вдигнах главата от земята. Много странно усещане — тя беше абсолютно безтегловна, но въпреки това се чувстваше като допълнителна тежест в ръката. Трудно е за обяснение, сякаш мозъкът вижда обекта и предполага колко тежи той, но прави грешка в изчисленията и създава някакво призрачно усещане за маса.

— Страхотно! — възхитено възкликна Роналд. — Най-накрая мога да се придвижвам като нормален човек.

Много странна представа за нормалност имаше. А още по-странна при мен се получи „близалката“ ми. Добре, че единствено аз можех да я видя.

— Ще ви обясня как да влезете и в кой момент можете да се промъкнете през охраната. И кодовете ще ви дам. Но мен самия по-

далеч от прага защитата от призраци няма да ме пусне, вече опитам — забърбори главата. — Трябва да заобиколим сградата от дясната страна, там има портал и пропускателен пункт...

Виж, за руните, които защитаваха сградата от призраци, съвсем бях забравил, а те продължаваха да си работят. Впрочем, на този проблем имах решение, просто трябваше да използвам запечатващо гофу, за щастие за главата стандартните руни щяха да са достатъчни и нямаше да се налага да рисувам нищо специално. Още повече, че вече няхах нищо наум, а и честно казано, не исках отново да си порязвам ръцете.

Явно от радост, че вече не е нужно да се търкаля по земята, Роналд изливаше думите в непрекъснат поток. А може би просто му е липсвал събеседник? Как изобщо си прекарват времето призраците? Леброн, когото срещнах на улицата, гледаше сериали с жената, живееща на първия етаж на съседната сграда. Поне имаше с какво да си запълва времето, докато душата му окончателно отслабне и сама се развъплъти. Но Роналд по принцип се придвижваше трудно. И между другото, ако е умрял в болницата, как тогава се е озовал на такова разстояние от нея? Той очевидно е призрак на мястото, а те обикновено не могат да напускат сградите, в които са умрели.

Исках да задам няколко въпроса на Роналд, но не успях да преодоля изливащия се върху мен словесен поток. Но във всичко това имаше и нещо добро — Роналд наистина ми показва как да вляза в болницата незабелязано, като мина през гаража на линейките и съблекалнята за персонала. Оказа се, че не е толкова трудно да се промъкнеш покрай служителите, ако знаеш всички кодове на вратите и точния час на смяната.

Проблемът възникна чак в момента на прекрачване на прага на сградата: аз минах, но главата на призрака остана отвън и падна на земята.

— Да, точно затова не успях да вляза — тъжно каза Роналд от прага. — Навремето похарчих много пари за скъпа защита, сега съжалявам.

— Няма проблем — казах аз. — Просто се отпуснете и не се съпротивлявайте. Когато се озовем в спокойна среда, отново ще ви пусна.

След което използвах гофу да запечатам главата и спокойно я пренесох през прага. Вече знаех накъде да се насоча, така че реших да не освобождавам призрака, докато не вляза в стаята си. Никога не се знае дали няма да срещна по коридорите някой, който може да вижда или усеща призраци. А и някак си беше неудобно да ходя с „близалка“ във формата на човешка глава.

До моя етаж се качих доста предпазливо, но никой не ми обърна внимание. Логично погледнато, защо някой би се заинтересувал от обикновен младеж, който отива към стаята си? Нощните сестри видяха как Садако ме придърпва и сигурно вече ме мислят за мъртъв. Макар и за всеки случай да изпратиха след мен хрътка, момичето от кладенеца можеше да е изяло и нея. Като цяло бях съгласен с Миси, че няма нужда да се притеснявам за себе си. Във всеки случай не и през деня.

Въпреки това в стаята влязох тихо като мишка — ако Джен още спеше, не исках да я събудя. Ще започнат въпроси, ще трябва да обяснявам наново всичко, а се чувствах абсолютно изцеден. Мечтаех да рухна в леглото и да спя поне няколко часа. Щом затворих вратата зад себе си, силите окончателно ме напуснаха и цялата умора от изпитанията през тази нощ се стовари върху мен. Краката ми омекнаха, пред очите ми притъмня и за миг се изгубих в пространството. Подобно нещо се случва, когато след някакво екстремно събитие адреналинът спадне и започне „махмурлука“. Само че аз тук половината нощ издържах на адреналин и сега едва си движех краката.

„Уау, спокойно — казах си мислено. — Това е лека слабост, вземи се в ръце.“

Изненадващо, но Джен все още спеше и не реагираше по никакъв начин на моите прокрадващи се и в същото време тътрещи стъпки. Но успях да направя само няколко крачки, когато Хухлик се появи от нищото и се хвърли да прегръща крака ми.

— Малкият Ро! Жив! — радостно възкликна той. — Вече реших, че момичето те е погълнало!

— А аз си мислех, че тя те е разплескала в стената — смутено казах аз. Нещо не бях забелязал откога с Хухлик сме станали толкова близки, че така да се радва от появата ми.

— Пфф, аз не съм толкова лесен за убиване — изсумтя Ху. — Но виж ти как си се измъкнал от лапите, или по-скоро от косата на

момичето, това е просто невероятно! Това е най-опасното същество от всички, които съм срещал!

— Ами тя просто ме погледна и изчезна — отговорих честно аз, като хвърлих поглед към вратата на бодигардката. — Но обеща да се върне след седем дни. И недвусмислено намекна, че няма да надживее следващата среща.

— Ха! Отлично! — радостно възкликна Ху.

— Какво му е отличното? — уморено се намръщих аз.

— След седем дни вече няма да отговарям за твоята безопасност! Така че умирай колкото си искаш! — махна с ръка към мен гадинката. — Значи това беше. Да се махаме оттук.

Аз не помръднах.

— Накъде хукна?

— Към офиса на Джи, разбира се — без да се обръща, отговори Хухлик. — Сега ще събудим бодигардката ти и се махаме оттук възможно най-бързо.

— Още не сме приключили тук и никъде няма да ходим. И защо бодигардката още спи, въпреки че огласяме цялата стая? — подозрително попитах аз. — Толкова ли силно е упоена?

— Не. Всъщност аз удължих съня ѝ, за да... — смути се джуджето. — Да го кажем така, за да отложим малко момента на обясненията с Джи и Миси. Мислех, че ти си... Да я събудя ли?

Представих си как разказвам на бодигардката за моите приключения и поклатих глава.

— Нека да е след няколко часа. Трябва да си почина малко.

— Дали няма да е по-добре да го направиш някъде другаде? — намръщено предложи Хухлик. — Тук има ездач на трупове, прокажена хрътка, ниблери, бахтаки и кой знае какво още. Защо изобщо искаш да се ровиш тук?

— Прокажената хрътка можеш да е зачеркнеш от списъка — махнах с ръка аз, прозях се широко и прибрах гофутото от вътрешния си джоб в чантата. — Сега ме остави да си почина малко и после ще обсъдим всичко...

Проснах се на леглото и възторжено прегърнах възглавницата.

— Е, тогава да зачеркнем и ниблерите — чух тихия глас на Хухлик, преди да се отнеса.

Отваряйки очи само след миг, аз се почувствах като разбит на малки парчета, сякаш са ме били с крака, ръце и нещо по-тежко, а може би и по-твърдо. Имах чувството, че само съм мигнал, но веднага видях надвесената над мен Джен. Обикновено намръщаното ѝ изражение сега изглеждаше особено раздразнено.

— Какво си правил тази нощ?

— Основно спях, като вас — не се сдържах от шегата аз и посегнах към телефона, за да видя часа.

Леле, усещането беше, че току-що съм затворил очи, а бяха минали три часа!

Джен бавно издиша, явно се успокояваше.

— А освен това?

Все още без да отварям очи, аз не успях да филтрирам отговора и затова отговорих максимално честно и подробно:

— Говорих с призрак, гониха ме ниблери, убих ходещ мъртвец, телепортирах се на двеста километра от града и там като по чудо се спасих от Са... — тук се поколебах, кой знае защо реших повече да не произнасям името ѝ на глас — едно много силно същество, като същевременно се запознах отблизо със сенчеста пантера. А, освен това убих и запечатах една прокажена хрътка, но вече не сам. Общо взето един типичен петък.

Бодигардката ме гледа дълго, след което направи гримаса и махна с ръка.

— Добре, да допуснем, че е вярно — тя още веднъж издиша бавно, явно се успокояваше. — Но защо си направил всичко това без мен? И защо, по дяволите, съм спала десет часа?!

Въздъхнах тежко и много накратко ѝ разказах за случилото се, разбира се, изглаждайки максимално ръбовете и намалявайки нивото на опасност. Въобщо, аз изглежда започнах да свиквам да казвам истината така, че да изглежда изгодна за мен. А в хода на разговора забелязах, че Хухлик подозрително е изчезнал някъде.

— Ах, ти... Тоест тази статуетка е била жива?! — напрегнато уточни Джен.

— Ами да.

Изглежда жената смяташе дебелото зелено същество за „сладко“ само под формата на статуя. А осъзнаването, че с нея в стаята ѝ през нощта е имало подобно чудовище изобщо не я зарадва.

— И къде е тя сега? — попита тя сухо.

— Не тя, а той — поправих я аз. — Идея си нямам. Съществата са много добри в криенето.

Пъшкайки, станах от леглото, протегнах се с цяло тяло и за пореден път си помислих, че катастрофално ми липсва време за подобряване на физическата форма. Да не говорим за бойни изкуства и овладяване на някакви семейни техники.

— Хухлик — извиках аз. — Къде си?!

Свих рамене и реших, че може просто да се разхожда из болницата, после тъжно погледнах тънките си ръце. А дали не може по някакъв начин да се появи магически надпис „две години по-късно“, както се случва в сериалите и книгите, за да се прехвърля веднага до момента, в който вече съм обучен майстор по бойни и магически изкуства? Засега като бойна единица съм нула, както беше и в моя свят, когато бях възрастен. Но там поне можех да се похваля с мускули благодарение на фитнеса, а тук дори това нямам.

Отворих вратата на банята и замръзнах на място.

— Хухлик! — вече гневно извиках аз. — Какво е това?!

Целият под беше покрит с трупове на кръгли, зъбати ниблери. Набързо можех да преброя повече от дузина. И според мен там не лежах само те, имаше и други същества.

Джен надникна в банята през рамото ми и отново изруга.

— Мамка му... какво, по дяволите, е това?

— Ниблери — обясних аз. — Същества, които изсмукват енергия от хора и призраци. Те тук патрулират по коридорите през нощта. По-точно, патрулираха.

Хухлик се показва изпод леглото.

— Да, тук съм, какво си се развикал?

Джен моментално извади пистолет и го насочи към джуджето.

— Не стреляй, свой — почесвайки се по корема, каза джуджето.
— Нищо страшно не се е случило. Просто вчера малко побеснях и убих няколко същества като отмъщение за смъртта ти. Кой да знае, че ти ще се окажеш жив?

— Няколко?

— Десетки — добави джуджето.

— Мда... След подобно нещо едва ли директорът, известен още като ездач на трупове, ще повярва, че човекът, причинил проблемите в

болницата, вече е мъртъв — казах аз замислено. — Защо поне не ги разтвори с киселината си?

— Хей! — възмути се Хухлик. — Аз не съм бездънна бъчва, нямам толкова течност в себе си!

— Създай си навик да не убиваш повече, отколкото можеш да разтвориш — раздразнено отвърнах аз. — Какво ще правим сега? Скоро ще дойдат сестрите, или чистачките, или направо охраната за обиск, ако директорът е решил да намери питомните си същества.

Хухлик сви рамене.

— Не е мой проблем. Вече те посъветвах да си събереш нещата и да се махаш оттук.

И в този момент на вратата се почука.

Джен отново хвана пистолета, който тъкмо беше прибрала в кобура, и ме погледна въпросително, сякаш знаех какво да правим сега.

ГЛАВА 13

Чувствах се толкова разбит, че не се сдържах и изръмжах:

— Какво гледаш? Отваряй. Няма да организираме война посред бял ден. И прибери пистолета.

Джен ме погледна недоволно, но все пак се подчини и отиде да отвори вратата. Не разбирам отношението ѝ към мен, нали бодигардът трябва да се подчинява на работодателя си, а вместо това аз едва ли не ѝ се отчитам за действията си. Какво ти „едва ли не“, аз ѝ се отчитах. Пред нея, пред Миси и Джеймс, пред сестра си. Само на Хухлик не му пука какво правя, стига да не умра, докато съм под негова опека.

Последвах Джен до вратата. Нямахше нужда да казвам на Хухлик да се скрие, той и сам разбра всичко и моментално се изпари във въздуха.

Бодигардката откряна вратата и надникна през процепа.

— Кого търсите?

— В тази стая ли е Роман Михайлов? — неуверено попита познат мъжки глас.

Това Макс ли е?! Как ме е намерил?

— Джен, това е мой познат — успокоих бодигардката. — Пусни го.

Жената сви рамене и се отдръпна от вратата.

— Здравей, малък — весело поздрави младежът, влизайки в стаята и оглеждайки Джен от глава до пети. — Това твоя приятелка ли е или бодигардка?

Джен веднага посегна отново към пистолета. Изглежда е имала доста нервна сутрин и гореше от желание да застреля някого.

— Разбрах — веднага вдигна ръце Макс. — Значи, бодигардка. Е, тук ли ще ни е щаб квартирата за операцията „хвани хрътка“? Или ще се преместим в моята стая, тя е три пъти по-голяма. И има джакузи, можем да проведем събранието направо в него.

— Твоята стая? — повторих аз, като пропуснах покрай ушите си неприятното обръщение. — Каква е тази болнична стая, с джакузи?

Мислех, че при нас е VIP обслужване.

— Съжалявам, но си далеч от VIP, както и тази стая — изсумтя блондинът. — Максимум — just a little important people. Дори въпреки фамилията. Между другото във връзка с това имам въпрос, ти имаш ли нещо общо с онези Михайлови?

Не че криех произхода си, но нямах намерение да го крещя на всеки тъгл. А и да исках да премълча нещо, нямаше да успея.

— Далечен роднина — отговорих веднага.

— Разбра-ах — провлачи Макс. — Чух нещо за вашето семейство, което обяснява защо са те дали на медиум. Съчувствам ти, момче, но роднините не се избират.

— Аха — отвърнах уклончиво.

Макс ме потупа успокоително по рамото и по някаква причина започна да обикаля покрай всички стени на стаята, размахвайки телефона, а застаналата до вратата бодигардка го следеше с недоволен поглед. Създаваше впечатление, сякаш нарочно е застанала така, за да може в случай на нещо да пресрещне госта на изхода.

— И така, ти защо си тук? — обърнах се към младежа аз.

— Ами знаеш ли, реших да се погрижа за здравето си, да премина няколко оздравителни процедури, да си направя разни изследвания. Лора също се приготвя, скоро ще дойде.

Аз се намръщих.

— А не помислихте ли, че това може да изглежда подозрително? Още повече, че веднага идвате при мен.

— Помислихме си — съгласи се младежът, завършвайки странния си ритуал. — Но не ни пука. Проверих, като че ли няма бръмбари, така че можем да говорим открито — той се приближи до мен и тикна пръст в гърдите ми. — Не знам какви задачи ти е дал учителят ти, медиумът, но на нас ни трябва единствено труп на прокажена хрътка. Най-добре — няколко. Ако трябва, ще обърнем цялата болница. Дори ще кажа повече — намерим ли лабораторията, ще извикам тук цялата служба за сигурност на фирмата на баща ми и те ще накълцат всички ходещи мъртъвци на кайма — той размаха телефона пред лицето ми. — Те са ми на бързо набиране и чакат обаждане. За съжаление баща ми не позволи да щурмуваме болницата без никакви доказателства, иначе вече щяхме да сме изравнили тази сграда със земята.

— Но тогава този, който е превърнал болницата в място за отглеждане на същества, просто ще избяга — по инерция казах аз. По принцип, ако трябва да избирам между живота на Дони и залавянето на Ездача на трупове, еднозначно бих избрал първото.

Макс щракна с пръсти.

— Значи твоята задача е да разбереш кой е главният? И колко ти плащат за това? Просто ми е интересно. Задачата е самоубийствена за такъв слабак като теб. Колко струва животът на един чирак-медиум днес?

— Имам бодигард с мен — отбелязах, на което Джен само изсумтя. — Дори двама, общо взето. Така че не е чак самоубийство.

— Ами да, да, разбира се — подсмихна се младежът. — Е, колко? Между другото, не знаех, че Михайлови имат чак такива сериозни проблеми с парите, за да изпращат дори далечни роднини на толкова опасна мисия.

— Това... не е точно мисия — провлачих неохотно. — По-скоро мое лично желание. Нали ви казах, че тук умря мой приятел, дете, и това изглеждаше много подозрително.

— Отмъщението е нещо свещено — стана сериозен Макс. — Макар че... имам добра памет. Когато разказваше какво се случва в болницата, ти каза, че си разбрал за смъртта му чак когато си дошъл тук като пациент. Твоят учител от самото начало ли те изпрати тук със задача?

— Не, това беше изключително мое желание — повторих аз, чувствайки се малко глупаво.

Макс се хвана за главата.

— Значи рискуваш живота си безплатно? И дори без застраховка?!

— Технически все още плащам за енергопроводима хартия и мастило, както и за услугите на учителя — намръщено казах аз. — Така че поемам рискове далеч не безплатно. Това е скъпо удоволствие.

Младежът ме зяпна, сякаш съм луд, след това въздъхна уморено и се отпусна на стола.

— Така. Сега вече разбирам защо никой не застрахова медиуми. Вие сте оформени психопати.

На вратата отново се почука.

— А, ето я и Лора — Макс скочи на крака. — Сега ще я зарадвам, че сме се свързали с камикадзе, който дори плаща, за да рискува живота си напразно...

— Роман Михайлов, на процедури — извика неприятен женски глас зад вратата. — Вече закъснявате за ФГС^[1]!

Както се казва, войната си е война, но ФГС върви по график.

— Веднага отивам! — извиках в отговор.

Джен нямаше търпение да тръгне с мен, но аз кимнах изразително към банята.

— Ще отида сам. А вие се погрижете никой да не влиза в стаята — помолих бодигардката аз.

Макс погледна първо мен, а след това Джен.

— Нямах предвид мен, нали? Значи се обръщаш на „вие“ към бодигарда? Тя с какво е заслужила подобно обръщение?

Мда, за аристократите добрите ми маниери вероятно изглеждат недобре. В моя свят никога не съм обичал хората, преминаващи направи на „ти“, и се стараех да спазвам дистанция по всякакви работни въпроси, обръщайки се само на „вие“, но тук моят навик можеше да изглежда малко глупаво. Още повече, че с бодигардката наистина бяхме създали някакви странни отношения, тя не ми беше съвсем подчинена, но все пак беше длъжна да ми се подчинява.

— За това си има причини — промърморих аз.

Между другото, отговорът е универсален, трябва да го запомня. За всяко действие си има причина, дори тя да е възможно най-глупава и нелогична. Не съм виновен, че съм израснал в свят, в който има правила за добър тон и липсва понятие за аристокрация. Във всеки случай в Русия е съвсем нормално да се обръщаш към своите служители на „вие“.

В крайна сметка Макс отиде да търси Лора и обеща да се върне с нея след няколко часа, а аз тръгнах за ФГС с медицинската сестра. Малко ме притесняваше, че служителите на болницата изобщо ще извършват някакви манипулации с тялото ми. Дори да приемем, че медицинските сестри и лекарите, работещи за Ездача на трупове, не знаят, че именно аз съм причинил нощния хаос, можех случайно да стана част от статистиката на смъртните случаи и храна за съществата. Ще ми инжектират нещо грешно и ще умра от инфаркт като Дейм. Но във ФГС като че ли няма нищо опасно, освен че самата процедура е

много неприятна. Психически се подготвих за онази екзекуция с „червото“, което трябва да се глътне, но в този свят всичко беше много по-просто. Не, наистина имаше черво, но беше толкова тънко, че на практика не го усещах. Едва видима бяла прозрачна нишка, с камера на разширяващото се връхче, тя буквално сама се движеше надолу по гърлото, дори не трябваше да преглъщам.

— От какво е направено това нещо? — попитах сестрата след процедурата. Въпросът не звучеше много подозрително, едва ли всеки жител на този свят знае какво се използва в клиниките като кабел за ФГС.

— Червото? — уточни едрата жена. Тя изглеждаше така, че пациентите дори да не си помислят за съпротива — здрава, широка, донякъде приличаща на готвачката в дома на Михайлови.

— Да, от какво е? — повторих въпроса аз.

— Черво — каза тя отново и тогава осъзнах, че това беше отговорът на въпроса. — Има такива същества, нещо като червеи, стомахът им се използва за създаване на тръби за ФГС. Те са много здрави и се свиват сами, за да се придвижват по фаринкса и да не докосват стените му. Имат такъв рефлекс. След това е достатъчно да се даде кратък електрически импулс и те сами излизат обратно.

Ако самото ФГС изтърпях с лекота без рефлексии за повръщане, то след като научих за произхода на тръбата едва се сдържах.

— Кхм... и тези неща навсякъде ли се използват?

— Съмнявам се — поклати глава сестрата. — Това е изобретение на бившия ни директор, патентова го преди десет години.

— Роналд Тумс? — уточних аз.

— Да — зарадва се жената. — Чудесно е, че се интересуваш от медицина и история. Младите хора в наше време са погълнати от своите джаджи, вместо да четат книги гледат всякакви глупави клипове.

— Аз обичам да чета — честно казах аз. — И особено ме интересува историята на тази великолепна болница. Можете ли да ми кажете повече за предишния директор? Защо той, между другото, е напуснал поста си?

И жената, както се казва, „отплава“.

— О, господин Тумс е велик човек и изследовател. Той измисли много начини за използване на необичайните физически

характеристики на съществата в медицината. Болкоуспокояващи от слюнката на базилиски, регенериращи капсули от лимфата на ниблери, отглеждане на органи за трансплантация при допелгангери^[2], макар че този метод по-късно беше забранен от международната конвенция. Тръби за ФГС от червеи гожи, също.

— Уау — бях искрено изненадан. — Значи, той сериозно се е занимавал с изучаването на съществата?

— Един от най-добрите специалисти — потвърди жената. — Казват, че затова е заминал на Сребърния в затворен изследователски институт. Целият се е отдал на науката.

Е, явно не целят, тъй като главата беше останала тук.

— Също така беше много скромен, никога не се хвалеше с постиженията си в науката — продължи медицинската сестра. — Малцина в болницата знаеха колко много открития е направил. Повечето го смятаха просто за ексцентричен човек, който изучава съществата в свободното си време.

— А новият директор също ли се интересува от съществата?

— Г-н Прохоров? Не-е, той е просто добър администратор, но за болницата такъв човек се превърна в истинска находка. Умело намира спонсори, наема нови специалисти. Довърши учебния корпус, направи етажи с VIP стаи и благодарение на това вдигна заплатите на целия персонал.

— Мислите ли, че той е добър човек?

— Е, не го познавам лично, къде съм аз, къде е той — усмихна се жената. — Но за болницата той прави само добри неща. С пристигането му тя стана най-добрата в града.

Аха, само статистиката на смъртните случаи кой знае защо изобщо не се е променила. Може би защото храни с хора някои същества като Садако и ниблерите, макар че целта на цялото това огромно начинание все още е загадка за мен. А дали целта не е просто печелене на пари от съществата? Продължение на изследванията на предишния директор? Не, ако беше така, Роналд Тумс щеше да спомене, че пръв е превърнал болницата в лаборатория за изследване на съществата.

След ФГС ме заведоха на още няколко изследвания, дадоха ми порция витамини и ми позволиха да се върна в стаята. Но графикът все още беше доста плътен: имах масаж за следобед и венозна система с

нещо общоукрепващо. И, честно казано, най-много ме плашеше системата, знам ли какво ще сложат вътре. Предполагам, че там ще е по-добре да отида придружен от Джен, така шансът да ме отровят ще е по-малък.

На връщане се отбих при Луана, дежурната сестра на третия етаж, и се опитах да разбера още подробности за бившия директор. За съжаление, за разлика от сестрата, която ми направи ФГС, тя не се интересуваше особено от медицински открития. Спомни си само, че той постоянно се затварял в кабинета си на първия етаж, без да излиза от него с дни. Дреболия, но също и индикация, че може да е имал директен проход от кабинета до подземната лаборатория. За това, както и за много други неща, определено си струваше да попитам главата на призрака.

А после краката ми сами ме понесоха към стаята на Деймис. Не знам какво очаквах да видя там, още повече, че в нея вече бяха настанили друг болен — мъж на средна възраст. И точно до тази стая погледът ми се спря на слаба жена. Нещо в нея ми изглеждаше познато, първо спрях, после се обърнах и я последвах. Тя много приличаше на по-голяма сестра на Деймис. Само че ако Елла изглеждаше като рус ангел, то майка ѝ сега приличаше повече на побеляла сянка. Дори не мога да си представя как се чувстваше в момента, след като е загубила и двете си деца едновременно. Много исках да отида при нея и да ѝ кажа няколко успокоителни думи, но нищо не ми идваше наум. Така че я последвах, докато тя не влезе в един от кабинетите. За щастие вратата остана откритата и успях да чуя част от разговора:

— Кога мога да взема тялото на сина си? — чух гласа на жената, звучащ изненадващо спокойно.

— По правилата на болницата сме длъжни да направим разследване, за да се убедим, че не е допусната лекарска грешка — съчувствено каза лекарката. — Изчакайте, моля, още един ден.

— Същото казахте и вчера.

— Разследването все още продължава.

— Но аз все още дори не съм видяла тялото на сина си. Това нормална практика ли е за болница от вашето ниво?

Не е видяла тялото? Много странно. Ами ако е още жив? Шансът, разбира се, не е голям, но ако хората се използват за някакви

експерименти със съществата, то Дейм като нищо може да е някъде в подземната лаборатория.

— Повярвайте ми, това е изключителен случай — увери я жената. — Нашите специалисти се опитват да разберат как нападението на полтъргайста е повлияло на тялото му. Възможно е трагедията, случила се с вашия син, да помогне да се избегнат много смъртни случаи в бъдеще.

Полтъргайст? По дяволите, ами ако той наистина е умрял заради въздействието на сестра му, когато тя се опита да го погълне? А аз си измислям всичко с надеждата, че момчето все още може да бъде спасено?

Бях разкъсван от противоречиви мисли и надежди и не реагирах веднага, когато жената излезе от кабинета и почти се блъсна в мен.

— Извинете — смутено казах аз и се отдръпнах встрани.

— Всичко е наред — кимна жената, криейки насълзените си очи. Все пак, въпреки спокойствието в гласа ѝ, нейното състояние очевидно беше далеч от нормалното.

Искаше ми се някак да я подкрепя, но нямах представа какво се казва в такива случаи. Глупавите съболезнования явно не облекчаваха никого, освен че облекчават душата на този, който ги казва. Казах „съболезнования“, поставих отметка, стана ми по-леко на душата.

— Извинете, аз познавах вашия син. Може би е успял да ви разкаже за мен...

Жената вдигна поглед към мен и лицето ѝ светна.

— Вие сте Роман, медиумът, който намери Елла!

— Да, точно така — въздъхнах с облекчение. Добре, че тя вече знае за мен, това ще смекчи малко неудобството. — Исках да донеса... Исках да кажа, че Деймис беше много интересно момче. Активно, умно. А Елла, въпреки че я видях само като призрак, беше невероятно красива...

По дяволите, това вероятно не са най-добрите думи за облекчаване на болката от загубата. Но колкото и да е странно, жената се усмихна слабо в отговор.

— Да, те бяха невероятни деца. Понякога си мислех, че не ги заслужавам... може би така и беше.

Много ми се искаше да ѝ кажа, че Деймис може още да е жив. Но това беше само моя хипотеза и да я споделя с жена с разбито сърце би

било твърде жестоко.

— Ще дойдете ли на погребението на Елла? Деймис много искаше да дойдете.

— Разбира се — неуверено кимнах аз.

— А знаете ли как ще протече ритуалът? — неуверено попита жената. — Ще мога ли да кажа сбогом на Елла?

— Мисля, че да — отвърнах колебливо.

По дяволите, тя трябва да знае много повече за тези църковни ритуали от мен. Аз съм виждал само няколко помена в църковни сайтове. Упокоението на призрака и погребението на тялото, последното сбогуване с близките, за да се успокоят душите на живи и мъртви.

— А Деймис?

— Не всички мъртви стават призраци — огласих добре известната информация. — Дори ако са умрели от насилствена смърт. В противен случай всички улици на града щяха да гъмжат от призраци.

Жената се усмихна.

— А може и да гъмжат, просто ние не го виждаме.

— О, повярвайте ми, не е така — уверих я аз. — В града няма много призраци. А в сравнение с броя на живите жители, мисля, че са по-малко от една стотна от процента.

— Е, вие знаете по-добре — призна жената и се усмихна. — Това ви е работата, да общувате с призраци. Благодаря за приятния разговор, но трябва да тръгвам. Между другото, вие какво правите тук, също ли сте на лечение? Добре ли сте?

В гласа ѝ имаше искрена загриженост.

— Всичко е наред, само ме изследват — уверих майката на Деймис аз. — За няколко дни.

Присила Норн, така се казваше тя, настоя да запише номера ми. Обеща да ми изпрати съобщение кога и къде ще бъде службата на Елла. Аз я придружих до изхода, като по пътя отговарях на въпроси за случилото се на строителната площадка и в болницата, опитвайки се малко да смекча споменаването на убийствата на Елла. Въпреки това, за смъртта на Орлов младши ѝ разказах с всички подробности, защото така трябваше. Като цяло останах с впечатлението, че ненапразно се приближих до Присила и поне малко подобрих настроението ѝ. Доколкото това изобщо е възможно в тази ситуация. Господи, как ми се

искаше Деймис да е още жив и да можем да го спасим. Дори мислено се обърнах към Бог с молитва — може би тук щеше да работи, ако съм достатъчно вярващ.

А после, когато Присила вече беше напуснала болницата, се обърнах и го видях... Деймис стоеше до прозореца на регистратурата и гледаше след майка си. През деня призракт е почти невъзможно да се обърка с жив човек, изглежда твърде прозрачен, като леко избледняла цветна снимка. Полупрозрачното момче с бели шорти и тениска очевидно едва съдръжаше сълзите си, но устните му бяха стиснати в упорита тънка линия.

— Деймис — казах с кух глас, сякаш той можеше да ме чуе от такова разстояние. Но не посмях да крещя в пълното с хора фойе на болницата. — Ти...

Момчето кимна и приканващо ми махна с ръка, но преди да съм направил и крачка, пред мен се появиха двама охранители.

— Млади човече, вие ли сте Роман Михайлов? — попита единият.

— Да — веднага отговорих аз, сякаш само съм чакал този въпрос, въпреки че сега определено си струваше да замълча.

— В администрацията искат да говорят с вас, последвайте ни.

— Изчакайте малко, имам една работа... — започнах аз, но тогава видях, че Деймис вече е изчезнал.

— Разговорът е спешен — вече по-настоятелно каза мъжът, като ме хвана под ръка. — Да тръгваме.

В този момент съжалих, че отидох на ФГС без бодигард.

[1] ФГС — фиброгастроскопията е диагностична процедура за изследване на хранопровод, стомах и дванадесетопръстник. Извършва се чрез вкарване през устата на специално устройство, ендоскоп, който представлява дълга гъвкава тръба с камера накрая и допълнителни канали за въвеждане на хирургични инструменти (за биопсия или други диагностични и терапевтични манипулации). — Б.пр. ↑

[2] допелгангер (нем.) — двойник, заемка от немската дума *doppelganger*. Възниква от вярата в съществуването на дух-двойник, обикновено пълно копие на човек или животно, зъл близък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Не знам какво ме обзе, най-вероятно виновна беше срещата с майката на Деймис, а след това и с неговия призрак. Момчето наистина се оказа мъртво, въпреки че много се надявах да не е. И проклетите охранители ми попречиха да разбера какво точно се е случило с него! Представих си на мое място някой като Макс — истински аристократ едва ли би позволил на някакъв служител на болницата да го хваща за ръцете.

— Махни си ръката — казах студено. — Ще запомня лицето ти.

Може и да прозвуча заплашително, но всъщност просто казах, че имам добра памет. Човекът обаче се смути и ме пусна.

— Моля да ме извините. Просто става дума за вашия живот.

— За моя? — попитах аз. — Интересно. Е, да тръгваме.

Честно казано, по някаква причина очаквах, че ще се срещна с тайнствения директор, направил от болницата инкубатор за същества. Но ме отведоха в кабинета на администратора, който се оказа същият мустакал дебелак, който беше спорил с Джеймс в опит да получи уловените бахтаки. Той внушително се беше разположил в огромно кресло и изучаваше папка с някакви документи, а на появата ми реагира само с леко кимване.

— Роман, настанете се.

Седнах на един стол и опитах да се отпусна, за да прикрия малко тревогата си. Никога не съм бил особено добър актьор, а сега, когато дори не мога да лъжа, всичко ставаше още по-лошо. Затова много се надявах, че ме е поканил не за да ми задава въпроси. А дебелакът, за късмет, не бързаше и още известно време само седеше и четеше документите.

— Казвам се Питър Дорман и съм главен администратор на тази болница — най-накрая каза той, затваряйки папката. — Сигурно дори не се досещате защо поисках да говоря с вас.

— Нямам представа — потвърдих аз.

— Всичко е заради днешните ви изследвания. Не искам да ви плаша, но въпросът е много сериозен. Дори бих казал смъртно сериозен.

Ами да, точно така говорят, когато не искат да те плашат. И правят точно такава дълга пауза. Засега всичко е логично.

— Вчера всичко беше отлично. Но днес нивото на еритроцитите и Х-телата в кръвта ви значително е намаляло, също така са засегнати черният дроб, белите дробове и сърцето. Впечатлението е, че някой или нещо отслабва тялото ви.

— Някой или нещо?

Дебелакът сви рамене.

— Изследванията показват нещо от рода на проклетие или магическо отравяне. В наше време медицината невинаги може да си позволи да се бори с причините за болестите, те не се откриват лесно, а често е и твърде късно. Но ние сме длъжни да поддържаме здравето на пациентите си, докато други специалисти се занимават с първоизточника на заболяването.

С нещо думите му напомняха сегашното състояние на Дони. Лекарите от другата болница също правеха всичко възможно да го запазят жив, докато не намерим противоотрова. Но мен прокажената хрътка не ме е отравяла. Освен ако не става въпрос за Садако... но във филма хората не се разболяваха, а просто умираха след седем дни. Само че филмът едва ли може да се счита за сто процента задължителен в този свят.

— И какво предлагате? — попитах с пресъхнали устни.

— Вие сте ученик на Джеймс Харнет. Мисля, че той би могъл да разбере какво точно става с вас. А дотогава ви предлагам нашите най-добри здравни услуги. Да, не е евтино, но какво може да е по-скъпо от живота?

Ах, твоята... Той сериозно ли?! Решил е да смъква пари от дете? Или иска да отмъсти на ученика на Джеймс за изгубените бахтаки? От друга страна, можех да си направя изследвания и на друго място.

— Разбира се, можете да проверите думите ми, като си направите кръвни тестове другаде — сякаш прочел мислите ми, продължи дебелакът. — Нещо повече, самият аз бих ви посъветвал да го направите, сигурен съм, че Асоциацията на медиумите има свои

специалисти. Но трябва да започнете да поддържате тялото си още сега, докато пораженията са все още незначителни.

— Възможно ли е това да е грешка? — неуверено попитах аз.

— Резултатите са категорични. Разбира се, можем да ги повторим, но бих посъветвал да комбинираме това с лечение.

— И колко струва това ваше лечение?

Питър Дорман взе лист, написа число върху него и ми го подаде. Е, какво да кажа, медицината никога не е била евтина, но когато видях сумата, за известно време изпаднах в ступор.

— Не е евтино — казах, прочиствайки гърлото си.

— Това е за ден — окончателно ме довърши дебелакът.

— Хм, Хипократ би се обърнал в гроба от такива цени на медицината — нервно се изкисках аз.

— Тук грешите — усмихна се под мустак администраторът. — В Хипократовата клетва и дума не се споменава за безплатно лечение на всички страдащи. По-голямата част от текста като цяло засяга отношението към учителите по медицинско изкуство и най-високата благодарност е към тях. Между другото, доколкото знам, медиумите полагат подобна клетва, като дават част от доходите си на своя учител едва ли не до края на живота си.

— Да, има нещо такова — признах аз.

— Още повече, че именно Хипократ е казал, че не си струва да се лекуват хората безплатно, защото тези, които се лекуват безплатно, престават да ценят здравето си, а тези, които ги лекуват безплатно, престават да оценяват резултатите от своя труд — оживи се дебелакът. — Така че той определено би останал доволен от моята работа.

Седях и, както казваха младежите в моя свят, мълчаливо „тъпеех“. Защото явно не бях дорасъл да влизам в словесни битки с опитния администратор на болницата. Виж ако Джеймс беше тук, дебелакът щеше да си намери майстора.

— Хайде да направим така — виждайки моята неувереност, каза дебелакът. — Ще започнем лечение, като в същото време вие ще се изследвате във външна лаборатория. Повярвайте ми, те ще потвърдят нашата диагноза. Ще ни платите чак след проверката.

Защо ли се чувствах така, сякаш ми дават кредит в магазин. Съгласяват се на всякакви условия, само и само клиентът да се съгласи, а после рибата вече е на куката и няма да отиде никъде.

— Добре — неуверено кимнах аз. — Но ми дайте минута, ще се свържа с асистентката.

Все пак не бях достатъчно добре запознат с реалностите на този свят, възможно е тук такова отношение да е доста често срещано. Човек получава проклятие от някакви цигани, започва бавно да умира, а в болницата поддържат живота му, докато магьосникът не бъде намерен и убит. Звучи като нещо логично, но все пак си струваше да обсъдя условията с някой, който е наясно.

— Разбира се, аз не бързам — увери ме дебелакът. — Можете да говорите откън.

Бързо изскочих от кабинета и набрах номера на Миси. Все пак сутринта тя ме уверяваше, че Садако не е проблем и аз съм в пълна безопасност.

— Е, какво друго ти се е случило? — попита тя вместо поздрав.

— В болницата ми направиха изследвания и сега ме уверяват, че върху мен действа проклятие.

— Ами да — съгласи се ханьото. — Садако те е проклела. Не е изненада.

Просто така?! При първия ни разговор не каза нищо подобно!

— И докторът казва, че бавно умирам — добавих намръщено.

— Ами... да, умираш — съгласи се Миси също толкова спокойно. — Така става, когато те прокълне силно същество. Водата е мокра, прокълнатите умират.

— Също така тукашният администратор ме уверява, че без тяхното лечение няма да издържа дори седмица — продължих аз, опитвайки се да не премина във фалцет.

— Ще издържиш — увери ме ханьото. — Вярно, в едно нещо са прави: за седем дни състоянието на вътрешните ти органи ще е като на старец, а с лечение можеш поне да съхраниш младостта си.

— И говориш просто така за това?! — възмутих се аз толкова гръмко, че охраната, която седеше недалеч от вратата на администратора, ме погледна неодобрително.

— Напразно се безпокоиш, Джеймс ще се върне утре и ще решим този проблем. Няма да пострадаш много — Миси помълча известно време. — Но знаеш ли, все пак се съгласи на лечение. За всеки случай. Ако неочаквано Джеймс се забави...

Какво, по дяволите, става?!

— Всъщност самата аз смятах да поискам този курс за теб, но да го направя по такъв начин, че ти да не разбереш — обърка ме ханьото.

— Но защо?!

— За да не се изнервяш — спокойно обясни Миси. — Както правиш сега. Но не успях, за съжаление не съобразих, че там постоянно ще ти правят изследвания. Като цяло, не се притеснявай, ще пиша на Джеймс, че ти е предписан „Живот Про“ за негова сметка, това ще бъде допълнителен стимул да се върне по-бързо.

Спомняйки си цената на ежедневния курс на тези лекарства с жизнеутвърждаващо име, не можах да сдържа усмивката си. Ако алчният ми учител плаща, то дори бих умирал няколко дни. Струва ми се, че Джеймс ще побелее от такова харчене.

След като приключих разговора с Миси, аз се върнах в кабинета на дебелака и обречено казах:

— Къде да подпиша?

— Няма нужда да подписвате, думата ви е достатъчна — широко се усмихна дебелакът. — А сега отивайте на процедури, охраната ще ви придружи.

Дори не разбрах как напуснах кабинета на администратора и се озовах в манипулационната. Срещата с майката на Деймис, след това с неговия призрак и новината, че съм прокълнат, малко ме разтърсиха. Не, всъщност вече знаех, че Садако ме е проклела, но Миси ме беше уверила, че това не е проблем, и аз отложих мислите за нея за по-късно. Тук ханьото малко си изкриви душата, ако изобщо има душа, което означаваше, че може да е премълчала и за нещо друго. Ами ако справянето със Садако не е толкова лесно и дори Джеймс не може да помогне? Брр, глупави мисли, Джеймс Харнет е най-добрият медиум в Барса. Трябва да вярвам в учителя си!

В манипулационната ми поставиха интравенозна система с течност с наситено зелен цвят, като мутагена от анимационния филм за костенурките нинджа, и след това ме пуснаха в стаята. След странната течност се почувствах изненадващо бодър, все едно съм изпил литър и половина енергийни напитки. И нямах търпение да се заема с работа — да намеря Деймис и да разпитам главата на призрака. С първото не се получи, момчето така и не се появи, въпреки че старателно обиколих половината сграда. Оставаше ми да се надявам, че той просто е изразходвал всичките си сили, появявайки се през деня, и ще

се върне, когато се стъмни. За това, че вече нямах никакъв шанс да спася живота на момчето, се опитах да не мисля. Не бях сигурен, че ще мога да сдържа сълзите си, но виновно, разбира се, щеше да е моето младо тяло, аз съм възрастен и се владея.

Пред стаята вече ме чакаха Макс и Лора.

— Къде обикаляш така? — възмутено се нахвърли върху мен младежът. — Бодигардката ти отказва да ни пусне, стоим тук като идиоти и те чакаме.

— Говори за себе си — плесна го Лора по тила. — Като идиот тук стоиш само ти. И не само тук, и не само стоиш. Ферщейн?

Макс кимна кратко, като в същото време се движеше някак отсечено.

— Ферщейн. Но хайде да влезем най-накрая! — и вече по-тихо: — Искам да отида до тоалетната.

— Джен, аз съм — казах, почуках и се опитах да препреча пътя на Макс. — Каква тоалетна искаш? Защо не отиде в твоята супер VIP стая?!

Още щом Джен отвори вратата, Макс с лекота ме избута настрани и се втурна към тоалетната.

— Не исках да ми правят изследвания и ми дадоха някаква напитка, за да провокират ходене до тоалетната. Сега не мога да спра. Да не ти се свиди?! — каза той в движение, отвори вратата на банята и замръзна на място. Минаха няколко секунди, преди той да затръшне вратата и да се обърне към нас с ококорени очи.

— Току-що видях как зелено джудже уринира върху труповите на някакви същества. Моля, кажете ми, че това е заради онази напитка.

— А, това е само вторият ми бодигард, казва се Хухлик — подсмихнах се аз, наслаждавайки се на гледката на шокирания блондин.

Лора пристъпи покрай Макс, отвори вратата на банята и веднага отскочи настрани. На прага се появи зелено джудже с недоволно изражение на муцуната.

— И защо нахлувате в тоалетната? Да не сте перверзници?!

— Не знаехме, че ти... вие сте там — възмути се Макс, дори за известно време забрави, че много му се ходи до тоалетната.

— Ти — не, а тя? — джуджето хвърли гневен поглед към Лора.

Момичето се смути.

— Мислех, че Макс се шегува, както обикновено.

— То-а-лет-на-та е за-е-та — на срички каза Хухлик. — Имам още три трупа, които не са разтворени.

И след това се върна в банята, затръшвайки силно вратата.

Лора и Макс веднага обърнаха възмутените си погледи към мен.

— Кой е този?!

— Вече ви казах, Хухлик е мой бодигард. През нощта е ловувал местни същества и сега се отървава от доказателствата.

— Той така ли се отървава от тях?

— Както може, така се отървава. Всички течности в тялото му са много силна киселина.

Докато Макс тичаше към стаята си по важна работа, а Лора се възстановяваше от срещата си с Хухлик, аз забелязах на леглото си вързоп.

— Какво е това? — попитах за всеки случай Джен.

— Пратка от Миси — сви рамене бодигардката. Жената седеше тихо до масата и наблюдаваше случващото се с неразгадаемо изражение на лицето. Дори не разбирах дали това я забавлява или, напротив, я дразни.

Бързо разопаковах пакета и се уверих, че ханьото е спазила обещанието си и е изпратила нова партида енергопроводима хартия. Но дългоочакваното хладно оръжие не ме зарадва особено.

— Какво е това? — казах на глас, вдигайки скептично малък правоъгълен предмет.

— Ъ-ъ... нож — Лора ме погледна, после отново погледна към кутията. — Колекционерски, сгъваем, многофункционален. Съдейки по качеството, може да струва цяло състояние. Подариха на баща ми подобен за рождения му ден, така че съм наясно.

— Страхотно — намръщено измърморих аз. — Но защо ми е толкова многофункционален и скъп, като поисках да ми изпратят нормално оръжие.

Честно казано, започна да ми писва, че Джеймс и Миси постоянно ми се подиграват и крият важна информация. Извадих телефона и набрах Миси с намерението да ѝ кажа какво мисля за глупавите ѝ шегги.

— Да, Малък Ро — весело поздрави тя.

— Ти откъде... — започнах аз, но бързо се върнах към основната тема: — Какво си ми изпратила?! Това не е нож.

— Разбира се, че не е нож — съгласи се ханьото и с някакъв тържествен тон продължи: — А произведение на изкуството! Истински Викринокс от 1891 г., голяма рядкост!

— Но аз мислех, че събираш нещо по-... бойно. Кукри, ножове на командоси или дори метателни кунай на нинджа!

— Това са глупости! Този нож е от първата партида на известните алпийски военни ножове, които влизат на въоръжение в швейцарската армия през 1891 г.

— И какво да правя с него?

— Грижи се за него, сякаш животът ти зависи от това. Всъщност то си е точно така. Аз не съм Джеймс, с мен не можеш просто да плащаш с пари за грешките си. И изобщо — изведнъж в гласа ѝ се появи такава студенина, че я усетих дори през телефона. — Само ми се струва или не чувам радост в гласа ти?

Целият ми гняв моментално пресъхна.

— Ъ-ъ... това е много готин нож — промърморих аз. — Огромно благодаря, ще го пазя повече от собствения си живот.

— Така е по-добре. Още повече, че ти не можеш да се грижиш за себе си — но гласът на ханьото все пак омекна. — А ти защо се обаждаш?

— Само да ти благодаря — казах бързо. — Няма да те разсейвам повече, честна дума.

Така. Тоест ханьо, която разкъсва хора, колекционира сгъваеми ножчета с отвертки и отварачки?! Макар че в нейните ръце дори такива играчки могат да се превърнат в чудовищни оръжия, но на мен това няма да ми помогне по никакъв начин. Към този нож дори гофу не мога да прикрепя, ненапразно Джеймс използва ножове за хвърляне с права форма и острие, което не е заточено отстрани, за да може да прикрепя хартиени свитъци.

Лора внезапно ме потупа съчувствено по рамото.

— Нищо, в умели ръце дори такъв нож може да се превърне в страхотно оръжие.

— Аха, но явно не е за начинаещ медиум — подхвърли върналият се в стаята Макс.

Хвърлих гневен поглед към блондина.

— Виж какво, шегаджията, сега ще кажа на Хухлик да ти кихне в лицето.

— Млъквам, млъквам — бързо ме увери младежът с лукава усмивка. — И щом най-накрая се събрахме всички, предлагам да направим план за по-нататъшните ни действия.

Той извади от пазвата си сгънат няколко пъти лист и започна да го разгъва на масата.

— Уау, откъде в теб такава карта? — попитах учудено, бързо разбирайки какво точно е нарисувано на хартията.

— Работа в сферата на застраховането — изсумтя Макс. — А болниците също се застраховат, нали знаеш. Всъщност всичко в нашия свят се застрахова, с изключение на живота на медиумите и Червения батальон.

— Не трябваше да ти напомням — измърморих аз.

Пак бях забравил да прочета за този Червен батальон!

— Доколкото разбирам, новият директор е започнал да отглежда същества, значи лабораторията трябва да се намира в учебния корпус — делово започна Макс. — Трябва само да решим как ще стигнем до там през нощта и откъде да започнем търсенето.

— Чакай, чакай — с насмешка спрях младежа аз. — Аз си имам собствена карта, с която първо трябва да се сверим. Нещо повече, тя е едновременно и карта, и справочник, и свидетел, и заподозрян.

— Хе, хе — скептично се подсмихна Макс.

— Трябват ми десетина минути, за да подготвя всичко — продължих аз, без да обръщам внимание на усмивката му.

Преди да разкъсам запечатващото гофу с главата на Роналд, аз отворих ново мастило, смесих го с кръвта си и бързо нарисувах няколко гофу. Първата руна беше „Покажи скритото“ или нещо подобно. Те се използват от медиуми, когато ловят призраци, за да ги направят видими. Обикновено подобни гофу, както и защитните, се закрепват или по стените на стаята по целия периметър, или върху самия призрак. Но второто гофу беше много по-интересно — то се използваше за разпит на призраци. Разбира се, само ритуал в църквата можеше да застави духа да говори истината, но това изискваше няколко служители, какъвто беше случаят по време на разпита на Селена Леони, призракът на жената без кожа. Медиумите не са толкова силни, че да повлияят фино на душата, но пък могат да определят дали

призракът лъже или не. Вярно, досега никога не бях използвал това гофу и знаех за действието му само на теория — казваха, че руните ще светят в червено, ако призракът лъже. Също така действаха за съвсем кратко време, така че трябваше да нарисувам няколко.

Джен, Лора и Макс стояха до мен и с искрено любопитство наблюдаваха действията ми. Мисля, че дори видях главата на Хухлик да наднича от вратата на банята, толкова им беше любопитно на всички.

В центъра на масата сложих гофу „Покажи скритото“, около него разположих няколко „детектора на лъжата“ и поглеждайки хората около мен, съжалих, че не мога да накарам гофу да летят, както правеше Джеймс. Така приготовленията щяха да изглеждат много по-ефектни.

Когато извадих запечатващото гофу от чантата си, Макс успя да се досети от рисунката, че прилича на онази, в която беше уловена прокажената хрътка. А аз си мислех, че моята памет е добра.

— Хей, нали не се каниш да пуснеш хрътката? — напрегнато попита блондинът.

Само се подсмяхнах в отговор и се обърнах към Лора:

— Така, ще ми трябва малко помощ от теб. Слушай внимателно. Когато се появи нашият събеседник, ще кажа, че руните около него реагират на лъжи. А ти трябва да добавиш, че с всяка нова лъжа руните ще изсмукват душата от него. Всичко ясно ли е?

— Няма проблем — сви рамене Лора. — Но защо ти не го кажеш сам?

Разперих ръце.

— Аз не мога да лъжа.

— Аха, значи според теб аз съм отлична лъжкиня? — присви очи тя.

— Актриса — извъртях се аз. — Ти си чудесна актриса, а аз съм просто тийнейджър, който не може да заблуди никого.

— Хм. Добре, учи се, Макс — усмихна се Лора. — И така, кого смяташ да призовеш тук? Надявам се, че не е хрътката?

Направих ефектен жест с ръце и разкъсах гофутото с главата на Роналд Тумс точно над масата.

— Еха, ти наистина ме вкара в болницата — радостно проговори Роналд веднага щом се появи. Главата падна настрани, така че гледаше

другите само с едно око. — А що за хора са тези?

— Това са мои приятели — обясних аз и посочих масата на Лора и останалите. — А това е нашата интерактивна карта на болницата.

— Къде? — подозрително попита Макс.

Аз само се подсмяхнах в отговор и докоснах с порязания си пръст руната, която правеше призраците видими за обикновени хора. Енергията нахлу в руната заедно с кръвта, карайки я да блесне с червена светлина, и аз бързо дръпнах ръката си, за да не прекалявам с напомпването на гофу.

— Уау, какво е това?! — възкликна Макс и отскочи встрани.

Джен отново се хвана за пистолета, сякаш той можеше да помогне срещу призраци, а Лора, напротив, се приближи до главата и започна да я разглежда с интерес. Дори бих казал, че интересът ѝ беше някак нездравословен, твърде внимателно изучаваше отрязания врат.

— Запознайте се с бившия директор на тази болница, Роналд Тумс — представих главата аз.

— Какъв ужас — направи гримаса Макс.

— Какво?! — изненада се главата. — Те ме виждат?!

— И виждат, и чуват — потвърдих аз. — И имаме много въпроси към вас. По-специално за съществата, които обикалят тук през нощта и които се хранят с хора.

— Нали ви казах, че всичко това го е организирил този, който зае моето място. Аз нямам абсолютно нищо общо с това!

Честно казано, не разбирах защо изобщо му е на призрака да лъже. Той вече е мъртъв, няма да влезе в затвора. От какво се страхува?

— Само че явно не сте казал всичко — прекъснах го аз. — Вие сте се занимавали с изследване на съществата. И със сигурност първоначално вие сте стопанисвали подземната лаборатория, а новият директор само я е наследил от вас.

Докоснах с пръст гофу „Детектор на лъжата“, за да го активирам.

— Не е вярно! — възмути се Роналд.

Гофуто светна в червено.

— Какво е това? — погледна към бавно тлеещият до него лист хартия бившият директор на болницата.

— Детектор на лъжата за призраци — намеси се Лора. — И той казва, че ти лъжеш! Не те съветвам да ни лъжеш, тези руни могат да те убият окончателно.

Роналд мълча известно време, очевидно леко паникьосан.

— Е, това не е съвсем лъжа — най-накрая се поправи той. — Имах малка лаборатория и наистина изследвах съществата, но само според официалната квота и с разрешение...

Още една червена светкавица. Гофу се разпадна и аз веднага активирах следващото.

— Добре, добре! — паникьоса се Роналд Тумс. — Да, държах в мазето определен брой същества от тези, които са признати за условно разумни. Над тях е забранено да се провеждат експерименти, но медицината не трябва да стои на едно място, това е златна мина за нови знания!

— Определен брой, това колко означава? — веднага се включи в разговора Лора. — И имаше ли сред тях прокажени хрътки?

— Хрътки? — повтори главата. — Имаше, разбира се. Това са носители на най-различни болести, което означава, че те самите имат имунитет към всяка от тях. Невероятни същества! Основната част от изследванията си провеждах именно върху тях.

Лора присви очи.

— Значи може би вече имате антидоти за техните болести?

— Само за някои. Не успях да ги проуча напълно — направи гримаса бившият директор. — Животът ми беше прекъснат.

— И къде да намеря тези противоотрови? — обнадеждено попита момичето.

— В моята лаборатория, разбира се. Но не съм сигурен дали все още е на същото място.

— Нека позная, тя се намира точно под кабинета ви? — предположих аз.

— Да — удиви се Роналд. — А вие откъде знаете?

Джен, Макс и Лора ме погледнаха изненадани.

— Какво? — възмутих се аз. — Май забравихте, че аз не просто прекарвам времето си тук, а и работя.

— Аха, и дори сам плащаш пари за това, помня, помня — кимна Макс, гледайки ме скептично.

— Тоест, за да попаднем вътре трябва просто да минем покрай директора, който най-вероятно е същият този ездач на трупове? — уточни Лора и хищно се ухили. — Е, щом трябва, значи трябва!

— Призракът на момичето ми каза, че ходещите мъртъвци излизат от моргата — замислено казах аз. — Логично е и да „живеят“ там между нощните смени. И може там да има втори вход към лабораторията. Така че аз лично първо бих пробвал да потърся там.

— Аха. Тоест ще отидем през нощта в болнична морга, пълна с ходещи мъртъвци. Страхотен план! — изсумтя Макс.

Лора протегна ръка пред себе си и в нея сякаш от нищото се появи късо острие, светец със синя светлина.

— Морга, значи морга.

При това момичето се усмихваше толкова радостно, че по гърба ми пробягаха мравки. Изглежда Лора смело можеше да бъде записана в женския клуб на любителите на разчленяването заедно с Ника и Миси. Господи, защо съм заобиколен само от такива жени?

* * *

Питър Дорман изчака известно време, след като момчето излезе от кабинета, и вдигна телефона. След няколко звукови сигнала му отговори груб мъжки глас:

— Да.

— Господин Орлов, Дорман е. Имам добри новини.

— Момчето вече е мъртво?

— Не, но скоро ще умре. Някъде е успял да получи много силно проклетие. Всичките му вътрешни органи са увредени, има проблеми с кръвта и Х-телата. Именно в такива случаи ние предписваме курса „Живот Про“, но дори това е само временно решение.

— Това сигурно ли е?

— Повярвайте на моя опит. С каквото и същество да се е сблъскал младежът, то е невероятно силно. Нашата техника ни позволява да определим силата на въздействието и затова аз по-скоро бих повярвал, че Джеймс Харнет и неговият ученик ще умрат, опитвайки се да се справят с него, отколкото в оздравяването на момчето.

— Добре, дръж ме в течение — каза мъжът след кратка пауза. — Нали нямаш намерение наистина да го лекуваш?

Дебелакът се подсмихна.

— Не, разбира се. Ще му влеем плацебо, може и някакво обезболяващо, за да не разбере, че умира.

— Без обезболяващи. Той трябва да страда. Можете ли да го осигурите?

— Кхм, както кажете. В тази болница мога да осигуря всичко.

— Е, дръж ме в течение.

— Добре.

Приключвайки разговора, дебелакът се отпусна назад в стола и се прозя. Денят започваше просто страхотно.

— Значи се смяташ за собственик на тази болница? — изненадващо се раздаде тих глас зад гърба на Питър Дорман. — Интересно.

Дебелият моментално скочи от стола и падна на колене.

— Не, само казах, че мога да осигуря всичко, което искат, ако е добре заплатено — бързо избърбори той. — И ако не пречи на вашите планове, сър. Вие сам казахте, че не се интересувате от такива дреболии.

От полумрака в ъгъла на кабинета излезе слаба тъмна фигура с костна маска и дълъг клюновиден нос. Едно движение на ръката и дебелакът се издигна във въздуха, за да се озове на едно ниво с маската, от чиито очни кухини лъхаше студ и мрак.

— Ученикът на медиума ме интересува, той явно се е появил тук с причина.

Дебелакът преглътна конвулсивно и хвърли поглед към пода, който късите му крака не достигаха.

— Да, сър, и аз отначало си помислих, че е дошъл да души наоколо. Но днешните анализи показаха, че той е прокълнат, и най-вероятно това е причината неговият учител да го е изпратил тук.

— Мисля, че едното не пречи на другото. Освен това той може да е получил проклятието тук.

— Но от кого?! — изненада се дебелакът, но веднага закри устата си с ръце. — Съжалявам, това не е моя работа.

— Точно така, не е твоя — съгласи се „маската“.

— Тогава да го махнем, просто за всеки случай? — плахо предложи дебелакът.

— Не — рязко отговори „маската“. — Не пипай момчето, то ми е нужно. Нека намери това, което търси. И му инжектирай пълна доза

„Живот Про“, днес неговото тяло ще ми трябва във възможно най-доброто състояние.

Питър Дорман се строполи на пода, вече неудържан от невидима сила във въздуха, а когато се изправи на крака, тъмната фигура беше изчезнала от кабинета. Впрочем, дебелакът не изглеждаше особено уплашен, защото беше сигурен, че е нужен на „маската“. Само такъв добър администратор като него би могъл да прикрива работата на Роналд Тумс, а след това и на новия директор. Какво да скромничи, Питър на практика беше незаменим! И най-доброто му качество като администратор беше умението да си затваря очите и ушите навреме, за да не види и чуе нищо излишно. Особено през нощта.

ГЛАВА 15

Макс и Лора се върнаха в стаите си, решавайки да поспят малко преди нощния щурм на моргата. Хухлик все още не излизаше от банята, явно продължаваше мокрото си дело, и на мен и през ум не ми минаваше да си взема душ или просто да използвам тоалетната. Ще изтърпя някак. Джен отиде в стаята си, но не легна, а просто премести стола си така, че да ме вижда през отворената врата, и започна да чете някаква книга. Аз запечатах главата на бившия директор обратно в гофу, тъй като видът му малко ме изнервяше, а и той говореше твърде много, и то не по работа.

Преди да успее да се заема с нещо полезно от рода на рисуване на гофу или търсене на информация за Ездача на трупове, Ника ми позвъни. Сестра ми наистина се тревожеше за мен, което не можеше да не радва. Така наречените брат и баща дори не знаеха телефонния ми номер, а Ника се стараше да се обажда всеки ден и да се интересува как е при мен. Не казах на сестра си за моето проклятие, въпреки че описах събитията от онази нощ доста подробно. Не исках да я карам да се тревожи за мен, и без това не можех да се отърва от странното чувство за вина пред кръвожадната красавица. В главата ми постоянно звучаха думите на онзи старец, който завлече душата ми на този свят, че семейството му е застрашено и аз трябва да ги спася на всяка цена. Виктор и „татко“ да вървят по дяволите, нека сами се спасяват, но за Ника наистина се притеснявах. А в момента определено няхах нито сили, нито информация, за да я защитя.

— Ромик, радвам се, че най-накрая си намери приятели — радостно коментира Ника. — Още повече, че са хора от нашия кръг. Но все пак бъди предпазлив с тях.

Разбира се, аз ѝ разказах за инцидента с Дони и какво планираме да правим по-нататък. И предстоящото влизане в моргата при ходещите мъртъвци изобщо не смути Ника, а виж появата на нови приятели стана направо проблем.

— И с техните семейства ли сме в състояние на студена война, както с Орлови? — попитах предпазливо.

— Не, те не са толкова силни, че да представляват някаква заплаха за нас, а и техните интереси по никакъв начин не се пресичат с нашите. Освен това семейство Шефър с тяхната застрахователна компания винаги се стараят да пазят неутралитет и по принцип не се карат с никого.

— Тогава защо трябва да се страхувам?

Ника помълча известно време.

— Просто за всеки случай — каза тя накрая. — Ето баща ми вярваше на Воротов. Колега, познават се от много години. И къде е той сега?

— А къде е, между другото? — по инерция попитах аз. Честно казано, имах странното чувство, че сестра ми си измисля причини в движение, докато всъщност просто ревнува от новите ми приятели. Уж голямо момиче, а се държи така, сякаш е по-малка от мен, или по-скоро от физическото ми тяло.

— И тук, и там — изсумтя момичето. — На различни места. Можеш да забравиш за него.

Да, както си и мислех, Ника и Миси определено трябва да създадат свой собствен клуб на любителите на разчленяването. Дори шегите ѝ са все на тази тема. Въпреки че Лора все още е под въпрос, от поведението ѝ вече е ясно, че момичето също е лудо. По някаква причина ми се струваше, че те с Ника бързо щяха да намерят общ език на база любовта към приключенията.

— А с Орлови какво ще правите? — намръщих се аз. — Той няма ли да иска да отмъсти за смъртта на сина си?

— На него сега не му е до това — увери ме сестра ми. — Баща ни прави всичко, за да завладее бизнеса на Орлови и напълно да ги изтласка от Златния.

Интересно. А аз си мислех, че Михайлови са практически в обсадно положение и не им трябва допълнителни конфликти.

— Май съвсем наскоро изтласкаха вас... тоест нас, и то доста успешно — отбелязах аз.

— Нека просто кажем, че войната върви с променлив успех — уклончиво отговори Ника. — Така или иначе, ти не го мисли. Учи занаят при Джеймс, това сега е най-важното. Между другото, за

майката на загиналите брат и сестра Норн също не се притеснявай, наредих да я подкрепят финансово.

Все пак Ника е добричка, въпреки жаждата си за насилие — аз дори нямах време да изразя молбата си, а тя вече беше решила всичко.

Поговорихме още малко, а след това седнах да рисувам малко гофу, които може да са ми полезни тази нощ. Джеймс не разрешаваше да се изнасят никакви учебни материали от офиса, така че бях принуден да зубря руни само там. Очевидно всичко това беше негова лична тайна, до която благосклонно бях допуснат. Какво пък, благодаря, но в резултат можех да оперирам само с това, което бях успял да запомня, а от наличното на практика нямаше нищо, което да помогне в битката срещу съществата или мъртъвците. А самият Джеймс, ама че късмет, не отговаряше на обажданията, явно зает с неговите си работи. Е, добре поне, че бях направил на телефона си тематичен списък с руни, от които се правят гофу, и можех да сверявам с него. Така че се напрегнах и измислих някои допълнителни неща в допълнение към стандартния набор, а именно — универсални обездвижващи руни. Вярно, още не бях съвсем наясно дали душата, поставена от Ездача на трупове в мъртво тяло, може да се счита за призрак. На сайта на Асоциацията на медиумите също нямаше достатъчно информация, а може просто аз да нямах достатъчно ниво на достъп: за ездачите на трупове намерих само няколко параграфа текст и нито дума за това как да се справя с тях. Но знаейки общите принципи за това как се осъществява взаимодействието с призраци, можех да предположа, че няма да е възможно да се запечатат души, поставени в тяло. Първо ще трябва да бъдат извадени по някакъв начин, както беше в случая с прокажената хрътка. А най-лесният начин е като се унищожи тялото, тоест ще трябва да се разкъса на парченца. Но идеята да организирам в болницата кървава касапница изобщо не ми харесваше, дори и ако целта ѝ бяха ходещи трупове. Искях да бъда по-умен и по-ефективен. Например, не да разчленявам мъртъвците, а просто да ги обездвижа с помощта на гофу, както правеха в японските филми на ужасите, когато на челото на призраците лепяха листчета с онмьоджи. Мисля, че по същия начин ще мога да се справя и с нощните сестри.

Със закъснение си спомних за Хухлик, който изглеждаше добре запознат със съществата, и се отправих за консултация в неговия

„кабинет“. За моя голяма изненада цялата баня се оказа почистена до блясък, а зеленото джудже блажено се беше отпуснал в пълната с пяна вана.

— Да — лениво ме посрещна той. — Малък Ро, искаш ли нещо?

Само леко се намръщих на дразнещия прякор, но премълчах и сдържано споделих с Хухлик идеята си как да обезвредя мъртъвците.

— Звучи логично — съгласи се той. — Преди да хванеш призрак, трябва да го изкараш от физическото тяло. Един от вариантите е тялото да не отговаря повече на самата концепция за човек. Все пак призрактът е свикнал към съвсем специфична физиология и за тяло, нарязано на парчета, той вече няма да може да се задържи. Нещо повече, унищожаването на мъртвото тяло най-вероятно напълно ще развъплъти призрака в него ако не окончателно, то поне за много дълго време. Все пак повторната смърт, дори и в мъртво тяло, е много силен шок за духа.

Беше успокояващо. В противен случай, дори да се отървем от мъртвеца, нямаше да успеем да останем незабелязани, призрактът щеше да напусне тялото и веднага да ни издаде на Ездача. От друга страна, ако това би било възможно, той вече щеше да знае, че аз съм този, който е палувал през нощта.

— А призрактът може да се всели само в мъртвец, или може и в жив? — внезапно ме осени важен въпрос. Странно, че не се бях сетил за това преди.

— Това вече не е нашата тема — направи гримаса Хухлик. — Църковни дела. По принцип обикновените призраци не могат да хванат жив човек, така че обсебването вече е от раздела на свръхестествени същества от друго ниво, които никога не са били хора. Точно затова Ездачът на трупове може да се договаря с призраците и да ги накара да работят за него — той им осигурява тела. Мъртви, да, но способни да се движат. А след като се бродил десетки години като безплътен дух, за възможността да докоснат нещо материално те са готови на почти всичко и с радост служат на Ездача.

— И все пак възможно ли е или не да се обездвижи призрак в мъртво тяло? — уточних аз.

— По-добре не просто да го обездвижиш, а да го накараш да заспи — поправи ме Хухлик. — Виж, ето тук добави руната „сън на ума“ и ще получиш желания ефект. Тогава Ездачът няма да получи

сигнал, че някой от трупите му е пострадал. Както беше, когато отрязане главата на онази сестра. Призракът се развъплъти от тялото и Ездачът на труповете веднага се включи към него.

Както обясни Хухлик, принципно способността на ездачите беше много подобна на тази на добрите стари некроманти. Те можели да възкресяват мъртвите и да ги управляват като марионетки. Но съзнанието на човек просто не позволява едновременно и уверено да се командват дори дузина „кукли“. Тогава им хрумнало да се споразумеят с призраците, като им предоставят достъп до труповете и ги направят „господари“ на тези тела, с единственото условие да се подчиняват на волята на Ездача на труповете. Затова и наричали некроманта ездач — за него мъртъвците са покорно на волята му стадо от призраци, заселени в мъртви тела.

— Значи това са просто ходещи труповете? — уточних аз. — Това ли е единствената му способност? Не звучи много опасно. Не, не за мен, разбира се, а за хората, които притежават бойни умения като Лора и Макс. Да отидем и да разпилеем всичко там...

— По принцип да — съгласи се зеленото джудже. — Само че споменатите от теб бойни умения също си остават в мъртвеца и ако заселиш в него душа, която знае как да ги управлява, може да се получи доста силна бойна единица.

— Но аз мислех, че Х-телата са в кръвта, а в мъртъвците каква кръв има, замръзнала?

Хухлик ми махна с лапа.

— Ти попита, аз отговорих. За научната обосновка се обърни към Джи, а той най-вероятно ще те прати по дяволите. Аз ти казвам както е на практика.

— Слушай, а откъде знаеш толкова много за ездачите и работата на медиумите като цяло? Дори руните знаеш. Мислех, че Джеймс ги пази в тайна.

— Пфф — изсумтя джуджетото. — Там, където Джи е учил, аз съм преподавал! Бях придружител на неговия учител, както Миси е придружител на Джи. Медиумите често си сътрудничат със съществата, ние можем да бъдем полезни един на друг.

Определено не очаквах това.

— А къде е неговият учител сега? — попитах предпазливо аз.

Хухлик се намръщи.

— Да не говорим за тъжни неща. Иди си рисувай твоите руни и не ми пречи на почивката. Заслужавам няколко часа спокойствие.

Какво пък, не настоях да продължим разговора. Още повече, че Хухлик наистина ми помогна и ми даде храна за по-нататъшен размисъл.

Нарисувах руни за успокояване на мъртъвци на десет гофу, просто за всеки случай. Останалото разпределих между атакуващи гофу, така наречените „тарани“ — руни, които отблъскват призраци, и, разбира се, защитни бариери. Запечатващи гофу и „Покажи скритото“ също се направих по няколко броя. Изразходвах почти всички листа, изпратени от Миси, оставяйки само няколко празни за най-краен случай. Не трябва да забравям и това, че далеч не всички руни, които наричувам, ще сработят. Рисувах добре, но винаги имаше шанс да сбъркам някъде, а и не всеки път влагах правилното количество енергия в гофу. Затова веднага си създадох правило да имам по няколко копия на гофу, дори и да е скъпо, защото няма да имам време да ги рисувам наново.

Минаха още няколко часа, когато на вратата тихо се почука. Тъкмо бях приключил с рисуването на гофу и като почивка започнах да чета вълнуваща история за Червения батальон. Кой би помислил, че Червен батальон наричат специално звено на СБРЗО — Службата за бързо реагиране на заплахи отвън. Нещо повече, един от главните офицери на този батальон се оказа същият този Месар — моят предполагаем опекун и учител. След като прекарал половин година в измерението на демоните, той се върнал със знания, които му позволили да създаде специален отряд, специализиран в набези в Лимба. Само най-отявлените главорези бяха способни на такава лудост, а Месарят беше най-лудият сред тях. И точно при този човек се канеха да ме пращат Михайлови? Много благодаря. На неговия фон Джеймс и Миси не са чак толкова лоши учители.

— Е, вече е един през нощта, време ли е? — нетърпеливо попита Лора, когато Джен ѝ отвори вратата.

— Вероятно ще трябва да изчакаме още половин час — неуверено отговорих аз. — Влизайте.

Всъщност бях махнал защитата от призраци от една от стените и сега чаках или момичето, или Деймис да ме посетят. Особено втория, защото много исках да разбера какво точно се е случило с него и едва

тогава да започна да действам. Но беше вече след полунощ, а те не се появяваха, така че не си струваше да ги чакаме до последния момент.

— Видяхте ли дежурната сестра? — попитах новодошлите, за да преценя в кой момент си струва да опитам да приспя мъртвеца. — Как изглеждаше?

— Едра намръщена жена — сви рамене Макс. — Те тук всички си приличат, изглеждат така, сякаш ще ги наказват за някакво нарушение. Изпрати ни с много недоволен поглед, но не посмя да ни спре.

Лора го бутна по рамото.

— Това си го измисли. Жената гледаше в една точка пред себе си и изобщо не ни обърна внимание. И беше слаба като пръчка.

Те учудено се спогледаха.

— И кой от нас греши?

Хухлик се появи пред тях от нищото, карайки и двамата нервно да се хванат за оръжията. И ако при Лора това беше вече познатия ми кинжал с размерите на малък меч, то Макс извади пистолет, с което предизвика в мен изгаряща завист.

— А, това си ти — облекчено въздъхна Лора, прибирайки кинжала. — Повече не прави така.

Някъде на заден план Джен за пореден път прибра пистолета в кобура. Макс направи същото, но очевидно много неохотно.

— Леле, какви сте ми нервни всички — изхихика Хухлик. — Спокойно, сега няма никаква опасност. А колкото до сестрата, и двамата сте прави, просто момчето е видял външната ѝ обвивка, а момичето някак е видяла мъртвата душа вътре.

— А така може ли? — изненадах се аз. — И тя ли има способности на медиум?

Лора веднага се изправи.

— Аз? Би било яко!

— Не, разбира се — изсумтя джуджето. — Просто момичето, както и ти, веднъж е прекрачило прага на смъртта и понякога може да вижда това, което е недостъпно за обикновените хора.

Макс направи гримаса.

— Ти си обикновен.

Такива думи, адресирани към зелено джудже с киселина вместо кръв, звучаха твърде глупаво, затова Макс бързо млъкна, решавайки да

не задълбава в темата.

— Е, това е почти като медиум — отбеляза Лора.

Думите, че е била отвъд прага на смъртта, ме накараха да погледна момичето със съвсем друг поглед. За да запазиш такава жизнерадостност след клинична смърт, а и докато брат ти умира в болницата — каква сила на духа трябва да притежаваш? Тя нито веднъж не ме обвини за състоянието на Дони, въпреки че щеше да е абсолютно права. Може би, ако Макс продължава да бъде толкова глупав, аз самият ще изчакам да стана пълнолетен и ще я поканя на среща.

— Аха. И щраус, скочил от скала, е почти летяща птица — съгласи се Хухлик с гадна усмивка. — Но ти не се разстройвай, ако искаш да станеш медиум, то не за дълго, но ще полетиш.

Лора замечтано се усмихна.

— Значи все пак мога да стана медиум?

Тук вече се изнерви Макс.

— Не слушай малкото чудовище, ще ти напълни главата с глупости! — бързо заговори младежът. — Голяма работа, че си видяла душата на мъртвец. Ти самата винаги си казвала, че аз съм повърхностен, затова и виждам само външността!

Изглежда блондинът толкова се притесняваше за Лора, че беше готов да стигне дори до унижение. Значи все пак не е толкова лош, макар че всява ненужна паника.

Станах от масата и събрах всички подготвени гофу, като ги натъпках по джобовете си. След това накратко им разказах всичко, което бях научил за Ездача на трупове.

— Тогава какво чакаме? — нетърпеливо попита Лора. — Ако твоите призраци искаха да се появят, вече щяха да са го направили. Хайде да обездвижим дежурната на етажа и да слизаме долу. Не забравяй, че Дони няма много време, а и на лекарите ще им трябва време да изследват това, което ще вземем от лабораторията.

— Добре — въздъгнах аз. — Първо ще отида да поговоря със сестрата. Ху, ще дойдеш ли с мен за всеки случай?

Джуджето кимна в отговор и отново се разтвори във въздуха. Аз излязох решително в коридора и надникнах зад ъгъла, за да видя дежурната сестра. Тънка като пръчка, бледа и седяща съвършено

неподвижно. Сякаш дори не дишаше. Всичко изглеждаше някак твърде странно, всеки нормален човек би разбрал, че нещо с нея не е наред.

— Не гледаш правилно — прозвуча до мен тихото гласче на Хухлик. — Малък Ро, ти гледаш като медиум. Отпусни се, гледай като нормален човек.

— В смисъл?

— Ти виждаш какво има вътре. А понякога трябва да не се заглеждаш толкова дълбоко.

По принцип разбрах за какво става дума. Ние с Лора виждахме душата, която беше в мъртвото тяло, а Макс — само външната обвивка. Въпросът е как Лора бе успяла да види душата, ако не е медиум? Всъщност дори медиумите не могат да виждат призраци просто така, Джеймс например използваше специална превръзка на очите. Каквото и да казва Хухлик, Лора определено притежава някакви необичайни способности в допълнение към, да кажем, „обикновените“. Доживяхме, вече приемам за даденост способностите за контрол над стихииите.

— Опитай да мигаш бързо, докато я гледаш — предложи Хухлик. — После погледни не към сестрата, а над нея, като се концентрираш върху нещо друго. Позволи на това същество да те заблуди.

След като вече знаех, че Хухлик е бил партньор на учителя на Джеймс, започнах да приемам думите му много по-сериозно. И наистина, когато погледнах над жената, тя сякаш се уголеми и започна да изглежда по-жива.

— Сега виждам — зарадвах се аз, въпреки че очевидно нямаше никаква практическа полза от това умение.

— Давай тогава, залепи си листчето на челото на мъртвеца и да отиваме да се забавляваме — каза Хухлик, все още оставайки невидим.

Извадих подготвеното гофу и с небрежна походка приближих до сестрата.

— През нощта е забранено да се разхождате из болницата — уведоми ме тя с абсолютно безизразен глас.

— Разбирам, но имам проблеми с тоалетната и исках...

Навеждайки се през бюрото, аз бързо залепих гофу на челото ѝ и отскочих няколко крачки назад в очакване на резултата. Сестрата замръзна като статуя, а гофутото започна много бавно да тлее. Може би с

тази скорост щеше да издържи няколко часа. Нищо чудно, аз от сърце вложих силите си по време на активирането.

— Ха, проработи — зарадвах се аз.

Но вместо да продължи да седи неподвижно, сестрата неочаквано вдигна ръка и посочи право в мен.

— Момче, стига игрички — раздаде се груб мъжки глас от устата на жената. — Никой няма да ви пречи. Слизайте и четиримата в моргата, нямам търпение да се срещнем.

Бавно се отдръпнах от бюрото.

— Ху, чу ли това? — попитах тихо.

Отговори ми тишина.

— Ху?

По някаква причина бях сигурен, че джуджето все още е някъде наблизо, но очевидно нямаше намерение да разкрива присъствието си на Ездача на трупове. А че именно той говори с мен чрез сестрата аз изобщо не се съмнявах. Изглежда нашият план за изненадващо нападение се провали още преди да е започнал.

ГЛАВА 16

— Е, може ли да тръгваме? — нетърпеливо попита Лора, когато приближих до вратата.

— Можем — кимнах нервно. — И дори няма нужда да се крием. И четиримата вече ни чакат.

— Къде? — неразбиращо попита Макс.

— В моргата, очевидно — свих рамене аз, като влязох обратно в стаята и затворих вратата. — Ездачът се обърна към мен чрез мъртвеца с покана. Какво мислите? Ще отидем ли?

Макс и Лора се спогледаха.

— Може би така дори е по-добре — съгласи се Лора след кратка пауза. — Няма да се наложи да го търсим.

— Или на него няма да му се налага да ни търси — намръщи се Макс. — Едва ли Ездачът на труповете ни е поканил просто на чай.

— Във всеки случай не е задължително да ходим там и четиримата — за първи път се обади Джен, досега тя се стараше да не се намесва в нашите обсъждания. Не че се стесняваше, по-скоро не й пукаше. — Телефоните едва ли ще работят в мазето, тоест ако нещо се случи, дори помощ няма да можем да извикаме.

— И кой ще остане? — скептично попита Макс.

— От гледна точка на бойните качества ще е най-добре да оставим тук Роман — каза бодигардката, хвърляйки ми бърз поглед. — Но тъй като определено ще ни трябват способности на медиум за общуване и борба с призраци и мъртвци, той така или иначе ще трябва да отиде, което означава, че и аз тръгвам с него.

Макс ме погледна замислено.

— А ако просто вземем нарисованите хартийки с нас? Те нали ще работят в нашите ръце?

Тук разбрах защо Джеймс толкова неохотно даваше създадените от него гофу и уверяваше всички, че техния срок на действие е много ограничен. Това е някакво обезценяване на уменията — просто вземи

руните, които съм нарисувал, а мен ме остави настрана. А гофутата, между другото, ми костваха кръв и пари!

— Да, но ти така или иначе няма да виждаш призраците — недоволно казах аз.

— Ти имаш листчета, които позволяват да се виждат, използва нещо подобно за главата на дядото — напомни Макс.

— И какво от това? — изсумтях аз. — Искаш да ги увесиш по цялата болница ли? Нямам толкова енергопроводима хартия.

— А как изобщо работят тези неща? — любопитства Лора. — Това една от способностите на медиумите ли е? И ако мога да видя душата вътре в ходещите мъртъвци, тогава ще мога ли да направя и това?

— Не, не — уверено казах аз. — Това е много специфична способност. А принципът на изграждане на гофу е тайна на моя учител. Веднъж създадени, те могат да издържат от един до два дни, и то само защото са нарисувани върху скъпа енергопроводима хартия. При създаването им аз влагам в тях част от кръвта и енергията си, а след това запечатвам шаблона. За да се активира, трябва в гофу да се подаде енергия с X-тела.

Ох, усещам, че за такива откровени отговори на въпроси относно неговия занаят Джеймс определено не би ме погалил по главата.

Макс погледна с отвращение листите в ръцете ми.

— Значи ги рисуваш с кръв?! Уф, каква гадост, не взимам такава нещо в ръце!

— Няма и да ти ги дам — изсумтях аз.

— Защо спорите — прозвуча гласчето на Хухлик и той се появи до мен. — Аз ще остана тук. Ездачът каза, че чака и четиримата и явно имаше предвид хора. Ще е подозрително, ако отидат само трима.

Според мен Хухлик беше много силна бойна единица, особено със способността да се появява и изчезва по незнаен начин. Изобщо не ми се искаше да го оставям в резерва. Но като че ли нямахме други варианти.

— А телефон имаш ли? — попита Лора, гледайки с любопитство джуджето.

Хухлик направи гримаса.

— Разбира се, че не. С техниката не мога да направя така — той изчезна и веднага се появи. — Затова не нося телефон.

— Но можеш да го използваш, нали?

— На идиот ли ти приличам? — възмути се джуджето. — Просто не нося джаджи със себе си. Освен това още не са измислили толкова малък телефон, че да ми е удобно да го сложа в джоба си.

Извадих телефона си и го подадох на Хухлик.

— Вземи. Ако не се върнем до час, веднага се обади на Миси.

Макс извади визитка и я подаде на джуджето.

— А на този телефон е службата за сигурност на баща ми. Ще кажеш „код червен“, паролата е „бащи и синове“.

Хухлик взе златистото картонче с калиграфски изписана буква „Ш“, смешно притисна телефона с миниатюрната си ръчичка към корема и повелително махна с другата.

— Добре, може да тръгвате. Няма нужда да карате Ездача на трупове да чака, това е лоша поличба.

Тук бях напълно съгласен, въпреки че предстоящата среща с човека, създаден от болницата място за развъждане на същества, малко плашеше. Всъщност дори не малко. И най-важното, нямаш абсолютно никаква представа как трябва да действаш в случай на конфликт, който така или иначе щеше да се случи.

Излизайки от стаята, ние се насочихме към стълбите покрай неподвижно застиналата сестра с моето гофу на челото. Хартията едва тлееше и уверено блокираше душата в мъртвеца, което не можеше да не радва. В главата ми се мярна мисъл: ако успея да се справя с него, то може би ще успея да овладеем и всичко останало, което още ни предстоеше? Все пак бях успял да науча някои неща от Джеймс, освен това всъщност съм по-възрастен от Макс и Лора и знам за призраците и съществата повече от Джен. Така че спокойно можех да се смятам за главния в нашия импровизиран отряд.

— Ще слизаме бавно — почувствах известна увереност, наредих аз. — Трябва да мина по всеки етаж, за да огледам.

— Защо? — недоволно попита Макс. Явно не го устройваше, че поемам водещата роля или просто по инерция не се съгласяваше с всичко, което аз казвам.

— Сутринта видях призрака на моя приятел, който почина в болницата, той може да скита наоколо. От момчето бих могъл да науча повече за случилото се, освен това, като го запечатам, ще осигуря на майката прощанен ритуал в църквата. Наскоро тя загуби дъщеря си, а

сега и сина. Най-малкото, което мога да направя, е да накажа виновния и да ѝ позволя да се сбогува с момчето.

Макс се смути.

— Е, да, така трябва. Аз не съм против, просто попитах.

Не знам какво очаквах. Всъщност, ако призракът на Деймис или момичето искаше да се свърже с мен, той сам щеше да дойде в стаята. Но по някаква причина това не се случи. Момичето спокойно би могло да е погълнато от ниблерите, а Деймис... може да е изразходвал цялата си сила, показвайки ми се през деня, например. Или той по принцип не е обвързан към сградата като цяло, а само към първия етаж? Варианти много. Може би си струва да пусна самолетче с руна за търсене по стълбите, но в мое изпълнение то по-често се разбиваше на парчета и летеше строго по права линия, така че в случай с многоетажна сграда беше практически безполезно. Освен това повече разчих на привличането на призраците към мен, отколкото на руната за търсене. Мисля, че веднага щом се появи в зоната на видимост на призрака, той сам ще дойде при мен.

След като слязохме на долния етаж, ние погледнахме в коридора и веднага срещнахме погледа на нощната медицинска сестра. Жената седеше напълно неподвижна и по никакъв начин не реагира на появата ни. И нямаше никакви призраци.

— Тя наистина ли е мъртва? — тихо ме попита Лора, гледайки сестрата.

— Нали виждаш — отговорих аз, внимателно оглеждайки коридора.

Бледата жена сякаш ни чу, бавно обърна глава и каза:

— Вас ви чакат долу.

— Отиваме — уверих я аз.

Сестрата не реагира на думите ми.

Ситуацията се повтаряше на всеки етаж. Никъде не срещнахме никакви призраци или същества, само мъртви медицински сестри нагнетяваха атмосферата, напомняйки ни за поканата на Ездача на труповете. И като ги гледах, ми хрумна една мисъл:

— Слушай, Лора — обърнах се към момичето, докато слизахме по стълбите. — В екстрен случай, ако мъртъвците внезапно ни нападнат, ще можеш ли със своите способности да изпратиш моите

листа гофу към челата им? Ако едновременно активирам пет листчета, ти ще се справиш ли?

Момичето се замисли.

— По принцип, да. Но аз все пак владее стихията на въздуха, а не телекинеза. Не съм сигурна, че ще мога да насоча потоците точно накъдето трябва. Ако първо бях потренирала с листчетата, свиквайки с теглото и формата им...

— Твърде късно се сетих за това — въздъгнах аз.

Лора прехвърли нещо наум.

— Е, ако се наложи, хвърляй по един лист, мисля, че ще се справя. Разбира се, с телекинеза би било много по-лесно, при нея теглото и аеродинамиката на обекта нямат никакво значение. Един телекинетик би могъл да жонглира с твоите листове дори във въздуха, без никаква подготовка.

Аха. Значи може би Джеймс владее телекинеза! Така е задържал гофу във въздуха, а на мен ми каза, че просто още не съм дорасъл до такова ниво на владение на способностите на медиум! Ама че гадина!

— Ако ми дадеш няколко от твоите гофу срещу мъртъвци, мога да ги използвам върху ножовете си за хвърляне — неочаквано предложи Джен, сочейки пояса с ножове в пазвата си.

Мда, и защо не се сетих за това по-рано?

— Вземете. Трябва да увиете листа хартия около ножа и да активирате гофу, преди да го хвърлите — обясних аз.

— Знам — спокойно отвърна жената. — Джеймс ми даде атакуващи гофу против призраци, в случай че имаш нужда от помощ, и ми обясни как да ги използвам.

— И мълчахте досега?! — възмутих се аз.

— Мислех, че Джеймс те е предупредил — сви рамене жената.

— И докато сме на тема тактика — намеси се Макс. — Нека за всеки случай да обсъдим нашите действия в случай на проблеми. Какво изобщо можем да очакваме там?

— Каквото и да ни очаква долу, ако възникне опасност, аз ще мога да ви предупредя — отново се обади Джен. — Моята семейна способност е да предчувствам опасности.

— Страхотно! — зарадва се Макс.

Аха, много. Само дето това не я спаси от зашеметяването при атаката на хората на Орлов на строежа и от заспиването снощи.

— А ти какво можеш да ни кажеш за това, което ни очаква? — попита ме Лора. — Поне за съществата.

Само свих рамене в отговор.

— С хрътката вече сами се запознахте. За Джен ще повторя, че кучето не трябва да се доближава, а още по-малко да се пипа. Ниблерите са летящи топки месо със зъбати усти, те са просто същества и са доста лесни за убиване. Но виж мъртъвците могат да бъдат спрени само от моите гофу и чрез разчленяване. А призраци вие така или иначе няма да видите, те са моя грижа. А ако изведнъж се окажете до включен телевизор, който показва скучен сюжет с нощна гора и кладенец, веднага бягайте по-далече.

— Море от полезна информация — саркастично каза блондинът.

— По-добре е от нищо, спокойно — срязва го Лора.

Макс сви рамене.

— Просто се опитвам да сведа рисковете до минимум. Всъщност се надявам да успеем да се споразумеем. След като директорът на болницата е готов за диалог, защо да не разрешим всичко мирно?

— Аха — изплюх гневно аз. — Да забравим, че те тук убиват хора и ги използват като храна за същества. Изобщо да не ни пука.

Вместо да се подиграе, Макс неочаквано ме потупа успокоително по рамото.

— Малък медиум, невъзможно е да спасим всички. За нас сега най-важното е да вземем противоотрова за Дони, останалите проблеми ще решаваме по-късно. Правим снимки на мъртъвците и съществата с телефоните си и ги изпращаме анонимно на полицията, например.

В известен смисъл той, разбира се, беше прав. Всъщност ние можехме изобщо да не рискуваме и да се обадим на полицията още сега, но аз се надявах да разбера какво се е случило с Деймис. И абсолютно не исках просто така да пусна този, който е отговорен за всичко това.

Слязохме на първия етаж, но според плана входът към моргата се намираще в другия край на коридора. Трябваше да минем покрай охраната и по някакъв начин да обясним появата си. Доколкото си спомнях, охранителите бяха обикновени хора, не знаех дали са запознати с делата на директора или не. Но отговорът на този въпрос получих веднага щом отворихме вратата откъм стълбището.

— Последвайте ме — заповяда мъж в униформа на охраната, сякаш специално ни е чакал през цялото това време, застанал на метър от вратата. Съдейки по външния му вид, той беше напълно жив човек, въпреки че се държеше почти толкова неемоционално, колкото и мъртъвците. — Чакат ви.

Спогледахме се напрегнато и последвахме охранителя.

— И отдавна ли работите за Ездача на трупове? — обърна се Лора към мъжа, докато той ни водеше по коридора. — Какво е да помагаш в убийството на деца?

— Не знам за какво говорите — спокойно отвърна охранителят. — Нашата работа е да осигурим безопасността на сградата, което и правим.

— А осигуряване безопасност на пациентите? — попита Макс.

— Задължително. В рамките на заповедите на директора.

Ясно е, че нищо не е ясно.

Стълбите към моргата бяха в края на коридора зад стоманена врата с ключалка с код. Мда, ако по някакъв начин стигнем дотук сами, кодът ще е проблем. Въпреки че може би главата на бившия директор, запечатана в гофу и скрита в един от многото ми джобове на сакото, ще го знае.

— За там сте — каза охранителят, като остана на място.

Дали ми се стори или в очите му наистина проблесна страх, внимателно скрит зад суровата резервираност.

Първа на стълбите стъпи Лора. Не че ние се бавехме, просто тя буквално се втурна напред, избухвайки Макс настрана. Ние веднага я последвахме.

Да, приблизително така си представях моргата: студено помещение с бели плочки по стените, стоманени маси с покрити тела и стена, заета почти до тавана със стоманени чекмеджета за телата. Имаше и маси с различно оборудване, към които се стараех изобщо да не поглеждам. От десетината стоманени маси само три бяха заети с тела. И, честно казано, първото ми желание беше да проверя дали Деймис не е сред тях, но съдейки по размера, всички починали бяха възрастни.

— И така, ето ни в моргата — оглеждайки се, каза Лора. — И сега накъде?

Вратата зад крачещата последна Джен се затвори и се раздаде звук от заключваща се ключалка.

— Не постъпихме ли твърде безразсъдно, като дойдохме тук и позволихме да ни затворят? — нервно попита Макс. — С трупове.

— Засега не чувствам никаква опасност — обади се Джен.

И точно след думите ѝ един от покритите с бяла мушама трупове внезапно се изправи във вертикално положение. Джен веднага извади нож за хвърляне с прикрепено към него гофу и едва след това добави:

— Все още няма никаква опасност.

Лора безстрашно пристъпи към трупа и дръпна покривалото от него.

Непознатият мъж на средна възраст с изрязана буква „У“ на гърдите отвори очи и погледна право в мен.

— Не бързахте особено — изхриптя трупът.

Той провеси крака от масата, стъпи на пода и се затътри в ъгъла на стаята. Там абсолютно голия мъртвец натисна една от плочките и част от стената се отмести встрани.

— Последвайте ме.

— Само на мен ли ми се струва, че това изглежда много странно? — тихо попита Лора, снимайки дискретно с телефона.

— А, нормално си е — саркастично прошепна Макс. — Всеки ден слизам в мазето с голи ходещи трупове. Разбира се, че не е нормално! Всъщност идеята беше идиотска!

Тези стълби се оказаха много по-дълги от другите, които водеха към моргата. Спускахме се няколко минути. Е, поне се оказах прав и входът на лабораторията се намираше под моргата. Но едва ли цял подземен етаж може да се нарече просто „лаборатория“. Трупът ни поведе по широк коридор с множество разклонения и врати. Трудно можех да повярвам, че цялата тази структура не е създадена първоначално, заедно със сградата на болницата. Това не е филм, в който под малка селска къща се изхитряват да построят цял подземен град и никой от съседите не разбира нищо. Няма да се изненадам, ако тук под болницата имат и собствена линия на метрото до най-близкото гробище.

Мъртвецът ни отведе до голяма зала, очевидно използвана за работа със същества или за други някакви експерименти. Покрай стените от двете ни страни имаше празни клетки с доста сериозни

размери, стоманени маси и някакво сложно електронно оборудване. А точно пред него стояха десетина неподвижно застинали бледи мъртъвци. За щастие, облечени, за разлика от нашия водач. Веднага огледах лицата им, но Деймис не беше сред тях, въпреки че дребен японец ми изглеждаше смътно познат. И отново въздъхнах с облекчение, все още таейки слабата надежда, че момчето е живо. Във филмите това се случва, когато духът напусне тялото временно, например в случай на кома.

А после се появи той — Ездачът на трупове. Не като Хухлик, от нищото, а излизайки от дебелията сянка в ъгъла и съм готов да се закълна, че преди секунда го нямаше там. Ездачът беше лесен за разпознаване: черна безформена качулка, бяла маска и нос-клюн, напълно скриващ лицето му. Всичко съответстваше на стила на човек, който върши цялата работа с ръцете на мъртви кукли и крие истинската си самоличност. Въпреки че ние знаехме кой се крие зад тази маска. Е, с деветдесет процента сигурност.

— Е, здравейте — поздрави ни Ездачът на трупове. — Роман Михайлов, Джен Ларсън, Лора Палмър и Максимилиан Шефър.

Е, би било странно, ако не знае имената на пациентите в неговата болница.

— Вие ни познавате, а ние как да се обръщаме към вас? — попита Макс, пристъпвайки напред.

— Наричайте ме Гудуин, Великият и страшен^[1] — с лека насмешка отвърна Ездачът. — Кой от вас четиримата е Плашилото и кой Тото, може да решите сами.

Искаше ми се да кажа, че тогава Тото ще е не четвърти, а пети член на групата, но фигурата с бялата маска не изглеждаше така, сякаш е способна да понесе здравословна критика.

— И сте готов да изпълните желанията ни по същия начин като магьосника от Оз? — веднага попита Лора.

Може би ми се стори, но въздухът стана по-гъст поради напрежението, което витаеше в залата. Самият аз непрекъснато умувах какво да правя и кое гофу първо да използвам. Също така усещах върху себе си погледите на мъртъвците, стоящи покрай стената, в тях явно бяха заселени нечии души, виждах очертанията им в лицата.

— Като минимум мога да ги чуя — маската насочи дългия си нос към мен. — Какво прави това момче тук горе-долу мога да си

представя. Жената с лиценз за бодигард — също. Но вие двамата...
защо сте тук?

— Трябва ни противоотрова срещу отровата на прокажена хрътка. Вашият домашен любимец снощи отрови брат ми.

— И това е всичко? — изненада се Гудуин. — Няма проблем. Мога да ви предоставя всички данни, които имаме за хрътките и разработените противоотрови. Той в някоя от местните болници ли е? Кажете в коя и ние ще предадем там всичко необходимо.

— Просто така? — изненада се Макс.

— Разбира се. Всички сме големи хора, защо да създаваме конфликти от нищото? Но, разбира се, ще трябва да положите клетва, че на никого няма да казвате за всичко, което сте научили за болницата.

И това ще сработи? Въпреки че, предполагам, в този свят има някакви средства, за да се реализира нещо подобно.

— Съгласни сме — веднага каза Лора. — Всякакви приемливи условия и клетви в замяна на лечението на брат ми.

Просто така?! Тя наистина ли е готова да го направи или просто го баламосва?

— Договорихме се — маската се обърна към мен. — Мога да се досетя защо си тук ти, момче медиум, но да изпълня твоето желание ще е много по-сложно.

Ездачът махна с ръка и изпод качулката се появи фигура на тийнейджър. Осветлението беше повече от достатъчно, за да различа веднага познатото лице.

— Деймис? — попитах предпазливо, но момчето мълчеше.

— Мъртъв е — спокойно ме уведоми Ездачът. — Но всичко е поправимо, стига да успеем да се споразумеем.

Стиснах силно юмруци.

— Как?

Ездачът погали неподвижното момче по главата и тогава забелязах, че пръстите му завършват с остри, очевидно не човешки нокти.

— Твоят живот в замяна на неговия.

[1] препратка към повестта „Вълшебникът от Изумрудения град“ на съветския писател Александър Волков от 1939 г. Повестта е копие на книгата „Вълшебникът от Оз“ на американския писател Лиман

Фран Баум, с добавени няколко допълнителни приключения, включително и името Гудуин — за магьосника на Оз. Там той се представя така — „аз съм Гудуин, Великият и страшен“. В книгата главната героиня Дороти заедно с кученцето си Тото попада във вълшебната страна на Оз. Тя се отправя към Изумрудения град при вълшебника, за да го попита как да се върне обратно в Канзас. По пътя към нея се присъединяват Плашилото, Тенекиения човек и Страхливия лъв, които искат да получат това, което им липсва, съответно мозък, сърце и смелост. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

— Как по-точно? — попитах, без да откъсвам очи от момчето.

Колкото повече се вглеждах в лицето му, толкова повече разбирах, че момчето е мъртво. Окончателно и неотменимо. Бледо изпито лице, посинели устни, пълна липса на изражение... Може и да не знаех някои неща за този свят, но случаи на магическо възкресение в местните търсачки не бях срещал.

— За да разберете как мога да върна момчето, ще трябва да обясня какво точно правя тук.

— Просто така? — подозрително попита Лора. — Ще ни разкриете тайните си?

— Разбира се, бих предпочел всички да си тръгнете, оставяйки ни сами с медиума, но вие няма да се съгласите. А аз имам нужда от доброволната му помощ — спокойно отвърна Гудуин. — Освен това тази болница вече привлече твърде много ненужно внимание и така или иначе ще трябва да затворим магазина.

Беше много странно да говоря с тъмната маскирана фигура. Може би във филмите изглежда нормално, но в реалния живот приглушеният глас зад маската звучеше тихо и леко неразбираемо. Освен това да говорим за толкова сериозни неща, без да виждаме лицето на събеседника, си беше съмнително удоволствие. Изобщо не беше сигурно, че зад маската е именно Ездача, за него би било твърде рисковано лично да говори с нас.

— Вие се занимавате с култивиране и изучаване на същества, нали? — реших да покажа осведоменост аз. — Не разбирам какво общо има животът на момчето с това.

— Няма, всичко свързано със съществата е остатък от работата на предишния директор на болницата. Механизмът беше добре регулиран и затова го оставих. Но на мен това не ми е интересно — каза ми Гудуин. — Мен винаги са ме интересували само хората. Както не е трудно да се досетите, това е пряко свързано с моя дар.

— Роналд Тумс е пускал съществата по коридорите на болницата? — повторих аз, не вярвайки на ушите си.

Ако Ездачът не лъже, то главата на призрака, дори и под „детектора на лъжата“, е успяла да ни измами. Ще трябва да поговорим с него още по-строго, когато се озовем на по-безопасно място.

— И е правил доста добри пари, трябва да отбележа — потвърди Гудуин. — Аз просто запазих схемата му за попълване на бюджета на болницата чрез продажба на израснали същества и техните органи.

— А момичето от телевизора? — попитах напрегнато. — И тя ли се е появила в болницата благодарение на Тумс? И каква може да е ползата от нея?

Гудуин кимна.

— Разбирам откъде идва такъв интерес, ти доста отблизо общува с нея. Полза от нея няма никаква, животът на хората е един вид дан към това същество. Не знам какво се е случило там, но Роналд Тумс се е сблъскал с момичето и така я е ядосал, че е получил проклятие не само върху собствената си глава, но и върху болницата като цяло.

Неволно трепнах при споменаването на главата на Роналд, но не изглеждаше, че Ездачът на трупове знае за призрачната глава на бившия директор.

— Ако Садако не бъде нахранена навреме, тя ще дойде в болницата за десерт и тогава ще умрат десетки, може би дори стотици хора.

— Значи вие спасявате хора, господин Гудуин? — скептично попита Лора.

— Разбира се. Защо ми са излишни жертви и излишно внимание — съгласи се Ездачът на трупове. — Нека си хапва по малко и да си живее някъде там в гората — той ме посочи. — Ти самият ще умреш след няколко дни от нейното проклятие и трябва да си наясно колко силно е това същество.

Джен, Лора и Макс ме зяпнаха изненадани.

— Какво значи „ти ще умреш“? — попита Лора.

— Все пак официалната статистика за смъртността на медиумите е силно занижена — промърмори Макс, което в тишината на празното помещение прозвуча не по-тихо от нашите гласове. — Никаква застраховка, никога.

— Малко преувеличава — махнах с ръка аз. — Садако не е толкова опасно същество.

Освен ако, разбира се, Миси не ме е излъгала.

— Да бе, да. Първи клас на опасност според класификацията на съществата — изсумтя Ездачът. — Бих казал, че е по-лесно да се справиш с дракон, Висш демон или полубог, отколкото с мистично чудовище като Садако. Но късмет.

Лора ме хвана за ръката.

— Истината ли казва?

— Е, проклятие наистина получих — неохотно признах аз. — Но колкото до това, че е абсолютно невъзможно да се оцелее от него, силно се съмнявам. Как изобщо можем да вярваме на тип зад маска?

А и Миси ме увери, че Садако не е проблем. Тя няма причина да ме лъже. Или има?

— Наивно момче — засмя се Гудуин. — Изглежда установихме на кой от четиримата гости му липсва мозък. Но се радвам, че повдигна тази тема, защото сега ще ти е по-лесно да приемеш предложението ми.

— Какво общо има моето проклятие със сделката? — попитах подозрително.

— Ако ми помогнеш, аз ще те освободя от проклятието. Така че всеки ще има изгода от нашето сътрудничество.

— Вие току-що казахте, че със Садако е невъзможно да се справи човек — веднага забелязах непоследователност в думите му аз.

— И е така. Но аз знам тайната как да прехвърля нейното проклятие върху друг. И ще я споделя, ако сътрудничеството ни е успешно.

Аз също знам как да предам проклятието. Само че тук няма никаква видеокасета, доколкото разбрах. Като цяло имах силното усещане, че Ездачът нарочно протака времето, или за да ни се подиграва, или защото има друга причина за това.

— И така, какво трябва да направя? — не издържах аз. — За какво изобщо става дума?

— Добре, слушай. Моята способност ми позволява да дарявам трупове с псевдоживот и да ги контролирам като кукли. За съжаление, ползата от тях не е голяма, но псевдоживите тела имат още едно свойство — в тях могат да бъдат заселени призраци. Така аз получавам

послушни работници, на които им липсва само едно — запазване на способностите. X-телата в кръвта след смъртта постепенно изчезват и аз от години се опитвам да реша този проблем.

Уж всичко е ясно, но нищо не е ясно.

— И как мога аз да ви помогна с това?

— Наскоро научих, че уменията на медиум могат да подобрят връзката на душата с псевдоживото тяло. И руните онмьоджи са идеални за това, защото позволяват да се оперира с духовна енергия. Просто трябва да се избере правилния модел. Честно казано, първоначално мислех да хвана Джеймс Харнет, но това е доста сложна задача, в крайна сметка той е най-добрият медиум в Барса, боец от ниво Специалист. И е голям късмет, че той си взе ученик. Слаб, но вече добре запознат с руните.

О, стига! Да не иска да каже, че аз доброволно съм дошъл при него в болницата точно в момента, когато той има нужда от мен? Каква изобщо е вероятността от такова събитие? И силно преувеличава знанията ми за руните, още нищо не съм научил.

— Първоначално ми беше интересно да гледам как работи най-добрият медиум на Барса — продължи Ездачът. — Така че унищожих част от защитата от призраци и зачаках. Е, а когато в болницата се появи полтъргайт, всичко, което трябваше да направя, беше да извикам медиум и...

Внезапно Ездачът на трупове прекъсна и извади от дълбините на наметалото си вибриращ мобилен телефон.

— Съжалявам, но интересният ни разговор ще трябва да бъде прекъснат — каза той, прочитайки нещо на екрана. — Вашето зелено приятелче, оставено като резерв, най-накрая е унищожено, което означава, че вече няма нужда да протакам времето.

Хухлик? Как изобщо Ездачът е разбрал за него и, още повече, е успял да го убие?! Или просто блъфира?

Джен веднага извади метателните ножове.

— Опасност!

Стоящите покрай стената мъртъвци едновременно направиха крачка към нас. В ръцете им се появиха хладни оръжия, което не можеше да не ме радва. Това очевидно беше по-добре от огнестрелно оръжие.

— Аз мислех, че сме се договорили — каза Лора и извади меча си от ръкава.

Ездачът вдигна успокояващо ръце.

— Разбира се. Но аз не вярвам много на клетви, така че сега ще направим следното: на вас тримата ще ви инжектирам една от многото отрови, извлечени от прокажена хрътка. Тази отрова действа по-бавно, отколкото другата, отровила вашия приятел — за около седмица. И след седмица, ако всичко е наред и си държите езика зад зъбите, аз ще ви изпратя противоотровата.

— Стоп. Никой не е казвал, че ще ни тровят — напрегна се Макс. — Аз съм против.

— Аз съм съгласна с вашите условия — спокойно каза Лора и се отдалечи на няколко крачки от мен и Джен. — Вземайте младежа и ни инжектирайте отровата си.

Какво става, по дяволите?!

— Значи си готова просто така да ме дадеш на този психопат? — неволно се възмутих аз.

Въпреки че дяволът с маската почти ме убеди, че за мен е изгодно да си сътруднича с него, мъртвият Деймис до него не ми позволяваше да му се доверя напълно. Още повече, че не очаквах Лора да го посрещне с такава лекота.

— Ако трябва да избирам между живота на едва познато момче и брат, разбира се, че бих избрала брат си — обясни тя, хвърляйки ми виновен поглед. — Освен това той обещава да ти помогне да спасиш момчето, нали това искаше?

— Глупости — измърмори Макс. — Нима за първи път си решила да вземеш информирано решение? Каква радост. Но сега не е подходящ момент да рискуваш здравето ни — прекалено е!

— Стига си хленчил, Макс! — извика му Лора. — Ще решаваме проблемите приоритетно, сега най-важното нещо за нас е да получим противоотрова за Дони възможно най-бързо.

— Веднага щом получите доза отрова и се върнете в стаята, всички данни, събрани от моя предшественик за прокажените хрътки, и противоотровите, с които разполагаме, ще ви бъдат донесени — увери я Гудуин.

— Просто така? — попита невярващо Макс.

— Разбира се. Ние с вас нямаме конфликти и не е нужно да си създавам врагове в лицето на две семейства аристократи. Така че ме последвайте и...

И тогава се раздаде трясък и в бялата маска на ездача се появи черна дупка. Точно в средата на челото. Последваха още няколко изстрела. Джен, която през цялото това време мълчаливо слушаше разговора ни, спокойно изпразни целия пълнител в черната фигура. В същия момент всички мъртъвци, включително неподвижно стоящият Деймис и голият ни водач, беззвучно се втурнаха към нас.

Джен метна няколко ножа, които уцелиха мъртъвците точно в главите и незабавно ги обезвредиха. При това те не паднаха на пода, а останаха да стоят неподвижно на краката си.

— Хвърляй листчетата! — извика ми Лора, приготвяйки се да посрещне нападателите.

Веднага извадих няколко блокиращи гофу от джоба и ги хвърлих във въздуха, активирайки ги. Вятърът ги подхвана и ги изпрати в лицата на мъртъвците, но двама от четиримата успяха да ги посрещнат с мечовете и да ги разполовят. За такъв вариант с Лора не бяхме мислили. Но момичето не чака мъртъвците да ни нападнат и с мощен въздушен поток ги изтласка обратно към стената.

— Още! — извика тя към мен.

Хвърлих още гофу и този път Лора ги изпрати да летят по сложна траектория, която завърши върху челата на останалите неблокирани мъртъвци. Едно гофу стигна до Деймис, а голият мъж получи метателен нож от Джен.

— Много рано стреля — недоволно каза Лора на бодигардката ми. — Можехме да го изстискаме за още информация.

— А според мен той вече беше готов да започне да действа — не се съгласи Джен. — Изпреварих го само с няколко секунди. Или наистина смяташе да приемеш отровата му?

— На идиотка ли ти приличам? — недоволно попита Лора.

Момичето приближи до тялото с качулка и свали маската от лицето.

— Съмнявам се, че е бил Ездача — предположих аз. — От това, което прочетох, когато той умре, мъртъвците трябва да загубят силата си. А и защо ще рискува и ще се среща лично с нас?

— Съгласна съм — кимна Лора. — Но трябва да погледнем.

Уви, лицето под маската не ни беше познато. Нищо общо със сегашния директор на болницата, просто още един ходещ труп.

— По дяволите! — изруга Макс. — И какво ще правим сега?

— Ще претърсим всички помещения — сви рамене Лора. — Тук някъде трябва да има лаборатория. — Аз вярвам... Аз много се надявам на това.

— Глупаво — раздаде се внезапно мъжки глас от устата на Деймис. — Няма да намерите нищо тук, но предложението ми все още е в сила. Ако момчето дойде с мен, вие ще получите противоотровата.

— Ти уби дете заради своите експерименти — не издържах аз. — И Бог знае колко още хора. Как можеш да се довериш на такъв безчувствен убиец?! Аз дори не знам дали сте човек!

— Всъщност вие първи ме нападнахте по време на преговорите — отбеляза Ездачът, продължавайки да говори от тялото на момчето. — И също не заслужавате особено доверие. Давам ви шанс след шанс, а вие продължавате да отказвате. Е, както разбирам, тези хартийки би трябвало да блокират душите, които са заселени в телата на мъртъвците. Отлично решение. Но има едно „но“...

Всички мъртъвци едновременно вдигнаха ръце, грабнаха ножовете и гофу и се освободиха от блокерите ми.

— ... в тези тела няма души.

Застреляният от Джен мъртвец с качулка неестествено бързо скочи от пода и се втурна към Лора. Махване с ръка и главата отлетя настрана, но това изобщо не забави тялото. То я сграбчи за раменете и я повали на пода. За щастие, в ръцете на мъртвеца нямаше никакви оръжия и Макс бързо отхвърли тялото с ритник.

— Трябва да се махаме оттук! — извиках аз. — Под управлението на Ездача мъртъвците могат да се движат дори когато са нарязани на парчета! Не знам как да ги спра!

Но какво да правя с тялото на Демис?! Не можем да го вземем с нас, не исках и да го оставяме тук. По дяволите, може би просто трябва да се съглася с предложението на Ездача?!

— Каква е тогава ползата от твоите листчета? — възмутено възкликна Макс, докато отблъскваше упорито напирания гол мъртвец.

Самият аз се срамувах. Твърде късно се сетих, че гофу може да работи само ако в тялото има призрак.

Джен успешно кълцаше с двата ножа мъртъвците, които я нападаха, а Лора с меча си не изоставаше от нея. Макс, от друга страна, отблъскваше противниците предимно с ръце, осъзнал, че от пистолета му няма да има полза. Но дори без огнестрелно оръжие се справяше добре, докато от мен нямаше абсолютно никаква полза.

Много бързо стана ясно, че липсата на пълноценен „водач“ на тялото си има своите недостатъци. Ездачът не можеше да управлява качествено всички кукли едновременно. Ето защо докато един мъртвец нападнаше Лора, много бързо губейки крайници от ударите на меча ѝ, останалите извършваха само механични действия с оръжията си. Така че Джен и Макс с лекота отблъскаха атаките им.

— Отстъпваме! — заповяда Лора, махна с ръка и отново изпрати мъртъвците в полет към отсрещната стена.

Изтичахме от залата в коридора, затръшвайки вратата след себе си. Уви, не можехме да я заключим, тъй като и тук бравата беше електронна. Джен трябваше да държи дръжката, за да попречи на мъртъвците да излязат.

— Сега!

Макс сви длан в тръбичка и издуха през нея тънка струя пламък по края на стоманената врата. След петнайсетина секунди металът се разтопи, затваряйки здраво вратата. Отвътре се чуваха удари, но те бързо спряха, щом Ездачът разбра, че вратата е блокирана.

— Сега накъде? — попита Макс.

— Мисля, че трябва да се разделим и бързо да претърсим всички помещения — предложи Лора.

— Вие филми на ужасите не сте ли гледали? Не бива да се разделяме! — възмутих се аз, с което веднага си спечелих учудените погледи на всички.

— Филми на ужасите?

— За какво говориш?

По дяволите, вярно, че не се интересувах особено от местното кино. Трудно е да се обхванат всички сфери на живота. Какви сюжети от филми на ужасите могат да бъдат популярни в свят, в който в домовете живеят призраци, в гората може да се срещнат зомбита, мъглив ягуар или дори Садако, а периодично на произволни места се отварят портали към ада? Или при тях това не е жанр на ужасите, а суров натурализъм?

— Като се разделим, по-бързо ще огледаме всички помещения — повтори Лора. — Хайде, аз и Рома ще изследваме лявата страна, а Джен и Макс — дясната. Ако нещо стане, викайте.

— Предпочитам да отида с Джен — възразих аз.

Момичето рязко спря и се обърна към мен.

— Какво?

— Нямам ти доверие — изразих на глас опасенията си аз.

Ако не беше глупавата правдивост, определено щях да измисля по-мек отговор, но, както обикновено, не можах.

— Нали не мислиш, че наистина се съгласихме с предложението му? — възмути се Лора. — Това беше заблуда!

— Да, точно така — някак неуверено се съгласи с нея Макс. — Заблуда.

Какво пък, може би Лора е просто много добра актриса, но в един момент аз наистина повярвах, че е готова да ме замени за брат си. И изобщо не я обвинявах, ние се познавахме едва от няколко дни. Но това не означаваше, че съм готов да се предам на Ездача на трупове. Също така интуицията ми подсказваше, че и Макс като мен прие думите на Лора сериозно и, за разлика от мен, те му харесаха. Както и да е, не исках да тръгвам с нея.

— Ще ми е по-спокойно с Джен — повторих аз. — И нека не губим време в разговори.

Лора ме изгледа обидено, но не тръгна да спори.

Изненадващо, но нито една врата в коридора не беше заключена. Свободно ги отваряхме и виждахме... празни стелажи и маси, изключено оборудване и клетки за същества с различни размери. Също празни.

— Мисля, че разбирам какво става — казах аз, когато пътищата ни с Макс и Лора се пресякоха в коридора след огледа на поредната стая. — Ездачът каза, че ще затваря местния магазин. Явно вече е успял да събере цялото оборудване и материали и да ги транспортира някъде.

— И какво ще правим сега? — разстроено попита Лора.

Застинахме по средата на коридора, без да знаем накъде да продължим. И тогава от една от стените излезе добре познатият призрак на момиче.

— Малката — зарадвах се аз.

— Кой? — попита Макс, оглеждайки се. — За какво говориш?

— Появи се призрак — обясних аз. — Момиче, вече мислех, че зъбатите са те хванали.

Момичето поклати глава.

— Те не могат да ме хванат. Татко не би позволил.

— Татко?

— Да. Той помоли да ти кажа, че, както е обещал, Лора Палмър е отровена и ще умре след седем дни. Затова, ако искаш тя да оцелее, трябва да последваш мен и моя нов приятел.

Момичето бръкна с ръка в стената и измъкна от нея дърпащо се единадесетгодишно момче.

— Деймис?!

ГЛАВА 18

Но призракът на момчето по никакъв начин не реагира на думите ми, продължавайки да гледа в една точка. Извиках името му още няколко пъти, но нищо не се промени.

— Рома, това изглежда ненормално — нервно каза Макс. — Поне използвай твоите хартийки, за да можем и ние да виждаме призраците.

— Няма време — отвърнах аз. — Тя казва, че Лора е отровена.

— Какво?! — изненада се момичето, незнайно защо опипвайки предмишниците си. — Не, щях да го усетя.

— Нека помислим логично — предложих аз. — Отровата беше в онзи, който се представяше за Ездача. Джен го застреля, след това ти отрязва главата му, но имаше момент, в който мъртвецът те повали на пода. Виж дали не те е одраскал някъде.

Лора трескаво започна да изследва тялото си, а към нея с нездрав оптимизъм се присъедини Макс. Скоро именно той намери драскотина на тила на момичето. Малката раничка изглеждаше леко подута и очевидно не беше съвсем обикновена.

— Мамка му! — изруга Макс. — И сега какво ще правим? Откъде момичето изобщо знае, че Лора е била отровена, като дори самата тя нищо не е забелязала?

— Изглежда ѝ е казал Ездачът — неуверено казах аз.

Превъртайки набързо събитията от последните няколко дни в главата си, си помислих, че ако момичето от самото начало е свързано с Ездача, то и срещата ѝ с мен е била нагласена. Тоест когато е видял, че Джеймс има ученик, Ездачът веднага е изпратил момичето-призрак, за да привлече вниманието ми? И, разбира се, аз се вързах на провокацията и тръгнах да изяснявам какво се случва тук.

— Е, прекрасно! — възмутено възкликна Макс, извади телефона от джоба си и провери връзката. — Разбира се, тук няма обхват. И сега имаме не един отровен, а двама!

— Не мрънкай — изсумтя Лора.

— Трябваше да се съгласиш с условията на този Ездач, както искаше отначало — не отстъпи блондинът. — Така поне имаше шанс да получим противоотрова!

— Нямах никакво намерение да се съгласявам с условията му! — раздразнено отвърна Лора, хвърляйки ми бърз поглед.

— Шансът не е много голям — спокойно отбеляза Джен. — Всъщност никой не знае как изглежда Ездачът, което означава, че всичките му приказки за нежелание да влиза в конфликт с аристократите са глупости.

— Знаем, че това е настоящият директор — напомних аз.

— Това е само предположение — подкрепи бодигардката ми Лора. — Аз също не вярвам, че той би ни дал противоотровата. Ездачът на трупове е кукловод, и не говорим само за мъртви, но и за живи хора. В директно стълкновение със сериозни бойци от неговите ходещи трупове няма никаква полза, така че той е свикнал да действа чрез измама.

Момичето-призрак продължаваше да стои пред мен и търпеливо да чака отново да ѝ обърна внимание.

— Татко каза, че като жест на добра воля е оставил цялата информация за отровите на прокажената хрътка в тайника — каза тя с усмивка, улавяйки погледа ми. И, между другото, момичето изглеждаше все така плашещо с бледото си лице и опърпаната рокля, така че и усмивката ѝ излезе зловеща.

— А ти знаеш ли къде е този тайник? — попитах аз.

— Знам — кимна момичето. — Но ще ти покажа къде е само ако изпълниш едно малко условие.

Звучеше малко зловещо, честно казано.

— Какво е условието?

— Всички вие трябва да хвърлите телефоните и оръжията си на пода и да извадите от джобовете си всички документи. И нека той — момичето посочи Макс — да изгори всичко с неговата способност.

Честно казано, не бях сигурен, че огънят на Макс ще бъде достатъчно силен, за да разтопи ножове, мечове и пистолети. А и да останем без оръжия, стоейки наред подземенната лаборатория на главния злодей очевидно не беше най-добрата идея.

— А не можеш ли просто да ми покажеш къде е този тайник? — направих опит да се споразумеем аз.

— Това няма да е по правилата — усмихна се момичето.

Защо ми се струваше, че призракът е много по-умен, отколкото изглежда, и сега просто ми се подиграва? Макар че може и да греша и тя може само да повтаря онова, което ѝ казва Ездачът.

— За какво става дума? — попита Лора.

Преразказах искането на призрака.

— Звучи като подигравка — веднага коментира Макс. — Трябваше да ни предложи да вземем оръжията и просто да се застреляме. Защо издребнява?

Да, това наистина звучеше много странно.

— А ти защо наричаш този човек татко? — попитах момичето, опитвайки се да разбере какви отношения я свързват с Ездача.

— Той ме намери, играеше си с мен — момичето се обърна към Деймис и го хвана за ръката. — Направи ми приятел. Затова го наричам татко.

Тоест тя иска да каже, че Ездачът е убил бедния Деймис, само защото на призрачното момиче и е трябвало приятел? Ужас. Всички източници казват: никой не може да предскаже кой ще се превърне в призрак след смъртта си и кой не. И все пак, ако Ездачът може да разговаря с момичето и по някакъв начин да намира призраци за вселяване в мъртви тела, то излиза, че той също е медиум. Как не се сетих за това по-рано!

Докато разговарях с призрака, Джен отиде до вратата, водеща към болницата.

— Заключена — съобщи на глас.

— Изобщо не е проблем — изсумтя Макс. — Ако се наложи, ние ще я...

— Не, засега няма да вдигаме шум — прекъсна го Лора. — Нека помислим логично: как Ездачът е изкарал оттук всички същества и оборудването. Очевидно не през фойето на болницата. Значи някъде тук трябва да има втори изход. Може би там ще намерим следа къде може да са се дянали прокажените хрътки.

Макс приближи плътно до мен и шепнешком попита:

— Може ли да хванеш твоите призраци, а ние да ги разпитаме?

Известно време стоях и гледах момичето и Деймис. Момчето изглеждаше като кукла, дори до „зациклен“ не стигаше. Ако призраците са частици от душата, останали в нашия свят след смъртта

на човек, то от малкия Деймис тук беше останало много малко, което само потвърждаваше измамата на Ездача. Дори и да можеше по някакъв начин да съживи тялото и да върне душата в него, момчето никога нямаше да бъде същото. Но идеята на Макс не беше лоша, нали малкия Деймис така или иначе трябваше да бъде упокоен по всички правила. Трябваше само окончателно да реша за себе си дали да се опитам да се преборя с Ездача с всички възможни способности или да се предам в замяна на противоотрова за Дони и Лора.

Впрочем, като се замисля, всякакви сделки с него сега изглеждаха като напълно идиотска идея. Затова аз много бавно извадих две запечатващи гофу от джоба си и като активирах едновременно, ги поставих на призраците. Момичето и момчето изчезнаха, удобно приютени в моите енергопроводими листчета, които бързо навих на тънки тръбички.

— Е, от предложението на Ездача се отказахме окончателно — обобщих аз. — Така че е време да действаме, преди той да е направил следващия си ход.

— Тогава действай — изсумтя Макс. — Започвай да разпитваш призраците.

Колкото и да е странно, русокосият като цяло говореше вярно, но явно не момичето трябваше да бъде разпитано. Така че напипах в джоба си запечатващото гофу с Роналд Тумс, извадих го и го разкъсах.

— Оу, къде сме? — веднага заговори оказалата се на пода глава и опита да се огледа.

— Във вашата „малка“ подземна лаборатория — саркастично казах аз. — Изглежда забравихте да ни разкажете за размаха на вашите изследвания. Държали сте няколко същества в мазето, значи?

Главата се разтресе, опитвайки да се обърне.

— Е, може би малко минимизирах.

Взех атакуващото гофу, увих го около дланта си и го активирах с малко количество енергия. Между другото, удивително е колко лесно и бързо започнах да възпроизвеждам това действие. С помощта на увитата си длан с лекота успях да хвана главата на призрака и да го вдигна от пода. Този начин на приложение на атакуващи руни измислих още предната нощ, и бях доволен, че всичко работи както трябва.

— Точно сега много се нуждаем от вашата помощ. Затова хайде без лъжи и недомлъвки — казах аз, държейки главата пред себе си.

— О, изглежда имате сериозни проблеми? — предположи Роналд Тумс. — И не можете да ги разрешите без моята помощ?

— Пак нищо не чуваме — раздразнено измърмори Макс, гледайки към мен. — За какво си говорите сега?

Аз просто го игнорирах.

— Трябва да ни кажете къде точно се е съхранявала цялата информация за експериментите с хрътките и как може да се напусне това място, без да се минава през болницата. И говорете само истината, иначе...

— Иначе какво? — с искрено любопитство попита главата.

— Ще ви запечатам обратно в свитъка и ще ви пусна в тоалетната — отговорих след кратък размисъл.

Всъщност нямах много добра представа как може да се измъчват призраци. Атакуващите гофу бяха създадени, за да ги развъпльщават, и ако им бъдат нанесени сериозни щети, бившият директор на болницата просто ще изчезне, само за да се възстанови отново след ден или два. Или след няколко часа. Зависи от силата на душата му.

— Тогава съм против — веднага отговори главата. — Така. Обърни ме към началото на коридора, за да се ориентирам. Аха, разбрах. Всички изследвания се съхраняваха на сървъра, той трябва да е в онази стая, втората врата вдясно.

Посочих на Лора и Макс вратата.

— Там.

— Вече проверихме, стаята е празна — веднага отговори Макс.

— Значи той вече е изнесъл компютрите — заключих аз. — Добре, тогава ми покажи как новият собственик на твоята лаборатория може незабелязано да изнесе всичко оттук.

Роналд Тумс отговори изненадващо сговорчиво:

— Вратата, която е най-близо до главната зала. Там в стената има таен панел, ще ви покажа.

Втурнахме се в стаята, която се оказа някакъв склад с множество стелажи. Под ръководството на Роналд аз отворих скрития панел и въведох кода. За щастие той проработи и вратата се отвори.

— И къде води този тунел? — попитах аз.

— В сграда на съседната улица. В малък магазин, създаден за параван.

Повторих отговора му на глас.

— По дяволите, старчето е бил сериозен мъж — подсвирна Макс. — Как толкова лесно е позволил да му отрежат главата?

Да, и мен ме интересуваше този въпрос. Ако Роналд излъга за експериментите си със съществата, то и за смъртта си може да не е казал цялата истина. Нищо чудно да знае кой го е убил? Или дори да е познавал Ездача и преди? Но как да измъкна тази информация от него? Тук заплахата с тоалетната чиния явно няма да помогне.

— Там безопасно ли е? — попитах главата.

— Напълно. Това е просто подземен проход, изкопан по моя заповед от един стихийник.

Както обикновено, Лора вече се канеше да се шмугне в тунела, но моята бодигардка я спря.

— Аз ще вървя първа — бързо каза Джен. — Може да има капани.

— Капани? — скептично повтори Лора. — Това е просто коридор, по който постоянно са вървели хора... е, или призраци.

— Именно, „вървели“ са — съгласи се Джен. — Какво им коства да поставят няколко мини, след като се изнесли цялото оборудване и съществата?

— Логично — призна Лора и отстъпи встрани.

Проходът се оказа толкова широк, че можехме да вървим всички заедно в една редица и да не докосваме стените с лакти. А след десетина метра той започна още да се разширява, превръщайки се в нещо като слабо осветена пещера. Таванът се издигаше все по-високо и по-високо, докато не се превърна в овален каменен свод, очевидно създаден много преди болницата. А от двете ни страни се издигаха планини от пръст, от които стърчаха кости, подозрително наподобяващи много зле изкопани гробове.

— Какво е имало тук? Това не прилича на обикновен подземен проход.

По някаква причина главата се смути.

— Е, след смъртта на някои същества трябваше някъде да крия телата. В болницата работата на пещта е ясно регламентирана, така че беше доста проблематично да се изгарят останките...

— Значи това е гробище на същества? — с приглушен глас попитах аз.

— Винаги повече ми е харесвала думата „крипта“ — намръщвайки се, каза Роналд. — Освен това тук наистина някога е имало пещера, и аз просто се възползвах.

— Гробище? — повтори Макс, след като чу думите ми. — Сериозно? Доведе ни в подземно гробище на същества в момент, когато ни преследва ездач на трупове?!

— О, стига, откъде той изобщо ще знае, че сме намерили това място — неуверено каза Лора.

— Засега не чувствам никаква опасност — успокои ни Джен.

— Освен това, ако това е гробище, тогава някъде тук може да има останки на прокажени хрътки — с надежда каза Лора. — Попитай дали директорът е провеждал експерименти върху тях?

— Разбира се, че провеждах — съгласи се Роналд. — Може и да греша, но като че ли останките на хрътките заравях там вдясно... Или това бяха баку. Излетяло ми е от главата. Но изобщо не бяха много, а сега тук има толкова много гробове, че дори страшно ми става.

— Той казва, че там отдясно има шанс да се намерят тела на хрътки или това, което е останало от тях — казах на глас думите на призрака. — Можем да рискуваме. Дори и да не са живи, все е нещо.

Макар всички добре да помнехме, че трябва жива хрътка с нейната слюнка и други секрети, очите на Лора грейнаха с оптимизъм.

— Отлично! Ние ще търсим, а ти можеш да се опиташ да убедиш момичето да каже за тайника.

— Безполезно. Нямам какво да ѝ предложа — намръщено признах аз.

Никога не бих заплашил момичето, че ще я пусна в тоалетната.

— Е, измисли нещо, нали си медиум! — извика ми Макс. — И направи главата на старчето видима, за да можем да му показваме останките. Тук толкова много тела стърчат от земята, не знам кое е от хрътка. И, между другото, те изглеждат съвсем пресни!

— Изглежда са били погребани след смъртта на бившия директор — подхвърли Лора, ровейки в земята с меча си. — Дори бих казала съвсем наскоро.

Джен остана да стои в центъра на залата, държейки ножове в ръце и внимателно оглеждайки се.

— Ако има някаква опасност, ще ви предупредя — каза тя, избягвайки да рови в гробовете. Въпреки че може би беше добра идея да оставим някой „нащрек“.

Аз сложих гофу „Покажи скритото“ на върха на една от могилките и сложих главата върху него.

— О, момчето е право, гробището значително се е увеличило. Моят последовател очевидно е продължил да отглежда същества и да използва вътрешните им органи.

— Защо? — попита Макс, докато предпазливо се опитваше да разрови земята с крак.

— Ами, например, черният дроб на хрътките е невероятен естествен филтър, който може да...

— Стоп! — прекъснах главата аз. — Имам идея. Ами ако Ездачът не е извел съществата от лабораторията, а просто ги е унищожил? Извадил е всички годни за продаване органи и е изхвърлил телата тук. Нали самият той каза, че е време да затвори магазина.

— Варварин! — ужасено възкликна Роналд Тумс. — Това е работата на живота ми!

— Тогава можем да намерим труп на наскоро убита хрътка! — още по-силно се зарадва Лора. Не мисля, че някой някога е бил толкова щастлив от намирането на купчина трупове на същества. — Ще има и секрети, и тъкани!

— О, да — мръщейки се, промърмори Макс. — Секрети, обичам секрети. Лора, само не хващай нищо с ръце, една порция отрова ти е достатъчна. Виж, там май има лопати.

Неволно се зарадвах, че не се занимавам с разравяне на трупове, и се постарях да се съсредоточа върху сегашната ситуация. Всъщност беше много вероятно медиумите да имат някакъв начин да заставят призраците да казват истината. Просто аз още не съм стигнал до този раздел, Джеймс ме караше да уча първо защитни руни и бариери. Търсеци, атакуващи, запечатващи, правещи призраците видими. Изглеждаше, че съм изброил само няколко вида, но всички те варираха в зависимост от дреболии като пола на призрака, възможната причина за смъртта и други фактори. И всичко това трябваше да се научи.

Докато Лора и Макс обикаляха могилите, обмисляйки как да подходят към търсенето на останките на хрътките, аз извадих няколко празни листа и започнах да рисувам руни. Не бях сигурен дали това ще

проработи, но си струваше да опитам. Вече имах бариера, която да не позволи на призрака да избяга, оставаше да нарисувам няколко набързо модифицирани руни „Детектор на лъжата“ и да добавя „Покажи скритото“, за да могат и другите да чуват момичето. И има шанс моето изобретение да проработи и тя да бъде принудена да отговаря само истината във варианта „да — не“.

Рисуването на гофу не е толкова бърз процес, така че Лора и Макс успяха да намерят две лопати и започнаха да копаят. Аз разположих резултатите от моя труд на земята и разкъсах върху тях запечатващото гофу с момичето-призрак.

— Защо ми причинихте това? — беше първото нещо, което ме попита недоволното момиче.

Тя се опита да помръдне, но се натъкна на невидимата бариера.

— Вие сте лош — каза момичето, впила гневен поглед в мен.

Макс и Лора се обърнаха да погледнат призрака, след това продължиха търсенето. За щастие, Ездачът не се беше постарал много, погребвайки съществата, и труповете им надничаха направо от земята.

— Не е вярно, аз съм добър — възразих аз. — И трябва да знам къде твоят... баща е скрил тайника.

— А вие направихте ли това, което той нареди? — наивно примигвайки с клепачи, попита призракът.

По дяволите, може би щеше да проработи, ако можех да лъжа.

— Разбира се, че не. Нямам и намерение — отговорих честно и активирах руната „детектор на лъжата“, която лежеше на земята. — Кажи ми, тайникът някъде в болницата ли е?

— Не — поклати глава момичето.

Гофу „детектор на лъжата“ веднага се разпадна. Очевидно идеята ми проработи, но сега трябваше да плащам висока цена за всеки въпрос, а нямах много енергопроводима хартия с мен.

— В помещенията, които оставихме зад нас ли е?

— Не-е.

По дяволите, къде е тогава?

— Може би тайникът е някъде тук?

— Не.

Изглежда момичето се наслаждаваше на нашата игра, а аз вече бях изразходвал всички приготвени гофу. Наложих се отново да седна

на пода и набързо да чертая допълнителни гофу „детектор на лъжата“, като не забравих внимателно да обмисля следващите въпроси.

— А тайник изобщо съществува ли? — зададох най-важния въпрос аз.

— Не — доволно се усмихна момичето. — А ти си проникателен. Но все пак си глупав, защото сега сме точно където трябваше да ви доведе.

Ох, по дяволите!

— Опасност! — извика в същото време Джен. — Трябва да бягаме оттук!

Навсякъде около нас започнаха да се чува шумолене и прашене.

— Те се надигат! — възкликна Макс и в ръцете му избухна пламък. — Трупове стават!

ГЛАВА 19

Сега разбирам защо Джен е била толкова лесно нокаутирана до строителната площадка. Ако нейното предчувствие се задейства секунда преди опасността, то каква изобщо е ползата от такава способност? Човекът-паяк реагираше на инстинкта си за част от секундата, а обикновен човек за толкова кратко време наистина няма време да направи нищо.

— Хрътка! — извика Лора. — Трябва да я хванем! А две е още по-добре!

Макс размаха лопатата си и разполови някакво малко създание, изскочило от земята.

— Как?!

— Аз ще ѝ отрежа главата, а ти я увий заедно с тялото в якето си и ги вземи със себе си!

— Да хвана носител на смъртоносни болести с почти голи ръце?! — възмути се блондинът, но под погледа на момичето се предаде. — И къде да я нося?!

— Към изхода!

Създанията, надигнати от Ездача, се движеха много неуверено и сковано. Предполагам, че е защото се опитваше да контролира толкова много кукли едновременно. Дори не мога да си представя как трябва да работи човешкият мозък, това не е компютърна стратегия от горе на долу, когато ти просто даваш команди на един, който реално вижда с десетки очи едновременно и контролира ръцете, краката и лапите на множество същества. Във всеки случай не мога да си представя друга реализация на способностите му.

Можех да си позволя да мисля за нещо абстрактно, защото Джен се въртеше около мен като хала и с лекота нарязваше с ножовете си всяко приближаващо към нас мъртво същество. Тя дори не се опита да използва пистолета, въпреки че все повече и повече същества се надигаха от гробовете около нас. А далеч не всички бяха опасни: например странните половинметрови лилави гъсеници пълзяха с

такава скорост, че можеха да се присъединят към битката чак след час и половина. Нямах представа защо Ездачът изобщо възкресява абсолютно всяко мъртво същество в това помещение, може би просто искаше да ни изплаши с количество?

Призракът на момичето с някаква нездрава радост гледеше какво се случва наоколо и злобно хихикаше. Тази ли луда исках да спася от ниблерите? Сега тя още повече заприлича на момичето от „Кошмарът на Елм стрийт“, добре, че поне не четеше стихове.

— Ох, млъкни вече! — не издържах аз и й лепнах едно запечатващо гофу.

Не знам дали съществата имат души като такива или не, но повечето от техните способности очевидно не работеха, когато бяха кукли. Ниблерите се търкаляха по пода като топки месо, без да се издигат във въздуха, а бахтаките не изпращаха кошмари, а просто нападаха Макс, който се оказа точно в центъра на тяхната могилка. Оказа се, че блондинът може доста добре да се противопоставя на мъртъвците със способността си да контролира огъня. И, дявол го взел, отстрани това изглеждаше страхотно! Юмруците му горяха с пурпурни пламъци и всеки удар караше огъня да се прехвърля към мъртвите същества. Най-удивителното беше, че пламъците неестествено бързо поглъщаха костите, като супер напалм. Само от няколко удара на Макс маймуноподобните създания буквално се разпадаха на части. Зачудих се защо не беше правил това и преди, в битката срещу мъртъвците в лабораторията, но после разбрах — поглъщащият плът и кости напалм създаваше чудовищно гъст и вонящ дим. Тази пещера беше много по-голяма от залата на лабораторията, но само след няколко минути тук не остана нищо за дишане.

— Макс, ти си идиот! — извика Лора, кашляйки и покривайки устата си с тениска.

— Но пък е ефективно, кхъ — раздразнено отвърна младежът, но все пак угаси огъня.

Лора, между другото, се справяше с мъртъвците най-добре от всички, работейки едновременно с меча и отхвърляйки противниците от себе си със силата на вятъра. Като цяло случващото се потвърди мислите на Лора, че куклите на Ездача не представляват сериозна опасност за наистина силни бойци. Мисля, че ако не беше

безполезният баласт в мое лице, те щяха да се справят с мъртвите същества много по-бързо.

— Хей, не ме оставяйте тук! — възмутено закрещя Роналд Тумс от една от земните насипи. — Аз ви помогнах!

Наоколо цареше истински хаос: мъртъвците се хвърляха към нас абсолютно безшумно, димът ставаше все по-гъст и по-гъст. Аз с удоволствие бих взел призрака на бившия директор със себе си, но запечатващите руни вече бяха свършили, а едва ли щях да успея да нарисувам нови. Имаше и вариант да го взема в ръка, но се страхувах дори да мръдна от мястото си. Джен подскочаше около мен и работеше с ножовете с такава скорост, че едва различавах движенията на ръцете й. Най-накрая разбрах защо ми беше прикрепен бодигард — нейните бойни умения бяха наистина добри срещу материални противници! Много по-добри от безполезното предчувствие за опасност.

Разбира се, аз държах в ръката си ножа, изпратен от Миси, но в дадената ситуация, както и във всяка друга, с изключение на тази, в която стоя в палатка с консерва яхния в ръце, този сгъваем абсурд изглеждаше просто глупаво.

— Пробиваме си път към изхода — бързо ми каза Джен. — Да се надяваме, че вратата ще се отваря отвътре.

В този момент една от купчините пръст се отвори и от нея изскочи полуразложен труп, приличащ на бегемот със зъби. Дебел, масивен, със стърчащи отстрани ребра и отворен череп. В същото време той скочи изненадващо пъргаво, като мигновено се озова до мен. Джен ме изблъска, но получи удар в хълбока и отхвъркна някъде встрани.

За миг останах сам с трупа. По-точно бяхме трима — аз, трупът на „бегемота“ и рядкото колекционерско оръжие от Миси, което стисках в треперещата си ръка. И пръв нашата компания напусна ножът, който хвърлих в окото на бика. Не знам на какво разчитах, беше просто глупав рефлекс. Но най-изненадващо ножът, който изобщо не беше предназначен за хвърляне, много успешно уцели мъртвото същество в единственото останало непокътнато око. Вярно, не с острието, а със задната част, но за доста разложеното тяло и това беше достатъчно. Останало без зрение, съществото би трябвало да е объркано, но тъй като го управляваше Ездача, който виждаше бойното поле с десетки други очи на възкръснали мъртви, за мен нищо не се

промени — съществото безпогрешно определи местоположението ми и отново се втурна в атака. Аз отскочих встрани, спънах се в нещо и се претърколих в най-близката дупка, оставена от трупове, надигнали се от земята. Веднага някакво същество сграбчи крака ми, но с едно рязко дръпване аз откъснах люспестата ръка от заровеното туловище, чийто вид за мен така и си остана неизвестен.

След това проехтяха няколко изстрела и лапите на „бегемота“ просто поддадоха. Дори на трупове им е трудно да бягат с дупки от куршуми в коленете. Но въпреки това трупът продължи да пълзи след мен.

— Да бягаме! — изкрещя ми Джен, докато ме издърпваше от ямата.

Колкото и да е странно, пръв до изхода на залата се оказа Макс. Но като се обърна, той разбра, че Лора няма намерение да ходи никъде — момичето беше видяло две прокажени хрътки сред надигнатите създания и сега се промъкваше към тях.

Като цяло имах ясното усещане, че мъртвите същества са сериозна опасност само за мен. Останалите като цяло се справяха доста добре, макар и всеки по свой си начин. А доскоро смятах Джен едва ли не за баласт, а себе си — за велик ловец на призраци.

— Помогни им да хванат хрътка! — за първи път заповядах аз на Джен.

— Аз отговарям за твоята безопасност — кисело напомни тя.

— Е, тогава аз ще отида да им помогна и само ще стане по-лошо — отвърнах, без ни най-малко да си кривя душата. В тази ситуация като помощник можех да се оценя точно както веднъж Джеймс оцени моя боен потенциал — на минус едно. Определено няма да се справя по-добре.

— Остани тук, ще бъда бърза — каза тя с тежка въздишка.

— Никакъв проблем — уверих я аз.

Освен това в главата ми се роди неочаквано гениална идея. Ако Ездачът вижда всичко случващо се през очите на съществата, то спокойно мога да използвам върху себе си руна за отклоняване на вниманието. Ами ако проработи? Наложил се малко да поровя в джобовете си, но накрая успях да намеря една такава: винаги ги нося, в случай че се озова на открито. Прилепих я до гърдите си, активирах

гофуто и застинах на място, чакайки ще подейства ли защитният ефект или не.

И съдейки по това, че докато Джен помагаше на Лора и Макс да разчленят и хванат две хрътки, никой не ме нападна, гофуто работеше. Вярно, тлееше много бързо, явно твърде много същества едновременно се опитваха да ме открият с поглед. Но все пак се зарадвах, че мога това-онова дори в такава опасна и очевидно нестандартна за един медиум ситуация.

Дали по принцип това беше планът му или го реши след като ме изгуби от поглед, но Ездачът включи и човешки ресурси. Така че за капак на всичко от далечния тунел на гробището се появиха и медицински сестри. В бели болнични униформи, с хладно и, леле, огнестрелно оръжие! От движенията им веднага стана ясно, че това не са обикновени кукли, а напълно самостоятелни мъртъвци.

— Момчето хванете живо! — заповяда една от жените с мъжки баритон. — А останалите убийте!

— Кръв, кръв! — радостно извика едра жена с огромен сатър и се хвърли към Лора откъм гърба.

Е, крещенето преди атака по принцип не е много сполучлива идея, така че Лора с лекота парира удара и с едно движение отрязва главата на нападателката. Тялото без глава се свлече на земята, но скоро започна да се влачи с ръце и крака, опитвайки да достигне противника си.

Въпреки че стоях до стената в опит да остана незабелязан, една от сестрите веднага се насочи към мен, а останалите откриха огън по другарите ми. Макс създаде нещо като огнена стена пред себе си и Лора, макар че не знаех доколко е ефективно срещу изстрели, а Джен бързо се просна на земята и започна да стреля.

Трескаво прерових джобовете си за гофу срещу мъртъвци, контролирани от призраци.

— Ела тук, малкия — усмихна се сестрата, демонстрирайки развалените си зъби. Не мога да си представя как такива мъртъвци могат да дежурят нощем в болницата и никой да не забележи. Или тази вече е развален материал, „пенсиониран“ заради прекомерно разлагане?

Активирах блокиращото гофу и го прилепих към корема на опитващата да ме хване сестра. Тя веднага застина, а ръцете ѝ

увиснаха покрай тялото. Ха! Спомняйки си, че Ездачът може да влезе в куклата и да свали блокировката ми, аз прилепих още няколко на гърба. Нека опита да ги достигне.

Изстрелите бяха спрели и приятелите ми като че ли изглеждаха добре, но сестрите също не изглеждаха особено пострадали. Ситуацията май беше патова. Тъкмо щях да се притека на помощ с блокиращите си гофу, когато забелязах зеленото джудже точно под краката си.

Е, всъщност подозирах, че Хухлик пак е оцелял. Затова не се разстроих особено, когато Ездачът съобщи, че е унищожил нашия зелен приятел. Но не мислех, че ще успее да ни намери тук. Браво на него!

— Ху, свърза ли се с Миси? — веднага го попитах аз.

Джуджето бавно тръгна към мен и едва тогава забелязах през стелещия се по пода дим, че нещо с него не е наред. Главата му беше разбита и от нея течеше зелена слуз, ръката му беше извита под неестествен ъгъл, а едното му око съвсем отсъстваше.

— Ъ-ъ... Ху? — повторих предпазливо, започвайки бавно да отстъпвам. Може би все пак не беше моят познат. Приличаше, но чертите на муцуната му бяха по-... женствени? Друг представител на техния вид, погребан в гробище за същества? Само да беше така!

Изглежда, че защитното ми гофу напълно беше изтляло и явно не предпазваше от погледите на съществата, защото след Хухлик към мен се насочиха и други същества. Но докато се чудех и се оглеждах, зеленото джудже неочаквано пъргаво подскочи на моята височина и ми нанесе силен удар в челото. Нямах представа, че толкова малко телце може да удря толкова силно.

Във филмите хората веднага губят съзнание от силен удар в главата, сякаш се задейства някакъв изключвател. Или ме бяха ударили недостатъчно силно, или книгите лъжат, но аз, въпреки че доста се замаях, смътно виждах всичко, което се случва наоколо. Вярно, самият аз не участвах по никакъв начин и наблюдавах като през мътно стъкло.

Зеленото джудже бързо свали всичките ми блокиращи гофу от сестрата, след което тя ме метна на рамо и ме изнесе от залата. Виждах само бързо движещите ѝ се точета, след това изкачване по стълбите и осветен теракотен под. После очевидно ме натъпкаха в кола и едва

тогава отлетях във владенията на Морфей. Или който там отговаря за сънищата след силно сътресение на мозъка.

Дойдох на себе си вече седнал във фотьойл. Много удобен, между другото, въпреки че след пълзенето в гробището не бях особено придиричлив към комфорта. Леко отворих едното око и внимателно се огледах. Намирах се в малка, направо миниатюрна стая, с легло и голямо бюро. А точно пред мен седеше фигура с черна качулка и бяла маска.

— Добре дошъл в новия си дом — поздрави ме Ездачът. — Като цяло всичко се получи така, както първоначално предвиждах. Така че струваше ли си да се дърпаш?

Предпазливо се подпрях на лакът и прокарах ръка по джобовете на самото си. Разбира се, бяха абсолютно празни: всички гофу, мастилото и писалката липсваха.

— А вие щяхте ли да спазите обещанието си? — попитах с вяло любопитство. — Дадохте ли на Лора и Макс всички материали?

Ездачът сви рамене.

— Е, сега никога няма да разберем. Между другото, в случай че се чудиш, твоите приятели оцеляха и дори взеха телата на прокажените хрътки. С малко късмет ще успеят да спасят своя приятел, отровата от слюнката на тези същества може да се синтезира и от труп.

По дяволите, ако не лъже, то това е чудесно!

— Но имай предвид, че Лора Палмър беше отровена с друга отрова, която е невъзможно да се синтезира от мъртва хрътка — попари ме моят похитител, след като забеляза облекчението ми. — И без моята помощ тя ще умре след седем-осем дни.

— След седем или след осем? — уточних, като трескаво се оглеждах, за да видя къде изобщо съм попаднал.

— Отровата не е като проклетие, откъде да знам как точно ще подейства на конкретен човек — спокойно обясни Ездачът. — Освен това какво значение има за теб, ако умреш след шест дни точно по график? Така че или ще изпълниш исканото от мен за шест дни, или ти и приятелката ти ще умрете. Всичко е просто.

Просто, но все още не знам какво точно се иска от мен.

— Нали разбирате, че аз съм само ученик на медиум? — за пореден път повторих аз. — Нямам кой знае какви знания...

— Не ми трябват твоите знания — махна с ръка Ездачът.

— Тогава какво трябва да направя?

— Е, сега, след като няма излишни уши, мога да говоря поткровено...

— Освен това, вие явно нямате намерение да ме пускате жив — не можах да се сдържа. — Така че можете спокойно да разкриете всичките си тайни.

— Това не го знаеш със сигурност — изобщо не се смути Ездачът. — А така, изпълнявайки моята работа, ще имаш малък шанс да се спасиш от проклятието и да оцелееш. О, да, и да спасиш приятелката си.

Може и да съм прекалено мнителен, но той не каза и дума, че ще ме пусне. Само за спасение от проклятието. Много подозрително.

— Виждаш ли, аз също съм нещо като... медиум — с насмешка в гласа каза Ездачът. — С помощта на определени ритуали мога да виждам и общувам с призраци, но, за съжаление, не мога да им влияя по никакъв начин. И тук на помощ идваш ти...

* * *

След като приключи разговора с пленника си, Ездачът пристъпи в сенките и се телепортира в своята стая. Там той свали маската, седна на стола и мислено заповяда на куклата Ди да донесе кафе.

— Май няма да се откажеш от опитите да слееш душа с мъртво тяло — прозвуча насмешлив глас зад него.

Ездачът бързо приближи до масата, грабна маската и я притисна към лицето си.

— О, хайде, сякаш не знам как изглеждаш.

— Така съм по-спокоен — измърмори в отговор Ездачът. — А ти защо се опитваш да плашиш хората с неочаквани появи?

— Разбирам, това си е твоя мания. Но не бива да си толкова алчен.

От мрака изплува човешка фигура. Тя изглеждаше така, сякаш на петгодишно дете са дали червен молив и са го помолили да нарисува човек: леко разкривено тяло, удължени ръце, глава с неравен овал на

устата и черни дупки за очи. И всичко това изпълнено в плътен тъмно ален цвят на засъхнала кръв.

— Защо дойде? — раздразнено попита притежателят на бялата маска. Веднага щом видя кървавата фигура, доброто настроение от това, че е успял да се докопа до джобен онмьоджи, веднага изчезна.

— Просто на гости — сви подобията си на рамене гостът.

— Не обичам гости.

— Изобщо или конкретно мен? — попита гостът. — Иначе защо всичките ти вътрешни помещения ще са без врати?

— Просто така е по-безопасно. Така само аз мога да попадна тук през сянката.

В стаята влезе бледа и много слаба прислужница с поднос.

— О, това е Даяна. Призракът, който беше обсебен от готвенето. Отнеха ѝ кафенето заради неплатени данъци и горката се обеси, но се върна зациклена на създаването на перфектната рецепта за кафе. Подарих ти я за някакъв празник... хм, какъв празник беше?

— Денят, в който дъщеря ми почина.

Червената фигура застина за миг.

— Да? Е, ти знаеш по-добре. Както се казва, хора умират всеки ден, но хубаво кафе не се пие често. Така че не се притеснявай, скъпи приятелю.

Жената сложи кафе на масата пред Ездача, като измърмори няколко пъти под нос „все още не е перфектно“, и бързо напусна стаята.

— Какво щях да правя без твоите подаръци, Док? — каза Ездачът, като се намръщи под маската. — По-добре кажи защо си дошъл?

— Е, ако искаш веднага да преминем към работата, нямам нищо против. А дойдох да ти кажа, че момчето, което отвлече, е нужно на Братството.

Ездачът стана от стола си.

— То ми трябва!

— Няма проблем. Използвай го и го върни, откъдето си го взел — разтегна уста в усмивка гостът. — И без твоето „Дадох обещание, взех си обещанието, с моите обещания правя каквото си искам.“

— Тъй като съм част от Братството, имам право...

— Ти нямаш нищо — прекъсна го гостът. — Момчето трябва да остане живо. Смяташе да разлееш кръвта му по шишенца и да накараш мъртвците да рисуват онмьоджи за теб? Колко банално и неестетично. И най-важното, разточително.

Ездачът безсилно падна обратно в стола.

— Той и без това след шест дни ще умре от проклятието. А така мога да спася част от душата му и да му дам някакво подобие на живот.

— Проклятието вече не е твоя грижа. Ще ти позволя да си поиграеш с него два дни, а след това той трябва да се върне при учителя си. И нагласи всичко така, че той искрено да повярва, че е успял да избяга сам.

— Това пък защо?!

— Когато Братството се обръща към теб, не трябва да казваш „защо“, а „подчинявам се“ — мигом стана сериозен гостът. — Знаеш какво се случва с онези, които не се подчиняват на заповедите.

— Помня, помня. Главата — от раменете — нервно изсумтя Ездачът.

— От нас не можеш да се скриеш — намигна му гостът. — Нито в сенките, нито зад маската. Но за да не се разстройваш съвсем, донесох ти малък подарък.

Гостът протегна ръка и постави топка от черен камък на масата.

— И кой е там? — с интерес попита Ездачът.

— О, едно момче беше разкъсано живо от полтъргайт. Останките от душата му едва се събраха в призрака, но напълно без личността. Затова пък има много рядко предразположение към магията на кръвта. Може би точно това липсва на твоите експерименти за сливане на душа с мъртво тяло. Късмет.

Червената фигура се свлече, сякаш някой беше изпуснал голям балон, и образува голяма локва кръв на пода.

— Прекрасно, пак трябва да чистя кръвта след него — измърмори Ездачът и призова обсебената от чистотата кукла Ер. После взе черния камък в ръка, свали маската си и замечтано се усмихна. — Но пък донесе наистина интересен подарък...

ГЛАВА 20

Вече трети ден бях в малката си килия. Не, на практика това беше по-скоро като апартамент в свестен хотел, с душ, тоалетна и... е, може да се каже, стая за отдих, просто отново някъде под земята. Във всеки случай тук нямаше прозорци, както и врати, сякаш бях зазидан жив. А отгоре ме притискаше странна тежест и аз едва ли не физически усещах дебел слой земя над главата си. Не знам какво беше това, моето медиумско предчувствие или просто буйното ми въображение. Потискащото усещане се влошаваше и от това, че аз старателно почуках по всички стени, пода и тавана, но не открих дори намек за кухня. Самият Ездач се появяваше в затвора ми с нещо като телепортация, излизайки от сенките. Явно по същия начин беше пренесъл тук всички вещи и оскъдната мебел. Да бе, и плочките в банята той е слагал? Ама че глупости. Значи някъде трябва да има изход, макар и зазидан. Но откъде да намеря кирка или поне голям чук?

Хванах се за главата и закрачих из стаята.

Няколко дни недоспиване и безкрайна работа над руните ме бяха изтощили не по-малко, отколкото влиянието на непрекъснато усиливащото се проклетие на Садако. За чест на Ездача, той редовно ми вливаше чрез система „Живот Про“, за да съхраня здравето и работоспособността си. Подозирам, че го интересуваше само последното, но беше грях да се оплаквам, като си спомня колко струват тези лекарства. Никой досега не е оценявал толкова високо услугите ми като специалист по онмьоджи. Всъщност досега никой не беше оценявал истински услугите ми, тук дневната заплата беше повече, отколкото получавах в предишния си свят за година. Вярно, плащат ми само в лекарства, но не мога да се оплача, Джеймс би ми таксувал пълната цена, а Ездачът едва ли ще тръгне да представя сметката на моето семейство. Общо взето той действаше по класическия метод на моркова и тоягата, заплашвайки моя и на Лора живот, като същевременно поддържаше състоянието ми с венозни системи и дори

ме информираше за състоянието на Дони. Краткото видео от болницата, което ми показва, потвърди, че благодарение на докараните от Лора и Макс тела на прокажени хрътки той наистина е излекуван, което не можеше да не ме радва. И да ме накара да се възхитя от нивото на местната медицина, която толкова бързо установи болестта и разработи противоотрова.

— Време е да дадете кръв — съобщи мъртвеца, появил се от съседната стая.

А, да, също така трябваше да давам кръв, което изобщо не ми добавяше сила. Ездачът искрено вярваше, че с нея ще може да създаде гофу без мое участие, така че възнамеряваше да ме изцеди максимално. Това ме навеждаше на мисълта, че никакво спасение от Садако не ме заплашва, но дори не опитвах да се възмутя. Достатъчно е Ездачът да ме забрави за ден-два и ще умра тук от обезводняване или глад, а ако издържа малко повече, то и от проклятието. В такава ситуация е трудно да си търсиш правата, въпреки че в момента не мразех никого на света повече от този маскиран тип. Стопляше ме само едно нещо — дори и да ми се случи нещо, той пак няма да може да използва кръвта ми, за да рисува гофу. Джеймс притежаваше способност към магията на кръвта, а за мен това беше обикновена психологическа патерица, от която все още не успявах да се отърва. Всъщност можех да нарисувам действащо гофу дори с обикновена боя, кръвта ми не носеше никаква сила. Гръмни се, Ездач!

— Идвам — въздъхнах тежко аз и бавно станах от стола.

Световъртежът тези дни се беше превърнал в мой постоянен спътник, затова се стараех да се придвижвам много внимателно.

Това, което за себе си наричах „стая за отдих“, всъщност беше нещо като морга. Помещение с площ около четиридесет квадратни метра, пълно с маси с тела, оборудване и различни реактиви. Очевидно тук бяха мигрирали част от нещата от лабораторията под болницата. И точно тук аз тествах върху телата различни варианти на гофу. С мен, ако мога така да се изразя за мъртъвците, съжителстваха осем кукли, върху които се провеждаха изследванията. Една от куклите беше медицинската сестра, която ми вземаше кръв, а останалите оживяваха само когато се появяваше Ездачът. Очевидно той по някакъв начин „изключваше“ куклите, за да не мога да говоря с тях или да им оказвам нежелано влияние. Вярно, за да направя това, първо трябваше да се

справя с „будната“ медицинска сестра, която седеше неподвижно на една от масите, което беше доста проблематично, когато като оръжие имаш само писалка. Затова по цял ден рисувах гофу, а вечерта се появяваше човека с маска и провеждахме експерименти: аз въздействах на мъртвците с моите гофу, а Ездачът правеше различни измервания с приборите.

Да спиш до импровизирана морга беше доста съмнително удоволствие, единственото нещо, което улесняваше живота, беше, че мъртвите, изложени на въздействието на Ездача, не се разлагаха и не миришеха. Но най-ужасното нещо за мен беше не самото присъствие на мъртвци, а това, че сред тях беше тялото на Деймис.

— Това ще бъде допълнителен стимул за теб — каза Ездачът, когато за първи път видях тялото на момчето и изпаднах в ступор. — Явно си бил емоционално привързан към това дете.

Разбира се, всички гофу от джобовете ми бяха конфискувани и сега маскираната фигура извади едно от тях и го разкъса, освобождавайки призрака на Деймис Норн.

— Виждаш ли, това момче е притежавал доста рядка способност, която укрепва мускулите на тялото. Така че той ми беше много интересен. Но ако си свършиш добре работата, то аз ще възстановя целостта на душата му и отново ще пусна сърцето му.

— Толкова ли е просто? — не повярвах аз. — Може да бъде върнат към живота?

— Може би — безизразно отговори маскираният и не разбрах дали се подиграва или говори напълно сериозно. — Но ако не свършиш тази работа, момчето няма да има дори този шанс.

Отново ми се искаше да вярвам, че той може да възкреси момчето. В крайна сметка все още знаех твърде малко за този свят, за да изключа тази възможност. Но интуицията ми буквално крещеше, че лъже. Деймис е мъртъв и не може да бъде върнат. Нещо повече, беше го убил самият Ездач и аз все още нямах идея защо.

— Засега не знам кой се крие зад тази маска — казах бавно, усещайки как може би за първи път в живота ми в мен се надига толкова силна омраза. — И за момента нямам достатъчно сили. Но ако ти не можеш да върнеш момчето, рано или късно аз ще те намеря, ще те накарам да страдаш и после ще те убия.

По дяволите, това на глас ли го казах? Планът да печеля доверие очевидно върви по много дълъг път. Но моето откровение сякаш не изплаши особено Ездача.

— Мило. Но за да направиш това, първо трябва да излезеш оттук и да оцелееш след проклятието на мистично същество от първи клас на опасност. И едното, и другото ще бъдат възможни само ако свършиш работата, от която се нуждая.

Сега, седейки със забита във вената игла, се стараех дори да не поглеждам към тялото на Деймис. Ездачът беше поставил безмълвния призрак на момчето в тяло, но без присъствието му мъртъвците оставаха неподвижни и беше безполезно да говоря с тях, въпреки че опитвах. Сякаш Ездачът имаше превключвател, който позволяваше на телата да се движат само с негово разрешение, въпреки че в тях имаше вселени души. Той сякаш беше обсебен от идеята за тотален контрол.

За да се разсея, аз за пореден път опитвах да заприказвам жената, която ми вземаше кръв, но не получих нито дума в отговор. Изглежда мистичната ми харизма даваше отбой и изобщо не действаше върху призрака, заселен в мъртво тяло. От друга страна, тя не привличаше и другите мъртъвци в болницата. Очевидно нещо ги отличаваше от обичайните призраци, но явно на мен ми липсваха познанията, за да разбера каква точно е разликата.

След като приключих с процедурите, аз се върнах в стаята. Огромната маса в центъра беше отрупана с листове с руни, с помощта на които се опитвах да създам модела, от който се нуждаеше Ездачът. Това като цяло беше доста странно, защото, както казах на моя похитител, руните на един медиум не е задължително да работят при друг. Фактът, че аз можех да използвам всички руни на Джеймс, беше голям късмет и далеч не беше сигурно, че някой друг ще може да повтори моите модели.

— Това не е твой проблем — махна с ръка Ездачът. — Работи.

И аз работех. Ездачът лично ми донесе планина от енергопроводими листи, мастило и различна тематична литература. Ако не беше ситуацията като цяло, дори бих се зарадвал на подобно прекарване на времето, нещо като Хогуортс. Джеймс ми предоставяше напълно завършени лични разработки и основите, докато Ездачът беше успял да изрови теория за напреднали. Имаше дори и лични разработки по темата: получих дневник с пробни варианти на руни и

резултати от експерименти от този, който е работил по тази задача преди мен. Аз трябваше да довърша изследването, като слея мъртвата марионетка с призрака, така че отново да започне да произвежда Х-тела в променената кръв. Да, мъртъвците имаха кръв, но тя беше някак черна и много гъста, имаше много малко общо с човешката. Не знам дали самият Ездач е правил всички тези проучвания или с нечия помощ, но всичко беше написано на разбираем дори за мен език. Като цяло процесът на създаване на руни беше в много отношения подобен на програмирането, и сега бях получил чужд код, в който спешно трябва да намеря грешка. Подобни неща вече ми се бяха случвали и на предишната ми работа. Знаеш какво трябва да се получи като краен резултат, частично разбираш отделни фрагменти от кода и започваш да пробваш различни варианти на редакции, очаквайки някакъв положителен резултат. Разбира се, аз не съм специалист по руни, и ако пред мен имах само справочна литература, едва ли щях да се справя със задачата. И най-важното, два факта отличаваха моето изследване от обикновеното програмиране: всеки път рисувах руните с моята кръв, и проверявах ефекта им върху трупове.

Затова пък благодарение на записките в дневника разбрах как точно работи способността на Ездача. Оказа се, че за него далеч не всеки призрак е подходящ за вселяване в мъртво тяло, а само, да го кажем така, непълноценен и необвързан с конкретно място. Тоест, невъзможно е да се всели напълно осъзнаващ себе си призрак в мъртвец. Може би някаква несъвместимост, свързана с факта, че тялото вече е мъртво, или защото пълноценна душа, попадайки в подобно вместилище, просто ще полудее. Или самият Ездач предпочиташе точно такива души, тъй като ще му е по-лесно да ги контролира.

Като цяло, лично той сега вселяваше само призраци, които са загубили личността си като такава. Това беше и причината за известна отчужденост на нощните сестри — в главата им имаше само някакви остатъчни спомени за живота, но не и за самите тях. Съответно, пред Ездача стоеше доста трудна задача — да намери подходящи призраци, след това да им подбере тела с подходящи способности, и накрая да ги обедини в един супер мъртвец, който да изпълнява всичките му заповеди. А после следваше завладяване на света или каквото там смяташе да прави с помощта на толкова силни зомбита-магьосници.

Разбира се, за да сработи това, душата трябваше да има същата предразположеност към способностите като тялото. Бог знае от какво точно се обуславяше това. Сигурно имаше някакво научно или псевдонаучно обяснение, но на мен никой не ми го даваше. Така че се бутах като сляпо коте, първо в едната посока, после в другата, опитвайки различни варианти за изчертаване на руните, ден след ден.

За тези дни привикнах към пълна тишина. Трупове в моргата не помръдваха, а други звуци в подземиято нямаше откъде да дойдат. Затова, когато от ъгъла се раздаде тихо шумолене, аз веднага реагирах и скочих на крака. Бутнах настрани нощното шкафче до леглото и изненадано се втренчих в неканения гост: моят подземен затвор беше посетен от съвсем истински жив плъх! И съдейки по дупката в каменната стена, той целенасочено си беше проправил път дотук. Но защо?

— Тук храна няма — кой знае защо декларирах аз, докато трескаво се чудех откъде може да е дошъл тук. Сега поне бях сигурен, че стените около мен не са плътни. Въпреки че, ако гризачът е пропълзял през въздухопровода или канализацията, то очевидно аз няма да мога да изляза като него.

Междувременно плъхът притича до мен, спря до крака ми и се изправи на задните си лапички.

— Къш! — опитах се да го избутам с крак, но гризачът ловко се изплъзна и издаде звук, подозрително приличащ на смях.

А в следващия момент устата на плъха се отвори широко и от нея плъзна гъста алена кръв. Но вместо да се разлее на пода, тя постепенно се оформи в човешка уста, висяща във въздуха.

— Здравей, Роман — тихо прошепна устата.

Едва устоях да порива отново да изритам плъха. Най-дразнещото беше, че тук дори няма къде да отида, между стаите нямаше врати. Може ли да извикам на помощ мъртвец? Но освен когато трябва да давам кръв, жената изобщо не реагираше на думите ми.

— Ние познаваме ли се? — нервно попитах аз.

А и как да не съм нервен? Подобни сцени дори във филми на ужасите не бях виждал.

— О, аз знам много за теб — устата се оформи окончателно и престана да шепне. — Роман Михайлов, мога да ти помогна да се измъкнеш оттук.

— А ти кой си? — попитах, като неволно обърнах глава към моргата. Ами ако дежурният мъртвец все пак реагира на гласовете.

— Не се притеснявай, Ездачът сега не е тук и неговите кукли не са активирани — успокой ме „плъхът“. — Ти ме познаваш като Доктора. Селена Леони сигурно ме е споменала.

По дяволите. Веднага щом от устата на плъха се появи кръв, се сетих за него, но се надявах да греша.

— Спомена — признах аз, като несъзнателно се отдръпнах от плъха.

— И вероятно си решил, че аз съм истинско зло в плът? — насмешливо попита Докторът.

— Мина ми през ума — признах аз, спомняйки си какво беше направил на свещениците в църквата. Очевидно не от добро сърце.

— Много грешно. Но сега няма да говоря с какво се занимавам. Само ще кажа, че за всичко си има причина.

Изобщо не се съмнявам. Сигурен съм, че и Ездача си има такава, но това не го прави по-малко виновен за случилото се с Деймис.

— Защо си тук сега?

— За да ти помогна да се измъкнеш оттук. Нали не мислиш, че Ездачът планира да те пусне? И още повече, да те спасява от проклятието?

Разбира се, не мислех, но и други варианти нямаше. Още не съм се научил да минавам през стени. И дори да изпратя някой за помощ... въпреки че...

— Тогава просто кажи на Джеймс Харнет или на семейството ми къде се намирам — предложих аз. — Защо да усложняваме нещата?

— Това веднага би издало участието ми. А аз искам Ездачът да не свързва освобождаването ти с мен. Може да се каже, че ние с него сме колеги и ни предстои известно време да работим заедно.

— Но защо тогава искаш да ми помогнеш? — попитах подозрително.

— Виждам в теб голям потенциал. Повярвай ми, Джеймс Харнет е добър учител, когато става въпрос за основите, но е твърде повърхностен. С мен можеш да отидеш далеч отвъд това да бъдеш най-добрият чистач в малко градче. Освен това, ако не избягаш, а завършиш работата за Ездача, той просто ще те превърне в един от

неговите мъртъвци. Ще бъдеш първият, върху който той ще използва създадените от теб руни. Така че просто нямаш избор.

— Какво?! — ококорих се аз. — Но за какво му е тялото ми, ако няма гаранция, че ще се превърна в призрак? Да не говорим, че изобщо успея да съставя правилния набор от руни.

Плъхът седна на задните си лапички, продължавайки да държи устата си отворена. Честно казано, не разбирах как устата от червена субстанция изобщо може да говори, нали само устни и език не са достатъчни за това. Трябват още и зъби, и бели дробове, а тях ги нямаше.

— Мисля, че ще ти е полезно да изслушаш една малка лекция — продължи да говори устата. — Какво ти каза Джеймс за това как се появяват призраците?

— Че е много непредвидимо кой ще стане призрак и кой не. Но ритуалното погребение гарантира, че душата ще отиде там, където трябва, за прераждане, в рая или...

— Това не е важно — прекъсна ме Докторът. — Истината е, че ключът към формирането на призраци е силата на душата и предсмъртното желание. Ако умрелият иска да отмъсти за смъртта си и душата му притежава достатъчно сила, то той ще се превърне в отмъстителен дух. Ако силата на душата не е достатъчна, тогава основната част от същността ще отиде към прераждане, а другата част ще изпълни желанието и ще остане тук под формата на глупав полтъргайт. А тези, които се превръщат в „зациклени“, всъщност са просто останки от слаба душа, задържала се тук с някакво предсмъртно желание. Майка, която мисли за детето си, или, обратното, момче, което иска да се върне при родителите си. Всъщност всички частици души, останали тук под формата на призраци, изпитват мъките на неизпълнените желания и с течение на времето или полудяват, или просто се разтварят в ефира.

— Звучи логично — признах аз. Това наистина обясняваше процеса на поява на призраците, е, или поне го правеше по-разбираем. — Но какво общо има това с мен?

— Не е ли очевидно? Ездачът е разработил ритуал, който позволява при всички случаи част от душата да остане тук, за да се създаде мъртвец, при това максимално съвместима със способностите на тялото. Непълноценна, но достатъчна, за да може тялото да

придобие разум и да се подчинява на команди. Това прави той тук с тези изследвания в болницата.

Мозъкът ми заработи трескаво. Значи той убива хората заради експериментите и ги лишава не само от живот, но и от част от душата? И Деймис при всички случаи щеше да бъде убит, оставяйки след себе си само онази безмълвна частица от душата, която срещнах в коридора.

— А възможно ли е от частицата душа да се възстанови човека?
— напрегнато попитах аз.

— Разбира се, че не. Каквото си е отишло, то си е отишло. Дори аз не знам къде изчезват душите, а в този свят е трудно да се намери някой по-близък със смъртта от мен. Телата, използвани от Ездача, са просто създадени от него заготовки за послушни кукли с възможност за управление на X-телата, там личности няма и никога няма да има — плъхът се изправи на задни лапички. — Само не ми казвай, че едно от телата е на твоя приятел!? И Ездачът е обещал да го върне към живота? Това са глупости.

— Така беше — признах аз.

Ама че гадина! Той наистина ме е лъгал!

— А тази частица от душата, която е в телата... Ако тялото бъде погребано по всички правила, тя ще се присъедини ли към останалата душа?

— Най-малкото тази частица ще спре да страда, намирайки се в този свят — отговори плъхът. — Може самостоятелно да се прероди, а може и да се съедини с основната душа. Никой не знае. Но повярвай ми, абсолютно не си струва да приемаш тези фрагменти от души като личности и дори да ги сравняваш с призраци, достатъчно силни, за да запазят напълно своята цялост.

Аз бавно издишах, опитвайки се да подредя мислите и емоциите си.

— Добре, да допуснем, че няма да помагам на Ездача. Как мога да се измъкна от тук? — попитах, стиснал зъби.

— Това място е дълбоко под земята и единственият начин да се попадне тук е с крачка през сенките, каквато използва Ездачът. Не можеш да излезеш оттук през канализацията, както направих аз. Но има и друг начин, който ще ти разкрия в замяна на малка услуга.

Ами да, разбира се, той не би ми помагал просто така. Удивителното е, че аз на практика не мога нищо, но на всички тези чудовища им трябва нещо от мен.

— Каква?

— Искам да сключиш договор с една от моите подопечни.

— Ъ-ъ... какво да сключача?

— Ама Джеймс на нищо ли не те е научил? — изненада се Докторът.

Само вдигнах рамене в отговор. Между другото, през цялото това време аз разговарях само с устата от кървава субстанция и дори не знаех дали изобщо ме вижда.

— За медиумите е обичайно да сключват договори за партньорство със същества или призраци. Това помага много в работата, а и призраците получават някаква стабилност, като котва в тази реалност. Това гарантира, че те няма да изчезнат с времето и няма да полудеят, превръщайки се в полтъргайт. А в твоя случай такъв договор ще ти помогне да се измъкнеш оттук.

— Как по-точно?

— Моята подопечна ще стане цел за посоката на телепортиране оттук. Но самото заклинание ще се захранва от енергията на смъртта, така че ще трябва да се постараш, за да го заредиш.

Огледах се скептично.

— Трябва да принеса в жертва някого? Но кой? Тук освен мен няма други живи.

— Мъртъвците. Те не могат да бъдат наречени живи, но непълноценните души са свързани с телата и нарушаването на тази връзка може да се счита за слаб акт на смърт. Мисля, че ако унищожиш всички мъртъвци в съседната стая, енергията би трябвало да е достатъчна за скок.

— Всички? — попитах напрегнато. — А ако един от тях остане... цял? Не е проблем, нали?

— Все още ли се надяваш да помогнеш някак на приятеля си? По принцип не е проблем да оставиш един мъртвец цял, ако не те притеснява, че при скока някоя част от тялото ти може да остане тук. Енергията и така едва стига за прехвърляне.

И отново бях пред дилема. На кого да вярвам повече, на Ездача или на Доктора? И единият, и другият бяха убийци и беше много

вероятно дори да не са хора. Всеки си имаше свои собствени цели, но ако вярвам на всичко, което Докторът казва, няма да имам дори шанс едно на милион да върна Деймис. Ами ако Ездачът не лъже и наистина може по някакъв мистичен начин да върне отпътувалата част от душата обратно и да пусне сърцето му?

— Как... трябва да ги убия?

— Нищо сложно. Най-лесният начин да убиеш мъртвец с душа е да му отрежеш главата.

— Но тук дори няма подходящо оръжие — объркано казах аз.

— Ще имаш оръжие. После. Това също е част от заклинанието. Ще трябва да нарисуваш шаблон на пода, това ще отнеме известно време, рисунката не е много проста.

Плъхът притича по масата, взе лист хартия и започна да рисува с лапичката си кървава шарка. Никога преди не бях виждал такива руни, явно се различаваха от използваните от Джеймс и Ездача. Също така беше много, много сложна. Имаше не по-малко от тридесет йероглифа, подредени в кръг около пентаграм.

— Запомни го добре. Аз ще подготвя призрака за ритуала и ще се върна след няколко часа.

— Но днес трябва да дойде Ездачът — преценявайки времето, отбелязах аз. — По план имаме поредните проби на руни.

— Добре. Тогава ще се върна веднага след като той си отиде, и ще те измъкнем оттук.

Плъхът скочи от масата и изтича обратно в ъгъла на стаята. След като си тръгна, аз върнах нощното шкафче на мястото му и известно време стоях, загледан в една точка. Твърде много неща ми се стовариха отгоре при разговора с мистериозния Доктор. Деймис е мъртъв, трябваше най-накрая да си го призная, въпреки че до последно не губех надежда да го върна някак. Лора е отровена и ако избягам от Ездача, тя няма да получи противоотрова, но, от друга страна, ако ме превърнат в мъртвец, то той няма за какво да спасява момичето.

С огромно усилие се откъснах от нерадостните мисли и реших да се заема с изследване на новия за мен тип руни. Не разбирах абсолютно нищо, сякаш е използвана коренно различна школа. Докато изследванията на Ездача доста добре се припокриваха с това, на което ме учеше Джеймс. Сякаш бяха изучавали онмьоджи на едно и също място.

Изучих много внимателно рисунката на Доктора, след което скрих листа и се върнах към работата за Ездача, нали трябваше да си личи, че не съм стоял със скръстени ръце. Колкото и да е странно, именно разговорът с Доктора ми даде няколко идеи, които биха могли да решат проблема с обединението на фрагмент от душа и мъртво тяло. В крайна сметка досега не знаех, че телата не са мъртви в прекия смисъл на думата, а променени в някаква друга форма на живот. Може би точно това не бях взел предвид при създаването на руните?

И процесът потръгна. Толкова се увлякох, че дори не веднага забелязах появата на Ездача.

— Има ли успехи?

— Момент — отвърнах, леко трепвайки от изненада.

Трябваше спешно да направя нещо и аз умишлено размазах последната руна. Интуицията ми подсказваше, че съм много близо до решението, а изобщо не исках да го давам в ръцете на врага.

— Какво става, да не са ти хрумнали някакви нови идеи? — отново попита Ездачът, когато приключих с рисунката.

— Да, мисля, че разбрах как да реша проблема — отвърнах аз и мислено изругах. Защо не мога просто да премълча?!

Мнозина биха се изненадали колко рядко лъжем в обикновения живот. Просто няма нужда. Най-често лъжи се изискват в наистина важни и обикновено осъдителни неща: „не, не съм ти вземал нещото“, „почти приключих, утре ще предам проекта“, „разбира се, че не съм забравил рождения ти ден“, „съжалявам, нямам дребни“. От момента, в който се появих в този свят, нямаше ситуации, в които да трябва да лъжа някого в очите. Разбира се, това отчасти беше свързано с факта, че и в двата си живота не съм се занимавал с нищо незаконно, където хората трябва да лъжат през цялото време. И ето че дойде моментът, в който, затаил дъх, се помолих на всички богове Ездачът да не задава въпроси, на които изобщо не исках да отговарям честно.

— Трябва ли руните да изглеждат точно така, за да постигна ефекта, от който се нуждая?

— Не, аз умишлено ги повредих — веднага отговорих аз.

По дяволите, защо попита?!

— Така ли? — слабо се учуди Конникът. — Защо?

— За да саботирам работата, разбира се. Що за глупави въпроси? Маскираният известно време ме гледа внимателно.

— Може би трябва да намалим количеството дарявана кръв. Главата явно не те слуша.

В нещо беше прав, можеше да ми взема и по-малко кръв. Но тъй като скоро щях да се махна от това място, въпросът вече не беше актуален.

— Защо ти е да саботираш работата? Още няколко дни и проклятието ще те убие, а твоята приятелка ще умре от отровата веднага след теб. Освен ако, разбира се, не завършиш нужното гофу.

— Знам, че не може да спасите момчето — не издържах аз. — Което означава, че може да лъжете и за всичко останало. Дори не знам дали моята приятелка наистина е отровена и ако е, дали изобщо има противоотрова?

— Досети се най-накрая, значи? — изобщо не се смути Ездачът. — Е, не исках да те разстройвам излишно, това щеше да пречи на работата. Личността на момчето вече е мъртва, а и да се пусне сърце в изменено тяло не е възможно. Аз всъщност променям физиологията на труповете, превръщайки ги в различен организъм.

— А защо трябваше да лъжете? — попитах, свивайки юмруци.

— За да избегна подобни избухвания. Момчето не може да бъде върнато, но твоят живот зависи от мен — преди да успея да мигна, Ездачът ме сграбчи за врата и да ме вдигна от стола. — Така че за теб ще е по-добре да спреш да правиш глупости и да се залавяш за работа. С всеки изминал ден шансовете ти за спасение стават все по-малки и по-малки.

След като ме разтърси здраво, той отпусна ръка и аз се свлякох обратно на стола.

— Кхъ, разбирам — с усилие си поех дъх аз и разтрих гърло.

— Отговори нормално, намери ли решение или не?

— Като че ли намерих — признах аз. — Но не съм го приложил.

— Добре. Давам ти един час. Ако резултатът не ми хареса, ще трябва да добавя някакъв отрицателен стимул. Липсата на няколко пръста няма да ти попречи да рисуваш руни. Намекът ясен ли е?

Само кимнах мълчаливо в отговор.

— Тогава работи!

Ездачът със скок прекрачи в сенките и изчезна.

— Един час ни е повече от достатъчен — чу се глас изпод нощното шкафче.

— Какво?! — изсъсках аз. — Ами ако ни чуе?

— Да бе, няма какво друго да прави, освен да подслушва човек, затворен сам на половин километър под земята.

Плъхът премести нощното шкафче с лапички и застана пред мен, като отново изкара човешката уста.

— Половин километър? — шокирано повторих аз.

— А ти какво си мислеше. Иначе Джеймс сам щеше да те намери. Но земята има естествен фон, пресичащ всякакви търсеци заклинания и способности. И така, първо договорът. Протегни ръката си, ще нарисувам нужната шарка върху нея.

Подадох дланта си на плъха и той веднага заби нокът в нея, започвайки да нанася доста дълбоки драскотини.

— Ау! — възкликнах изненадано. — Поне почисти ли си ноктите със спирт? Кой знае къде си лазил!

Разбира се, Докторът не ми отговори, а след около минута цялата ми длан беше в драскотини и покрита с кръв.

— Сега я активирай! — заповяда плъхът. — И я захранвай, докато изчезне напълно.

Покорно насочих енергията в дланта си и усетих как тя започна да се нагрива. Изтръпването необичайно бързо се разпространи от пръстите, през ръката, рамото, към торса и надолу до краката. Това ми се случваше за първи път, обикновено прекъсвах потока енергия, преди ръката ми да изтръпне напълно. На врата ми дори се появи медальон с буквата „М“, тъй като енергията стигна и до него. А после всичко изведнъж приключи, усещането за парене в ръката спря и аз веднага прекъснах потока енергия.

Погледнах дланта си и с изненада видях, че драскотините са изчезнали.

— Отлично, свързването премина успешно! — каза плъхът и скочи на масата. — Сега нарисувай шарката на пода. Междувременно и аз ще направя някои приготовления.

Наложи се да събера цялата налична боя и да добавя доста кръв към нея, за да ми стигне за толкова голяма рисунка. Струва ми се, че с всичкото това точене на кръв и рисуване сега в тялото ми имаше повече „Живот Про“, отколкото кръв. Но за щастие събраната боя и кръв бяха достатъчни. При това с толкова сложна рисунка се справих дори по-бързо, отколкото очаквах. Сега, гледайки го в пълен размер,

видях, че в допълнение към свободното пространство в центъра имаше още един малък фрагмент празнота, наподобяващ по форма малък меч или голям кинжал.

— Уау, ти наистина имаш талант за това — изненадано отбеляза плъхът. Докато аз рисувах голямата рисунка, той тичаше наоколо, потапяше лапичка в боята с кръв и също правеше някакви малки шарки в ъглите на стаята. — Е, сега остава само да наситим рисунката с енергия. Готов ли си?

— Не особено — казах аз и се свих. — Но други варианти няма, нали?

— Така е.

Плъхът отвори устата си още по-широко и от нея потече все повече и повече кръв. Тя се стичаше по пода, като постепенно образува малко, дълго около половин метър извито острие с шарка, която завършваше фрагмента от това, което беше нарисувано на пода.

— Вземи го — заповяда плъхът.

Издишах бавно и взех острието в ръка. Сега ми предстоеше да направя най-тежкото и неприятно нещо — да се справя с мъртъвците. Да, те са мъртви, но отсичането на глави на човешки тела не е това, за което мечтае всеки пришълец от друг свят.

— Веднага щом убиеш първата кукла, Ездачът ще разбере за това — предупреди ме Докторът. — Руните на стените, които рисувах, ще го забавят за известно време, но въпреки това трябва да действаш много бързо.

Макар да държах в готовност предварително нарисувано гофу за блокиране на мъртъвци, медицинската сестра, която обикновено ми вземаше кръв, остана неподвижна. Аз приближих до нея, държейки ножа зад гърба си, и в последния момент направих широк замах и нанесох удар. Вероятно с обикновено оръжие не беше лесно да се отреже глава, особено с толкова малко, но острието на Доктора се оказа неестествено остро.

С останалите тела, лежащи неподвижно върху масите, беше още по-лесно. Удрых по врата, опитвайки се да не гледам резултата от удара, и преминавах към следващото тяло.

Само пред тялото на Деймис замръзнах в нерешителност. Макар самият Ездач да потвърди, че момчето вече е мъртво, но да направя това с тялото му беше извън силите ми.

— Момче, имаме само няколко секунди, преди Ездачът да пробие защитата — недоволно отбеляза плъхът. — Прекалено чувствителен си за човек, който общува с мъртвите.

— Може би — съгласих се аз. — Но няма да причиня това на тялото му. Нещо повече, няма да си тръгна оттук без него. Една майка трябва да се сбогува със сина си, това е най-малкото, което мога да направя за нея.

— Идиот! — възмути се плъхът. — Енергията едва ли ще стигне дори само за теб!

— Тогава измисли нещо — запънах се аз, мятайки на рамо тялото на момчето.

— Дявол да те вземе — изненадващо лесно отстъпи Докторът. — Постави ножа на правилното му място и застани в центъра на пентаграма. Ако енергията не стигне, това вече не е мой проблем. Колкото и обещаващи да са твоите способности, идиоти за ученици не ми трябват.

Закуцуках до средата на рисунката и поставих ножа в специалната дупка в нея. Руните веднага светнаха с бяла светлина и в този момент със закъснение си помислих, че трябваше да взема всички материали от масата със себе си. В допълнение към почти завършените ми разработки там имаше много полезна литература, а и енергопроводимата хартия можеше да ми бъде полезна там, където бъда пренесен. Но вече беше късно — светлината ме погълна и подът под краката ми изчезна.

Преди да успея да се уплаша истински, видях, че падам към земята от доста голяма височина. Тялото на момчето полетя на една страна, аз — на друга, и само като по чудо успях да се свия и да не се натроша. Това вече щеше да е нелепо — да си счупя врата, след като съм избягал от плен, създавайки супер сложен модел и отрязвайки главите на мъртъвци, за да го наситя с енергия.

Изправих се с усилие и се огледах. Гора. Поляна. Подозрително позната. И ако погледна нагоре, то... ще мога да видя порутена дървена къщичка на клоните на дърво. Мисля, че разбрах къде точно се намирам. И ако това е мястото, тогава призракт...

На вратата на къщичката се появи момиче без лице в бели дрехи и неуверено ми помаха.

„Страхотно — помислих си и магнах в отговор. — Джеймс си има за партньор Миси, неговият учител е работил с Хухлик, а аз се обвързах с призрак, който дори не може да говори.“

ЕПИЛОГ

— Това е, край. Чакай там, ще изпратя такси за теб.

Джеймс изключи телефона си и се облегна назад в стола.

— Браво на момчето. Оцеля и успя да избяга. Не го очаквах.

Миси се изкиска.

— Няма да е за дълго.

— О, стига така — намръщи се медиумът. — По-малко песимизъм.

— Това е реализъм — съгласи се Хухлик с нея. — Малкият Ро, колкото и да не го харесвам, е ходещ труп.

Зеленото джудже седеше точно в средата на масата и жадно гледаше чашата с уиски в ръката на Джеймс.

— Не разбирам какво имате предвид — каза медиумът, демонстративно бавно отпивайки от чашата.

Миси стана от масата, наля още една чаша уиски и я подаде на радостно усмихващият се Хухлик.

— За това, че тази Садако не е от нашето ниво.

Джеймс погледна недоволно помощничката си, явно го болеше за скъпото дванадесетгодишно уиски.

— Не се притеснявай, имаме още цели три дни.

— И какво ще се промени за това време?

Джеймс тайнствено се усмихна.

— Може би ще извикам някой да ни помогне.

— Не-е! — ужасено възкликна Хухлик, задавяйки се с уискито си. — Нали не е този, за когото се опитвам дори да не мисля?!

Джеймс Харнет сви рамене.

— А кой друг може да се справи със същество от първи клас на опасност за няколко дни? Не знам за вас, но на мен ми е жал за момчето. И абсолютно не искам да се карам с Михайлови заради смъртта на техен роднина.

— Да — съгласи се Миси и добави лукаво. — А и неустойка ще трябва да се плаща...

Хухлик изпи чашата с уиски на един дъх и скочи на крака.

— Така, аз отивам след хлапето, за да се уверя, че е още живо, и изчезвам в друг град. И ще ви моля дори да не споменавате името ми на глас пред онзи ужасен човек.

Джуджето изчезна.

— Наистина ли нямаме други варианти? — обречено попита Миси. — Дори аз бих предпочела да не го срещам.

— Повярвай ми, ако имаше, щях да се възползвам от тях — увери я медиумът. — Така че ще звънна на моя учител.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.